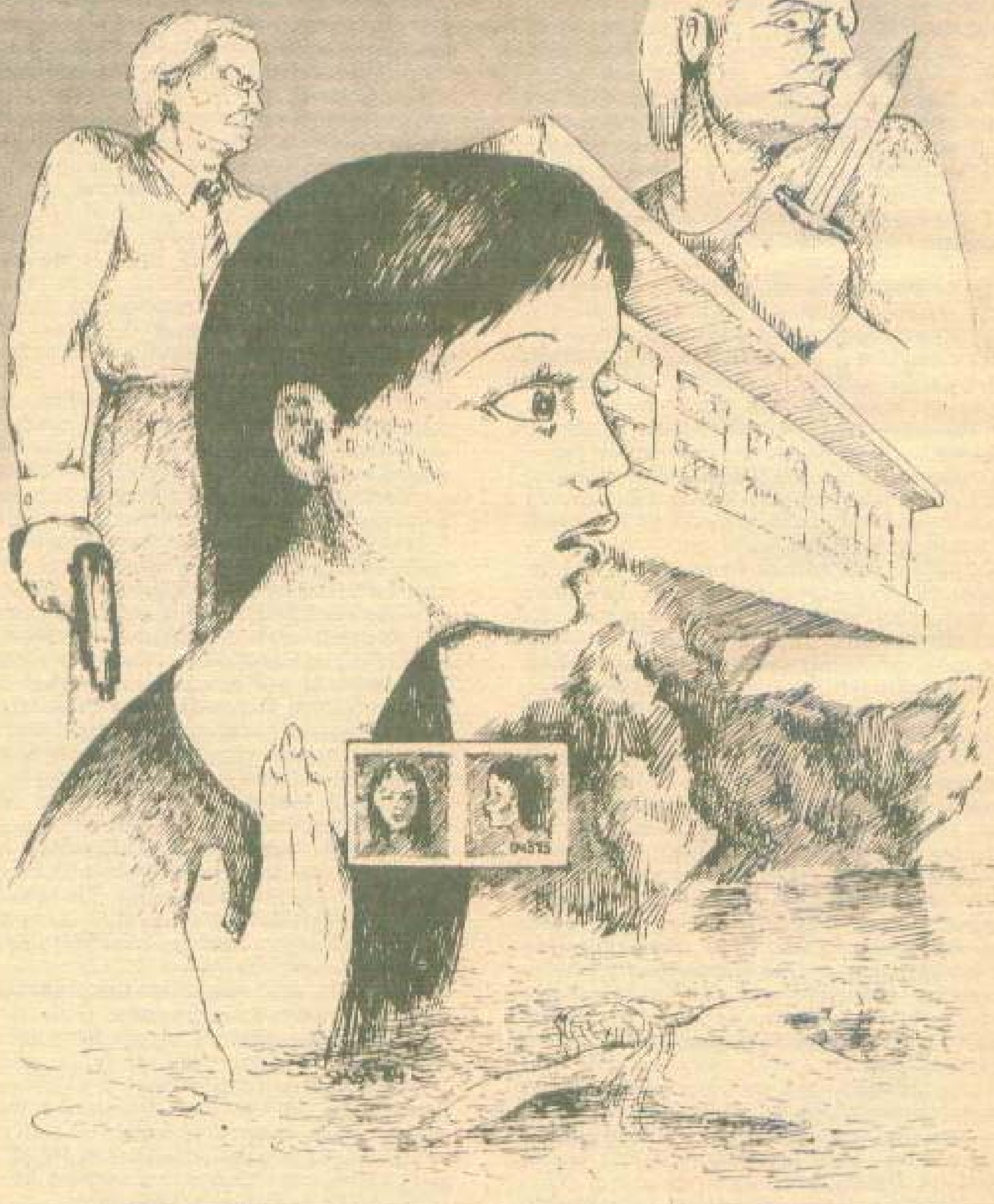

VILA
REBECCA
carter brown

I

Era cu mult mai bine dacă băteam la ușă.

Stau atît de lipiți unul de altul încît sînt nevoit să tușesc de patru ori înainte ca să mă bage în seamă. Kratz îi dă drumul brusc fetei — care face înapoi un pas și începe să-și aranjeze părul cu un gest voit nepăsător.

În locul lui Kratz sînt sigur că n-aș fi lăsat-o din brațe cu una cu două și cu atît mai rău pentru nepoftitul care-ar fi năvălit în cameră!

Fata merită din plin să-i arunci ochiuri la capac!

Are exact acel model de șasiu care a dispărut odată cu Mae West și pe care cunoscătorii n-au încetat să-l regrete pînă în ziua de azi.

— Am ciocănit la ușă, zic eu, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am închipuit că nu m-ați auzit.

Individul îmi face cinstea să-i cunosc privirea chiorîșă.

— Asta-i tot, domnișoară Ames, spune el rece.

— Bine, domnule Kratz, îi răspunde fata.

Cînd trece prin dreptul meu obrajii îi ard precum cerul în amurg la tropice. Un telefon începe să sune în anticameră. Fata închide ușa după ea și în clipa următoare țîrîitul încetează.

Kratz se lasă să cadă într-un fotoliu, în spatele mesei sale de lucru, și se preface că-și pune ordine în niște hîrtii.

— Doreați să mă vedeți, mormăie el.

— Dumneavoastră doreați să mă vedeți, îl aduc eu urgent pe calea cea bună. Mă numesc Bill Cameron.

— A! da, aprobă el și continuă să se ocupe de hîrtii. Detectiv particular?

— În orice caz nu marele șef al tribului Sioux.

Telefonul care se află chiar lîngă cotul său emite un fel de țîrîit politicos. Kratz ridică receptorul și mormăie cîteva vorbe. Îmi aprind o țigară și arunc repede o ochire în jurul meu ca să nu mă plictisesc. Cei patru pereți sînt tapetați în întregime cu fotografii din care poți reface istoria completă a music-hall-ului. Vă interesează o poză dintr-un număr de varieteu? O găsiți aici. Tot ce s-a întîmplat în acest domeniu în ultimii treizeci de ani vă stă la dispoziție.

Kratz pune receptorul la loc și se uită la mine din nou. Privirea îi este ceva mai binevoitoare.

— Scuză-mă, zice el. M-ai descumpănit adineaori.

— Eu sau blonda?

Își strînge buzele într-o schimonositură care poate că vrea să pară un surîs.

— Da, am o secretară superbă. (Cu un gest își alungă gîndul.) Să vorbim despre afaceri, Cameron. Am o problemă de rezolvat. (Își trece mîna prin părul său des.) Dumnezeule! Am un milion de probleme! Din clipa în care cel mai amărît dintre artiști începe să cîștige nițel, își închipuie că poate să vorbească de artă cu A mare și să nu-l mai intereseze sertarul cu bani. Singurul tip care poate să-l facă să revină cu picioarele pe pămînt e impresarul său, adică în general eu. (Tace deodată și surîde.) Dar ai cu siguranță propriile dumitale probleme. Ai auzit vreodată vorbindu-se de Rebecca?

— Bineînțeles. Rebecca, împărăteasa misterului, regina iluzioniștilor, cea mai mare magiciană de la era cavernelor pînă azi.

Deschide o cutie de țigări aflată pe birou, scoate una dintre ele, o decapitează între dinți și scuipă capătul în coșul de hîrtii. Acționează de cîteva ori fără succes rotița zimțată a unei brichete de aur și, dezgustat, o azvîrle și pe ea la coș.

Îi întind o cutie de chibrituri.

Suflă în curînd un nor de fum în direcția mea.

— De ea e vorba, aprobă el. Se pricepe în telepatie; poate chiar și în psihopatie.

— Cred că-ți trebuie un psihiatru, nu un detectiv, îi zic eu.

Clatină energic din cap.

— Nu, dacă încredințez afacerea unui psihiatru, e nenorocire. Mai are contract pentru douăsprezece săptămîni la Ambasador. Trei mii cinci sute de dolari pe săptămînă! Cum o să mă adresez unui psihiatru?

— Ar trebui să găsești pe cineva s-o păzească.

— Nici nu știi ce bine ai nimerit-o! (Își mestecă țigara cu nervozitate.) Va muri în următoarele cincisprezece zile. Funeraliile îi sînt deja pregătite!

— Dacă e vorba de o viitoare sinucidere, poate că totuși ai mai curînd nevoie de un psihiatru.

— Nu. (Dă din cap cu și mai multă violență.) E vorba de un alt nebun care îi vrea capul. O bombardează cu scrisori în care îi anunță data la care va muri, îi dă amănunte despre înmormîntare și alte chestii de astea teribil de drăguțe. Începe s-o calce pe nervi. (Surîde.) E încă tînără și ideea morții nu-i cade prea bine. Dacă stau să mă gîndesc nițel, nici mie, care acum sînt aproape un babalîc, nu mi-ar surîde ideea.

Îmi iau chibritul de pe birou și-mi aprind și eu o țigară.

— Vrei să-l dibui pe țicnitul în cauză?

Chipul său se întunecă deodată.

— Vreau să verifici dacă e vorba într-adevăr de un sărit de pe fix. Dacă e vorba de așa ceva, nu sînt neliniștit. În lumea artei e mereu cîte cineva care scrie epistole aiuritoare. Dar dacă e vorba de altceva...

— În ce sens?

— În sensul în care ea ar avea o familie de țicniți, un soț nebun, și foarte probabil un roi de rude care așteaptă s-o moștenească. (Surîde puțin încurcat.) Are cu adevărat darul de a prevedea; te asigur. O știu: a demonstrat-o de mai multe ori. Și povestea asta o neliniștește cu adevărat.

— Bine, Cînd trebuie să-ncep?

— Imediat. Cu cît afacerea se va-ncheia mai repede, cu atît va fi mai bine.

— Nu ții să-și bage poliția nasul?

— N-am nevoie să-și vîre nasul în treburile mele: tare am impresia că nici familiei respective nu i-ar conveni așa ceva. Și n-am nevoie nici de o astfel de publicitate. Publicul are reacții imprevizibile.

Pun o altă întrebare inevitabilă:

— De unde încep?

— De la Rebecca. Aruncă o privire în familia ei. Se duce acasă în fiecare sîmbătă după spectacolul de seară și rămîne acolo pînă luni dimineața. Cei mai bine ar fi să plecați împreună cu ea. Dă-te față de ceilalți drept un prieten de-al ei.

— Rebecca e de acord?

— O să fie, răspunde el vioi. Am s-o anunț. Dă-mi un telefon mîine după amiază și am să-ți fac precizări. Care ți-e tariful?

— Șaptezeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

Se strîmbă.

— Drace! Cu prețul ăsta aș putea angaja o trupă de jongleri.

— Știu să cînt la vioară, îi răspund eu. Dar asta mai înseamnă un supliment.

— Nici un supliment La tariful ăsta...

— Dă-mi ca primă secretara dumitale și scad prețul.

— Șterge-o! zice el zîmbind. Și nu uita să mă suni mîine.

— Nici o grijă.

Trec prin anticamera unde blonda bate la mașină cu vădită îndemînare.

— Domnul Kratz m-a rugat să-ți spun că puteți să vă reluați împreună activitatea atît de supărător întreruptă, o anunț eu cu tupeu.

— Poate vă credeți nostim, domnule Cameron, răspunde ea lovind cu furie în claviatura mașinii. Dar ce-aveți deasupra ochilor: sprîncene sau murdărie recoltată tot privind prin gaura cheii?

— Cu tine în zonă, comoara mea, m-aș preta și la practici de astea.

Se oprește din lucru și mă măsoară lung.

— Domnule Cameron! Vă rog să fiți atît de amabil și să plecați. Am foarte mult de lucru.

Îi arunc o ocheadă complice.

— E frumoasă dragostea, micuțo! (Cînd ajung la ușă mă reîntorc.) Pe curînd!

— Dacă asta ar depinde de mine, nu ne-am mai vedea niciodată.

Ajung în cele din urmă la propriul meu birou.

Îl găsesc aici pe Joe Demus pregătit să citească ziarul de seară.

— Salut, îmi surîde el larg. Ce-i nou?

— Clădirea O.N.U.

Ocolesc masa de lucru și mă așez în fotoliu.

— Toți o fac pe deștepții, zice el. În afară de noi, sărmanii sticleți. Sticleții nu fac niciodată pe nimeni să rîdă.

— Probabil că nu zic niciodată nimic hazliu. Dar ce vînt te-aduce pe la mine?

Capătă un aer jignit.

— M-am oprit în trecere; mi-am zis că poate ai chef să dai ceva de băut iar tu îți închipui că vreau ceva. Polițiștii nu sînt iubiți pentru ei înșiși.

Coborîm la barul din colțul străzii. Comand două pahare de whisky cu lămîie. Cam astringentă chestia asta!

— Am întîlnit în oraș pe unul dintre prietenii tăi, mă anunță Joe pe un ton voit neglijent. Roscoe Ellard.

Whisky-ul meu devine și mai astringent.

— Credeam că mai are doi ani de stat la mititica.

— I-au dat drumul pe cuvînt de onoare acum două zile. Roscoe are relații... Nu știu cît l-o fi costat...

— Mulțumesc pentru informație.

— Roscoe nu te iubește. Și a mai avut și trei ani de închisoare ca să se gîndească la sentimentele sale. Dacă aș fi în locul tău, aș căsca ochii bine la ce e în jur.

— Așa voi face.

— Roscoe e un subtil, zice Joe uitîndu-se la paharul său. Dacă te adunăm dintr-un canal într-o bună zi o să aibă cu siguranță un alibi inatacabil. Să n-ai încredere în nimeni, Bill.

— N-am încredere în nimeni. Nici măcar în polițiști.

Surîde din nou

— Mereu căpățînos, ai? (Își pune paharul gol pe tejghea.) În orice caz, pe curînd, Bill.

Iese pe ușă încovoindu-și umerii lați.

Bătrînul Joe Roscoe e deci în libertate; asta o să reînceapă ca și altădată. Aș face bine să-mi trambalez cu mine artileria. Roscoe are un picior mai scurt decît celălalt cu cinci centimetri și asta datorită mie, și mi-e greu să cred că Roscoe e tipul care să uite și să ierte.

Îl sun pe Kratz a doua zi după amiaza. Totul e aranjat. Trebuie s-o iau pe Rebecca din cabina ei după spectacolul de sîmbătă seară. Kratz mi-a reținut un loc la teatru, gîndindu-se că poate mi-ar plăcea să văd programul înainte de-a o cunoaște. I-am zis că e o idee grozavă și el m-a sfătuit să nu-mi fac griji, o să aflu costul biletului pe nota mea de plată.

Generos, individul!

Iată-ne și sîmbătă seara. Am un loc destul de bun la mijlocul celui de-al treilea rînd de fotolii. Altădată astfel de spectacole se dădeau la șantan, dar acum ți se servesc într-un teatru numit music-hall, ceea ce permite să se dubleze prețurile.

Prima parte e destul de bună; izbutesc să mă țin treaz. Vine în sfîrșit rîndul Rebeccăi. Mă îndrept de spate și încep să mă interesez de spectacol.

Scena e cufundată în întuneric, orchestra atacă Dansul macabru, un proiector își îndreaptă lumina spre centrul podiumului. O bătaie de tobe, un nor de fum și deodată apare Rebecca

Am mai văzut chestii de astea în barăcile de la bîlci, dar trebuie să recunosc că Rebecca are o clasă mult mai mare.

E îmbrăcată în voaluri albe. Poartă un fel de tunică albă și transparentă care lasă să i se ghicească perfecțiunea picioarelor și se mulează pe trupul său admirabil. Pletele negre ca smoala îi cad în valuri pe umeri și un machiaj complicat îi pune în evidență marii săi ochi luminoși.

Are doi asistenți, o fată cu o caroserie cum am văzut la Jane Russell, îmbrăcată într-un colant înstelat; și un tip cu aspect de șeic arab, purtînd o cămașă de mătase albă și un pantalon negru.

E o iluzionistă bună; chiar excelentă. Execută cîteva figuri reușite — îl taie pe individ în două cu ferăstrăul și, în plus, face picioarele să meargă în jurul scenei, în timp ce capul și bustul rămîn suspendate în aer privind spectacolul. Apoi o așază pe fată în mijlocul scenei, îi dă un ordin și fata se evaporă într-un nor de fum, pe urmă, în mai puțin de o secundă reapare în fundul sălii și o străbate în fugă.

După aceea îl face pe băiat să meargă cu bicicleta, cu fata așezată pe ghidon, pe deasupra capetelor spectatorilor. Mai are încă o grămadă de trucuri de același fel. Probabil că totul se bazează pe un joc de oglinzi. În orice caz, e bine executat.

Ne mai servește și o experiență de telepatie, alege cîteva persoane din sală și le spune numărul permisului lor de conducere și alte trucuri de același gen. La sfîrșit, ca să termine spectacolul cu un moment culminant, o ia pe fată, o transpune într-o stare de catalepsie și, ca să dovedească asta, îi vîră cuie de 20 de centimetri în corp, apoi se îndepărtează, se plantează lîngă marginea scenei și dă un ordin.

Fata se ridică la un metru cincizeci de pămînt și rămîne nemișcată, la orizontală. Celălalt comper trece de mai multe ori pe sub ea, pe urmă dă cu mîinile pe deasupra ei, aducînd astfel spectatorilor proba decisivă că nu e susținută de nici un accesoriu.

După care se lasă cortina.

Rebecca vine să salute publicul și se înclină de trei ori. Încă se mai aplaudă cînd luminile din sală se aprind din nou.

Mă îndrept spre culise și îi caut cabina. Bat la ușă: o voce profundă de contralto îmi strigă să intru. Mă conformez. E îmbrăcată într-un taior gri cu siguranță cumpărat din Bond Street. Tocmai se rujează așezată la oglindă.

— Numele meu e Bill Cameron.

Dă din cap.

— Domnul Kratz m-a anunțat. Se pare că sîntem vechi prieteni. Poate c-ar fi bine să începem prin a ne tutui.

— De acord, Rebecca.

Buzele ei sînt cuprinse de un freamăt ușor.

— Mulțumesc, Bill.

— Am asistat la programul tău. E excelent!

— Ar putea fi și mai bun, îmi răspunde ea liniștită, dar nu vreau ca publicul să-și piardă impresia salutară că e vorba doar de un joc de oglinzi.

— Și nu-i așa?

Pune pe măsuță tubul de ruj și se întoarce spre mine.

— Nu, deloc, zice ea cu dezinvoltură. Aș putea face mai bine, dar cred că mai sînt în vigoare unele legi contra vrăjitoriei.

— Nu-mi spune că ești o vrăjitoare, protestez eu ridicînd din sprîncene. În nici un caz cu un astfel de fizic!

— Cele mai capabile vrăjitoare au fost întotdeauna frumoase, zice ea. Sau sînt cumva prea modestă?

— Cu o asemenea siluetă nu se pune problema. (Îmi aprind o ţigară.) Eşti frumoasă, cred că poţi să cîştigi bănet, nu glumă; totul pentru a fi fericită, ce mai încolo şi-ncoace!

Ridică din umeri cu graţie.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că pot să am la dispoziţie pe cel mai bun detectiv din oraş care să vegheze asupra intereselor mele; într-adevăr, ar trebui să fiu fericită. (Îşi ia o poşetă de pe masa de toaletă.) Mergem?

O pornim.

Sîntem în maşina ei pe care o conduce cu dexteritate. E un biet Aston Martin de import cu motorul modificat şi care trebuie să fi costat mai mulţi bani decît cîştig eu într-un an. Mă aşez alături de Rebecca întrebîndu-mă dacă luxoasa învelitoare a scaunelor nu se simte jignită de calitatea jalnică a costumului meu.

Aprind două ţigări, îi dau şi ei una, pe urmă îmi aduc aminte fără nici o legătură că are un soţ.

— Spune-mi, o întreb, mesajele astea de ameninţare le primeşti de multă vreme?

— De două săptămîni.

— Şi te-au pus pe gînduri?

Şovăie o clipă.

— Bill, trebuie să mă crezi pe cuvînt. Nu glumeam în legătură cu numărul meu, nu utilizez oglinzi. Am anumite puteri, puteri oculte, dacă ţii la adjectiv, Ştiu să separ adevărul de fals, şi aceste mesaje sînt ...malefice.

— Puterile tale nu-ţi spun nimic mai mult? Nu ştii cine ţi le trimite?

— Nu. Ştiu doar că sînt malefice, că înseamnă un pericol pentru mine. Mă... înspăimîntă.

— Dacă expeditorul nu-i ţicnit, trebuie să fie atunci cineva care are de profitat de pe urma morţii tale, fie din pricina banilor, fie pentru că te urăşte şi vrea să se răzbune pe tine.

Maşina ţîşneşte pe şosea; acul vitezometrului e blocat la 110 iar cel al turometrului e aproape de maximum. Privesc drumul care se întinde drept în faţa noastră.

— De fapt, ţi-am pus o întrebare. Dacă preferi, o împărţim în două. Primul punct: cine ar beneficia de moartea ta?

— Soţul meu moşteneşte jumătate din avere, răspunde ea rece. Fratele meu şi sora mea cîte un sfert fiecare.

— Cam ce avere ai?

— E vorba de ceva cu şase cifre.

Fluier admirativ.

— Asta înseamnă bănet, nu glumă. Dar cine te urăşte în asemenea hal încît să aibă chef să te vadă moartă?

— Bill, ai într-adevăr un dar să vorbeşti cu o cruzime, zice ea cu un ton îngheţat.

— Nu cred în perifraze. Dacă ne hotărîm să luăm lucrul în serios, trebuie să discutăm deschis. Cred în procedeul eliminării suspecţilor.

Înclină uşor din cap.

— Ai dreptate. Nu cunosc pe nimeni care să mă urască atît de tare încît să fie gata să mă omoare. Cu excepţia...

Îşi muşcă buzele.

— Cu excepţia? insist eu.

— Dominic, poate.

— Dominic?

— Soţul meu.

Pentru prima oară în viaţa mea nu găsesc nimic să-i răspund.

Părăsim autostrada şi drumul devine mai strîmt. Un miros de sare impregnează atmosfera.

— Poate că sînt nedreaptă cu Dominic spunînd asta. Dar mă urăşte, mă urăşte, mă urăşte fiindcă am reuşit.

— Iar el?

— E un ratat. Dar nu-i greşeala lui. Într-un cămin, sănătatea psihologică presupune ca bărbatul să aducă banii în casă.

— Găseşte-mi o femeie cumsecade care ar putea să mă întreţină şi o să fiu mulţumit să dau la peşte în timp ce ea aduce bani. Teoria ta e strictă pentru uzul publicaţiilor pentru femei.

— Aşteaptă să-l cunoşti pe Dominic.

Ieşim pe drumul spre litoral şi virăm la dreapta. Oceanul străluceşte sub lună.

— Drăguţ, zic eu. Locuieşti pe ţărm?

— Chiar pe plajă. A costat mulţi bani dar merită. Ador marea. Tu nu?

— Oh! Nu-mi spune nimic.

— Ţi se-ntîmplă să te entuziasmezi de ceva?

— De dame.

Maşina încetineşte, pe urmă o ia în unghi drept pe o alee. În faţa noastră se ridică o casă modernă cu două etaje.

— Pentru mine e o baracă vulgară, zic eu, dar tu îl numeşti, presupun, Căminul?

— Asta-i ceva ce se apropie cel mai mult de un cămin. Familia mea locuieşte aici.

— Soţul, fratele şi sora. Asta-i tot?

— Dominic, Lila şi Carl, asta-i tot. Şi e destul.

Opreşte maşina în dreptul peronului. Cele mai multe din încăperile casei sînt luminate.

— Familia e încă în picioare, zic eu.

— În general, sînt prea obosiţi ca să se ducă la culcare.

— Iată o remarcă pe care aş califica-o drept ambiguă.

Coborîm din maşină şi ne îndreptăm spre uşa de intrare. Aceasta se deschide cînd ajungem în dreptul ei. O fată se iveşte în prag. O versiune mai tînără a Rebeccăi. Poartă un corsaj de mătase şi un şort ultra-scurt.

— O! exclamă ea aţîţată. Aduci un bărbat în casă!

Rebecca suspină uşor.

— Ți-l prezint pe Bill Cameron, Lila, zice ea. E un vechi prieten de-al meu.

— Prieten sau iubit? întreabă Lila cu entuziasm. Pe mine, în orice caz, mă face al naibii să suspin.

— Lila nu s-a putut niciodată obișnui cu gîndul că sînt două sexe pe lumea asta.

— Viața ar fi al naibii de plicticoasă dacă ar fi numai unul, murmur eu.

— Vezi! exclamă Lila cu o mutră triumfătoare. Și el gîndește ca și mine!

Intrăm în hol. Lila se dă înapoi împotriva dorinței sale ca să mă lase să trec. O ating ușor cu brațul și ea suspină. Ajungem în salon, mare ca o sală de așteptare a unei gări și prevăzut cu numeroase ferestre care dau spre ocean.

În încăpere sînt doi bărbați. Unul dintre ei, așezat în fotoliu, citește o carte. Are după părerea mea vreo patruzeci de ani. Păr închis la culoare și moale, un chip de o mare frumusețe. Celălalt, în picioare, cu un pahar în mînă, privește pe fereastră. Trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Are același păr negru ca și Rebecca și Lila. O cută arțăgoasă îi schimonosește gura. Ne aruncă o privire rea.

Rebecca își așază poșeta și începe să-și scoată mănușile.

— Vi-l prezint pe Bill Cameron, zice ea, un prieten pe care nu l-am revăzut de mulți ani. I-am căzut pe cap în după amiaza asta și l-am invitat pentru week-end. (Se întoarce spre mine.) El e soțul meu, Dominic.

Înclin din cap.

— Scuză-mă că nu mă ridic. Cum îți merg treburile?

Își reia cartea și reîncepe să citească.

— Iar el e Carl, fratele meu, continuă Rebecca pe un ton lipsit de orice expresie.

— Bună seara, zice el. (Își pleacă ochii în paharul gol.) Bei ceva?

— Mulțumesc, îi răspund. Un whisky, dacă se poate.

— Slavă lui Dumnezeu, nu ești dificil. Ultimul vizitator pe care l-am avut era un colonel englez în retragere care nu bea decît scotch original; zicea că nu suportă amestecurile. (Se îndreaptă spre bar și scoate pahare.) Tu bei, Rebecca?

— Nu, mulțumesc.

Se așază pe canapea și-mi face semn să m-așez lîngă ea.

Carl îmi aduce un pahar.

— Barul e acolo, Bill, servește-te cum poftești. În casa asta nu e nici un protocol.

Dominic își așază cartea după ce mai întîi a pus un semn la pagina unde a rămas.

— Cum a mers săptămîna asta, dragă?

— Foarte bine, răspunde Rebecca cu vioiciune. Numărul meu are în continuare succes.

— Îmi pare bine. (Mă scrutează politicos.) Ești din aceeași branșă, domnule Cameron?

— Nu chiar așa, îi răspund. Sînt un fel de agent.

— Te-ai certat cu Kratz? o întreabă el pe soția lui.

— Ți-am spus că Bill e un vechi prieten. Nu are nici o legătură cu munca mea.

— Un prieten regăsit din trecutul tău romantic? (Ridică din sprîncene.) Dar e fascinant!

După care își reia lectura.

Îmi zic că m-am aranjat pentru un week-end pe cinste.

Lila se cațără pe brațele unui fotoliu și-și încrucișează picioarele.

— Agenții își exercită dreptul asupra coapselor ca și producătorii? întreabă ea.

— Lila are o imaginație delirantă, zice Rebecca. Ea crede că singurul avantaj pe care-l obții de la virtute e atunci cînd ți-o pierzi.

— Și la ce bun s-o păstrezi? întreabă Lila rîzînd. Te trezești fată bătrînă fără chiar să-ți dai seama.

— Am mai auzit deja toate astea, mormăie Carl. Chiar dacă sînt noutăți pentru Bill. Păstrează-ți efectele pentru clipa cînd vei începe să joci pe Broadway. Asta o să fie peste cîteva săptămîni, nu-i așa?

Lila se înroșește.

— Kratz mi-a promis că o să-mi găsească în curînd ceva, protestează ea pe un ton agresiv. O să vezi!

— Ard de nerăbdare!

— În orice caz, dragă, o să fiu de mult ieșită la pensie cînd cartea ta o să apară.

— Nu poți să pricepi ce e lucrarea mea, incultо! o gratulează el.

Dominic își pune din nou jos cartea.

— Scuzați-mă, dar mă duc la culcare.

Îl privesc cum traversează încăperea șchiopătînd, sprijinindu-se cu greutate în baston. Un infirm. Îi arunc o privire Rebeccăi.

Îi înțeleg acum de ce-o urăște.

Fereastra camerei mele dă spre ocean și spre plajă, ca aproape toate celelalte ale casei. Îmi desfac valiza pe care mi-am adus-o și îmi agăț haina în dulap. Îmi scot cravata, aprind o țigară și mă apropii de geam.

Luna e sus acum iar ceasul arată unu și ceva. Nu mă simt obosit. Am o idee în cap care nu-mi dă pace. Poate că e moștenirea de la un îndepărtat strămoș irlandez care nu ignora nimic din ce era în legătură cu goblenurile și cu spiridușii. Lauda Rebeccăi care mi-a afirmat că numărul său nu utilizează efectele oglinzilor. Aluzia ei la puteri oculte. Glumea sau nu? Kratz probabil că știe.

O ciocănitură ușoară răsună în ușă.

Mă duc să deschid. Lila intră în cameră. Închid ușa și mă întorc spre ea.

— Zi așa! Ești o adevărată pasăre de noapte! exclamă ea. Încă nu te-ai culcat!

Stă nemișcată, cu spatele la veioză. Lumina îi profilează corpul prin cămașa de noapte transparentă. Pletele ei pieptănate pe spate

și ținute de o panglică galbenă cad mai jos de nivelul umerilor.

Trag adînc din țigară și scot fumul pe nări.

— Înainte de a merge mai departe, îi zic eu, te anunț că sînt un fel de impresar, dar nu de cel de care crezi tu că sînt. N-am nimic de-a face cu teatrul. N-aș putea să-ți obțin nici măcar un angajament într-un șantan de mîna a zecea unde se spală sala cu furtunul după plecarea spectatorilor. Așa că ar fi mai bine să te duci să te culci...

Surîde.

— Te subestimezi, domnule Cameron.

Se așază pe pat, ia o țigară din pachetul care se află pe cuvertură, o aprinde și trage din ea cu vădită satisfacție. Mă uit lung la ea.

— Cuvîntul pe care îl cauți e cumva „nimfomană"? mă întreabă ea.

— Sau prostituată, zic eu rapid.

Roșește.

— Asta nu e prea drăguț din partea ta.

— Bărbații de felul meu preferă să aibă ei inițiativa la vînătoare. Nimic nu enervează mai mult pe cineva căruia îi place să agațe decît să fie el agățat.

Vîrful țigării ei luminează violent.

— Cred că sînt pe punctul să-mi schimb opinia în legătură cu tine.

Surîd.

— O să supraviețuiesc.

Se ridică și strivește cu brutalitate țigara într-o scrumieră.

— Bună seara, domnule Cameron, zice ea apăsînd pe cuvîntul „domnule".

— Lumea e vastă și minunată, micuțo, îi zic eu. Dar nu încerca să-i faci turul complet înainte de 30 de ani.

Are deodată un aer nespus de tînăr, așa cum stă în picioare în fața mea.

— Trebuia să-mi dau seama, zice ea sec. Te rezervi pentru cineva mai bine, bineînțeles. Ce proastă am putut să fiu! Mai ales că știam că Rebecca te-a adus aici!

— Ce vrei să spui?

Dă din umeri sub cămașa sa de noapte arahnidiană.

— Vrei să-ți fac o schiță? Toată lumea știe că legătura lor e doar pe plan intelectual. E poate foarte bine pentru Dominic, dar Rebecca din nefericire, se vede că are instincte mai pămîntene. De aici vizitatorii ocazionali care vin să-și petreacă week-end-ul la noi, lista vechilor săi prieteni care se lungește din an în an. (Începe să rîdă.) Trebuie să mărturisesc că ești cel mai bine dintre toți. Gustul i se ameliorează.

— Nu-i frumos să vorbești așa!

— Că gustul i se ameliorează? (Ridică din sprîncene.) După mine era un compliment.

— Știi prea bine ce vroiam să spun.

Se îndreaptă spre ușă.

— Nu uita că Rebecca e sora mea. O cunosc foarte bine.

— Ar trebui să-ți dezinfectezi creierul.

— Cu siguranță că o să am nevoie să mă dezinfectez, mi-o întoarce ea. Am stat prea multă vreme în aceeași încăpere cu tine.

Ușa se închide ușor după ea.

Îmi aduc aminte de sticla de rachiu — rezervă în caz de urgență — pe care o păstrez în valiză. Îmi dau cu părerea că e un caz de urgență. Scot deci sticla, descopăr un pahar în baia de la capătul culoarului revin din nou în cameră și-mi torn de băut.

Încep să înțeleg c-am nimerit într-o familie minunată.

Îmi termin de băut paharul și-mi mai torn unul. Sînt pe la jumătatea lui cînd se ciocănește din nou la ușa mea.

— Șterge-o! izbucnesc eu.

— Bill? întreabă o voce șovăitoare. Dormi?

— Am aerul?

— Străbat încăperea și deschid ușa.

E Rebecca.

E încă îmbrăcată.

— Nu pot să dorm, zice ea. Pot să intru să vorbim puțin?

Dacă Lila m-ar vedea în clipa asta și-ar freca mîinile de bucurie că a avut dreptate.

— Desigur, răspund eu și-i fac loc să intre. Haide să bem ceva.

Trece prin fața mea. Închid ușa.

— Nu, mulțumesc, dă ea din cap. N-am chef de băut. (Se așază pe pat în același loc unde s-a așezat și Lila.) Poate să pară caraghios, dar am nevoie să vorbesc cuiva, Bill, cuiva în care să pot avea încredere.

— Dar soțul tău?

— L-ai văzut, zice ea. Ai putut să vezi că e un infirm. Iar asta l-a dat peste cap. Știu că e oribil să spun asta, dar ăsta e adevărul. Fratele meu și cu sora mea se preocupă prea mult de ei înșiși ca să mai aibă grijă și de mine. Atîta timp cît banii continuă să curgă...

— De acord, viața e murdară, zic eu.

Își ridică ochii descumpănită de tonul pe care l-am adoptat.

— O suport destul de bine, zice ea. Cel puțin în circumstanțe obișnuite. Dar aceste mesaje ale morții trimise în chip de coș cu flori sînt prea mult pentru mine.

— Mi-ai spus mai adineaori că Dominic te urăște.

— Îl cred capabil și sînt absolut sigur. Dar nu văd cum ar putea acționa. Nu părăsește niciodată casa. Dacă asta i s-ar întîmpla, ar fi un eveniment despre care ceilalți doi ar vorbi cu siguranță. Scrisorile au fost trimise din toate colțurile orașului și niciodată din același loc.

— Ar putea avea un complice, sugerez eu.

— Nu-l văd deloc pe Dominic acționînd așa, spune ea gînditoare. Îi disprețuiește prea mult pe ceilalți. N-are încredere în nimeni.

Îmi termin de băut paharul.

— De ce l-ar aranja moartea ta?

— Nu știu. Are casa, are toți banii pe care îi vrea; nu cere niciodată mai mult. Știu că n-are o altă femeie. (Buzele ei tremură.) Femeile nu-l interesează.

— Fratele tău și sora ta ce fac?

— Într-un cuvînt: nimic. (Dă din cap cu nerăbdare.) Nu-i totuși chiar așa. Lila vrea să facă teatru, dar pentru moment marele efort pe care îl depune e de a-l bate la cap pe Kratz. Carl e pe punctul să scrie un roman care va zgudui lumea, un best-seller, zice el. De optsprezece luni muncește la el. Cred c-a ajuns la al doilea capitol.

Îi ofer o țigară pe care o refuză cu un semn din cap. Îmi aprind eu una.

— De cînd ești măritată cu Dominic?

— De doi ani.

— Era deja infirm cînd l-ai luat?

— Da.

— De ce te-ai căsătorit cu el?

Încruntă din sprîncene.

— Iată o întrebare cu adevărat personală, nu crezi?

— Da, desigur. Vroiai să te confesezi cuiva, nu-i așa? De ce te-ai măritat cu el?

Mîinile i se crispează pe genunchi.

— Bănuiesc că de milă. L-am cunoscut înainte de a fi infirm. Era un avocat strălucit. A servit la marină în timpul războiului. Acolo a fost rănit la picior. Asta l-a demolat complet. Cînd s-a reîntors, nu și-a mai reluat meseria. Trăia din pensie și nu făcea nimic. Mi s-a părut cumplit ca un bărbat atît de remarcabil să se lase astfel biruit. Am vrut să-i vin în ajutor. Am sfîrșit prin a crede că o căsătorie l-ar putea salva. Dar m-am înșelat.

— Nu i se poate vindeca piciorul?

— A fost la o sumedenie de doctori, la cîțiva dintre marii specialiști ai lumii. E fără speranță. Dar piciorul lui n-ar avea atîta importanță dacă spiritul i-ar fi sănătos.

— Psihiatrii ce zic?

— Refuză să-i consulte. Zice că l-ar înnebuni.

— Eu însumi sînt un psihiatru amator.

Surîde.

— Serios?

— Sigur. Vrei să te psihanalizez? Gratis.

— De ce nu.

Îmi torn încă un pahar.

— Fie o femeie foarte frumoasă care se căsătorește din milă cu un infirm; își dă seama mai tîrziu că a comis o eroare teribilă. Mila, fără dragostea care s-o susțină, se transformă în ură. Și cînd ura devine destul de violentă, femeia se hotărăște că trebuie să scape de infirm. Dar cum? asta-i problema.

Îmi pun paharul pe masă.

— Un divorț e în afară de orice discuție! Nici un judecător nu va asculta o femeie minunată care vrea să se despartă de un infirm. Singura soluție e deci moartea. Dar infirmul se bucură de o sănătate de fier. Moartea nu poate să survină în mod natural. E nevoie de un asasinat.

Ochii ei negri strălucesc.

— Continuă, murmură ea.

— Se recurge atunci la o înscenare. În ultimul act, femeia, în legitimă apărare, își ucide soțul. El a încercat s-o omoare iar ea a fost nevoită să-l curețe ca să-și salveze propria piele. O tragedie! Tribunalul găsește că e tragic, publicul găsește că e tragic și totul e gata. Impresarul depune mărturie în favoarea ei, detectivul face la fel. Afacerea e lichidată.

Se ridică și mă măsoară cu o privire înspăimîntată.

— Chiar crezi ce spui?

— E o teorie. Merită să fie verificată.

Un zgomot ușor se aude în spatele nostru. Ușa se deschide în clipa în care mă întorc. Dominic se ivește în prag; a îmbrăcat un halat peste pijama. Se sprijină în baston și fața îi este întunecată.

— Scuză-mă, zice el, mi-e teamă c-am ascultat la ușă. (Glasul lui nu trădează nici o încurcătură. O privește pe Rebecca.) Îți datorez scuze, draga mea. Mă gîndeam că mobiluri mult mai joase te-au împins să-l cauți pe domnul Cameron în camera lui la miezul nopții.

Înaintează șchiopătînd.

— Mi se pare că văd alcool?

Mă duc din nou la baie și mai aduc un pahar. Cînd mă reîntorc cei doi sînt exact în aceeași poziție în care i-am lăsat, ca niște manechine de ceară.

— Mulțumesc, îmi zice el cînd îi întind paharul. Deci ești un detectiv particular, domnule Cameron? Foarte interesant. Și permite-mi să adaug: un detectiv extrem de inteligent.

Bea o înghițitură de rachiu cu o vădită plăcere și o privește pe Rebecca.

— Te-am auzit enunțîndu-ți teoria, domnule Cameron. Îți fac plăcerea să afli că însăși teoria mea în legătură cu aceste mesaje ale morții coincide punct cu punct cu a dumitale. Am simțit o oarecare delectare cînd te-am auzit. Singurul necaz, draga mea (o privește pe femeie rece) e că sînt un pește mult mai greu de înghițit decît crezi.

Rebecca se îndreaptă spre ușă.

— Mîine plec, zic eu.

— Excelentă idee, îmi răspunde ea.

Strînge din buze dar deja ochii îi sînt în lacrimi. Mi se face milă.

Ușa se închide după ea.

Dominic își termină de băut paharul și îl pune pe masă.

— Se pare c-ai pierdut un client.

— O să mă descurc.

— Mă întreb dacă ai accepta un altul.

— Adică?

— Pe mine.

— Dar cu ce te-aș putea ajuta?

— Să-mi ocrotești viața.

Îmi vîr mîinile în buzunare.

— Nu cred. Sincer, nu-mi placi, ca de altfel nici soția dumitale și nici restul familiei. Teoria mea poate că e exactă. Poate că e falsă. Nu știu. Dar nici nu mă mai interesează.

Surîsul i se șterge de pe față.

— Nu zic mai mult. (Ajunge la ușă șchiopătînd.) Dacă vei afla că am fost omorît de propria mea soție care lupta eroic pentru propria sa existență, o să-mi aperi memoria, nu-i așa?

— Încetează să-ți mai plîngi singur de milă.

Iese trîntind ușa.

Poate că de data asta o să pot să mă culc. Cu siguranță că aș fi fost mai liniștit dacă m-aș fi dus să dorm pe aeroportul La Guardia.

Îmi mai torn însă încă un pahar, asta pentru cazul în care celelalte două dinainte s-ar simți singure.

II

Credeam că o să mă scol devreme dar m-am trezit foarte tîrziu. Cineva îmi bate la ușă. Deschid un ochi și apoi îl închid extenuat la loc.

— Micul dejun e gata, îmi strigă Lila.

— Bine, îi răspund. Apoi, catadixesc să adaug: Mulțumesc!

Mă dau jos din pat, mă duc la baie încă adormit, fac un duș și mă rad. După ce mă îmbrac îmi fac valiza și cobor în salon. Mi-e foame așa că ar fi foarte indicat să bag ceva la ghiozdan.

Sufrageria este în continuarea salonului. La o masă Lila își bea cafeaua. Cînd mă vede că intru se ridică. Poartă un sutien care se pare că rezistă cu greutate la presiunea ce se exercită asupra lui și e din nou într-un șort foarte scurt. Încep să regret atitudinea nobilă pe care am avut-o noaptea trecută.

— Ce vrei să mănînci?

— Foarte puțin. Ouă cu șuncă, roșii, pîine prăjită, dulceață. Nu sînt mofturos.

— Asta-i bună. (Deschide ochii mari.) Trebuie să fi avut o noapte obositoare. Nu te mulțumești cu cafea și pîine prăjită?

— Numai ca să-mi amăgesc foamea.

Mă așez pe un scaun. Împinge aparatul de prăjit pîine spre mine și îmi toarnă o ceașcă de cafea.

— Ce-ai vrea să faci? mă întreabă ea stînd cu bărbia proptită în palmă. Să înoți? Să stai la soare? Cam asta e tot ce se poate face.

— Nu mai rămîn. Mă-ntorc în oraș.

— Păcat. Vroiam să-ți arăt noul meu costum de baie. Merită să-l privești.

— Mă întreb cum ai putea să porți o ținută și mai redusă decît cea pe care o ai.

— De ce ești atît de grăbit să te-ntorci?

— Am treabă.

— Ce absurd!

În acest moment intră Rebecca. Poartă o cămașă și pantalon. O găsesc superbă. Am impresia că Rebecca trebuie să fie întotdeauna superbă, oricare i-ar fi ținuta... sau absența ei. Se așază la masă și-și toarnă o ceașcă de cafea.

— Fii bună, Lila, zice ea, la mașina și fă plinul. Rezervorul e aproape gol.

Lila se ridică. Are pe chip un surîs larg.

— Încă mai știu să pricep aluziile. Mașina are într-adevăr nevoie de benzină?

— N-ai decît să verifici, sugerează Rebecca pe un ton sec.

După ce Lila pleacă, Rebecca mă privește cu atenție.

— Îmi pare rău pentru ieri seară. Sper că n-ai vorbit serios și că n-ai să pleci azi.

— Ba da.

Îmi iau o tartină și întind mîna către dulceață.

— Teoria ta... și, pe deasupra, și apariția lui Dominic, e tot ce-am mai putut suporta ieri seară. E pentru prima oară cînd își declară deschis ura pe care mi-o poartă. Nu mai știam unde mă aflu.

Îmi aprind o țigară și-mi mai torn o ceașcă de cafea.

— Ascultă-mă... După plecarea ta, Dominic m-a întrebat dacă aș accepta să iau un alt client: pe el însuși. Treaba ar consta în a avea grijă ca să rămînă în viață. I-am răspuns că asta nu mă interesează și că toată afacerea miroase urît. Nu mi-am schimbat părerea.

Mă privește liniștită.

— Dacă într-adevăr crezi în teoria ta, dacă îți închipui că am inventat toată istoria asta ca să am o scuză pentru a-l asasina pe Dominic, atunci singurul lucru care m-ar putea opri să acționez ar fi să rămîi prin preajmă. Și dacă teoria ta e falsă, poate că ai reuși să descoperi cine îmi trimite scrisorile de amenințare și de ce anume. Nu-i așa?

Îmi iau mutra unui individ strivit în turnanta unei uși.

— Să zicem că așa e, sînt eu nevoit să admit.

Se reazămă de spătarul scaunului.

— Atunci rămîi?

— Cine a spus că femeile n-au nici o logică?

Începe să rîdă.

— Un bărbat probabil.

— Fără împunsături la micul dejun, te rog.

După care mă urc din nou la mine în cameră, îmi pun un slip și cobor pe plajă. Carl e întins pe nisip cu un bloc-notes gros în mînă.

— Cum merge romanul? îl întreb eu așezîndu-mă lîngă el.

— Destul de bine, răspunde el. Familia rîde de el, dar vom vedea cum va fi pînă la urmă!

Aruncă o privire jur-împrejur ca să se asigure că sîntem singuri, pe urmă se apleacă spre mine și îmi șoptește confidențial:

— Ai citit *Sexualitatea și animalul uman* de Zukoff?

— Trebuie să recunosc că nu.

Carl pare decepționat.

— Romanul meu se bazează pe această carte, zice el cu un aer mulțumit de sine însuși. Sexul în stare pură, mai adevărat ca natura. Raportul Kinsey, comparativ cu el, ar avea aerul unui manual pentru copii de 12 ani.

— Nu ți-e teamă c-o să ai necazuri cu cenzura?

— Ba da, cu siguranță, îmi răspunde el privindu-mă disprețuitor. Dar cunoști o altă publicitate mai bună pentru o carte? Interdicția de la început! Am să-i cer editorului să tipărească o ediție specială de zece mii de exemplare înainte de a fi făcute tăieturile impuse de cenzură. După șase luni fiecare exemplar va valora douăzeci de dolari!

— Ai prevăzut totul.

— Da, încuviințează el, dar chipul său se întunecă. Plicticoasă e redactarea propriu-zisă. E atît de dificilă...

Un val de apă rece mi se revarsă deodată pe cap. În gîndul meu, acest nou potop e un avertisment teribil și solemn contra romanului lui Carl. Clipesc din ochi și ridic capul. Lila a vărsat pe mine apă din casca ei de baie.

— Dacă ai venit să înoți, ce mai aștepți? mă întreabă ea.

Mă ridic și o contemplu. N-a greșit în ceea ce privește costumul de baie. E un bikini model redus. Nu ascunde nimic în afară de felul în care se ține pe corpul său. Începe să alerge spre ocean. N-am încotro și o urmez.

Apa e rece dar plăcută. Străbat o sută de metri înot, pe urmă mă întorc pe spate și fac pluta. Mă ajunge cu un mare efort bătînd energic din picioare.

— Credeam că te-ntorci în oraș.

— M-am răzgîndit.

— Sau Rebecca te-a făcut să te răzgîndești, zice ea rîzînd.

Întind brațul și-i vîr capul sub apă.

Revine la suprafață pufnind.

— Nu fi obraznică, îi zic. Nu uita că e un semn de precocitate abuzivă la o ființă atît de tînără.

— Dar ăsta-i adevărul, nu-i așa? insistă ea.

— Da, sînt nevoit eu să recunosc, dar nu din pricinile pe care le bănuiești tu.

— Mi-ar face plăcere să fie așa, zice ea cu gravitate.

Înoată din nou pe burtă.

— Hai să vedem cine ajunge primul la țărm! propune ea.

Se îndepărtează dînd din mîini și din picioare într-un craul suplu și puternic. Mă reped după ea dar e prea rapidă pentru mine. Ajunge la promontoriul plin de stînci la celălalt capăt al plajei cu vreo treizeci de secunde înaintea mea.

— Ești bătrîn, îmi zice ea cînd o ajung. (Nu-mi mai rămîne suflu ca să protestez.) Hai să aruncăm o privire în partea astalaltă.

Și pornește înotînd să facă înconjurul promontoriului.

Suspin după tinerețea mea pierdută și o urmez resemnat.

În partea cealaltă se văluresc dune de nisip. Ieșim din apă și începem să mărșăluim pe plajă.

— Cu energia pe care o cheltuiești, ai putea propulsa un avion de reacție, îi zic eu. Pariez că ai depăși viteza sunetului — ba chiar și pe cea a luminii.

— Ești bătrîn, papa William! exclamă ea.

N-am ce face și cad de acord că are dreptate.

— Ai o țigară?

Își coboară ochii pe minusculul bikini pe care-l poartă și apoi îi ridică spre mine.

— Am eu aerul că aș putea trambala cu mine așa ceva?

— Mi-e teamă că nici măcar o fisă de telefon.

Soarele îmi arde fața. Mă întind pe nisip și îmi sprijin capul în mîini. Ea stă într-un cot și mă privește.

— Îmi placi, Bill. Ești zdravăn clădit și mie-mi plac bărbații care arată așa. E sigur că nu ești noul amorez al Rebeccăi?

— Nu! Dar încep s-o regret. Asta m-ar scuti să suport atîtea interogatorii.

— Acum sînt lămurită așa că nu mai e nevoie să discutăm despre asta. Te iert și pentru toate măgăriile pe care mi le-ai spus noaptea trecută.

— Să știi că n-am închis un ochi, atît de mult m-am frămîntat din pricina asta. Nu încetam să mă-ntreb: o să mă ierte vreodată, am să mai pot ridica privirea din pămînt de rușine? Acum pot răsufla ușurat: știu că nu mai e nevoie să mă sinucid imediat.

Încruntă din sprîncene.

— Nu-i nevoie să fii atît de urîcios. E ceva cînd o femeie iartă un bărbat! Înseamnă că-l iubește!

— Tu nu ești femeie, îi răspund eu cu oboseală în glas. Tu ești o copilă prevăzută cu atributele unei femei.

Se mai ridică vreo zece centimetri astfel încît buzele noastre aproape că se ating.

— Doar o copilă? murmură ea.

Și își apasă cu putere gura de gura mea. Trupul său se lipește de-al meu. Dacă pictează la fel de bine așa cum sărută, n-are decît să ia o pensulă iar Rembrandt s-ar simți fericit că e mort...

Sîntem între dune și vîntul ridică mici nori de praf pe crestele lor. Pe fundul cuibului nostru unde ne-am adăpostit e bine și de-aici nu vedem decît cerul albastru și luminos deasupra capetelor noastre. O clipă de eternitate furată din zbor... un extaz care n-are

nevoie de nici un acompaniament muzical... dar deja nu mai am adjective...

Iar mai tîrziu, puțin mai tîrziu, după ce acest moment aflat în afara timpului s-a scurs, se ridică.

— Doar o copilă? întreabă ea din nou.

— Dacă ești tu o copilă eu nu sînt decît un bebe în maiou.

— Ce-ar fi să ne întoarcem? E ora prînzului.

— Poți să te gîndești la mîncare într-o asemenea clipă?

— Pot să mă gîndesc la mîncare în orice clipă, în special atunci cînd mi-e foame.

Cine era idiotul care zicea că femeile sînt romantice?

Se îndreaptă încet spre apă.

— Ce-ar fi să mai facem o întrecere? îmi strigă ea peste umăr.

— Du-te singură. Eu mă întorc pe jos.

Izbucnește în rîs.

— Ești bătrîn, papa William.

— Îmbătrînesc rapid într-un climat tropical.

Se azvîrle în apă ca o tînără focă, apare zece metri mai încolo, aruncă un șuvoi de apă în aer triumfătoare. Eu o pornesc prin nisip, alunecînd, urc dunele pînă la promontoriu unde traversez stîncile încinse cu un pas precaut ca să cobor în partea cealaltă a plajei.

Carl e tot așezat în același loc și mîzgălește ceva în blocnotes. Își ridică ochii cînd umbra mea se profilează pe el.

— Ai stat mult, zice el.

— Da?!

— Amîndoi ați stat mult timp. (O lumină îi trece prin priviri.) Mă întreb...

— Nu te mai tot întreba, i-o retez eu. Sînt foarte susceptibil cînd oamenii se întreabă în legătură cu mine. Sînt capabil să le dau la moacă numai pentru că întreabă ce nu trebuie.

Mă scrutează cu aerul unui profesor care se uită la o insectă la microscop.

— Ești din categoria forțoșilor și îmi închipui că Lila e foarte seducătoare.

Lila ajunge pe plajă și ia un prosop.

— Cine e pentru prînz? întreabă ea.

— Vrei probabil să spui „ce e pentru prînz", o corectez eu. Dacă nu cumva sînteți o familie de canibali.

— Ai dreptate, profesore, răspunde fata încrețind din nas. Cine vine să halească?

— Nu mi-e foame, declară Carl pe un ton sfidător. De altfel, am de lucru.

— Se întreabă de ce-am dispărut atîta vreme, îi zic eu fetei cu un surîs.

— N-ar fi trebuit să se ridice niciodată gratiile, răspunde ea sec.

— Gratiile? Care gratii?

— Cele de la cușcă. Așa, n-ar mai fi putut scăpa!

O pornește cu pași mari spre casă. O ajung din urmă.

— Fratele tău e un tip ciudat, îi zic eu. Mi-a vorbit despre romanul lui.

— Culmea e că e destul de murdar ca să-imagineze, dar n-are atîta talent ca să-l și scrie.

— Sînteți o familie foarte unită, nu-i așa?

— N-am ajuns încă să ne omorîm unul pe altul, dar nici mult nu mai e...

Ajungem la casă.

— Prînzul e peste o jumătate de oră, anunță ea. Friptură și salată. N-ai ce face, trebuie să te mulțumești cu atît.

— Altfel am de-a face cu bucătăreasa?

— Bucătăreasa sînt eu. Dominic nu poate suporta servitorii și cum Rebecca îi tolerează orice capriciu, proasta de mine fac toate corvezile. (Se ridică în vîrful picioarelor și mă sărută pe vîrful nasului.) Peste o jumătate de oră.

Urc să fac un duș. Pe urmă îmi pun o bluză, un pantalon, îmi vîr picioarele în sandale și cobor din nou. Aud un zgomot de veselă în bucătărie și bag capul pe ușă.

Lila și-a pus un sveter și unul din inimitabilele sale șorturi.

— Vrei un pahar? o întreb eu.

— Mda, e o idee. Rebecca a plecat în oraș și nu se întoarce decît după amiază. Dominic e în camera lui și nu vrea să mănînce. Probabil că a cotrobăit în frigider în timp ce noi eram pe plajă. Tînărul Carl e pradă chinurilor creației. Așa că sîntem numai noi doi.

— Mă duc să pregătesc băuturile, îi zic eu.

Un țîrîit discret de sonerie răsună la ușă. Lila ridică din sprîncene.

— Cine naiba o fi?

— Neavînd darurile sorei tale n-am nici o idee.

— Vrei să te duci să vezi?

— Dorințele tale sînt ordine pentru mine.

— Dacă e vreun tip care vinde știu eu ce fleacuri, spune-i că nu ne interesează. Iar dacă e vreunul care a venit după bani, spune-i că-l plătim săptămîna viitoare.

— Iar dacă e portărelul?

— Fă-i vînt în salon și-am să-l seduc.

— Necredincioaso! îi strig eu.

Vocea ei răsună slab din fundul bucătăriei:

— Nu, dar am simț practic.

Deschid ușa.

Micul bonom care mi se înfățișează ochilor își drege glasul.

— Vă rog să fiți convins de toată simpatia mea.

— Mulțumesc.

Mărul lui Adam îi saltă nervos deasupra gulerului scrobit.

— E o tragedie, domnule, o tragedie teribilă.

— Faci cumva reclamă pentru Hamlet?

Clipește din ochi.

— Sînteți un prieten al familiei, domnule?

— Da.

— Atunci înseamnă că ați aflat de tragedie?

— Amice, în toate familiile nu sînt decît tragedii; ce faci, mergi din ușă în ușă ca să vezi dacă oamenii profesează aceeași filozofie ca dumneata?

Scoate la iveală o batistă mare și albă și își șterge fruntea.

— Mi-e teamă că e o neînțelegere.

Arunc o privire jur-împrejur.

— Unde e? N-o văd nicăieri.

Tipul capătă deodată ochi de langustă.

— Mă numesc Mortimer Duke, zice el cu o voce slabă. (Scoate din buzunarul vestei o carte de vizită, așa cum un prestidigitator dă la iveală dintr-un joben un iepure.) Aceasta e cartea mea de vizită.

O iau. Ea vestește cu mici litere sobre că am de-a face cu domnul Mortimer Duke, antreprenor de pompe funebre.

— Ai venit să pregătești funeraliile cuiva?

Pare deodată că se înseninează.

— Exact. Săraca doamnă Ellard, o femeie atît de talentată...

La rîndul meu încep să clipesc din ochi.

În hol răsună pași și fața Lilei apare pe deasupra umărului meu.

— Friptura rece nu încetează să se răcească. Cine te reține aici? O blondă?

— Cunoști o oarecare doamnă Ellard? o întreb eu.

Începe să rîdă.

— Nu fi idiot.

— Nu pot să mai fac nimic, dacă sînt idiot. Cine e?

— Rebecca. E numele ei după ce s-a măritat.

— Ei bine, îi zic eu arătîndu-i-l pe Mortimer, acest individ vrea s-o îngroape.

Lila pare uluită.

— Îmi pare nespus de rău, declară ea cu gravitate, dar nu e încă moartă. Însă putem să găsim o soluție, dacă vă grăbiți...

Tipul se înverzește. Trage de gulerul cămășii care pare să-l sufoce.

— E o greșeală îngrozitoare! se bîlbîie el. Domnul care a telefonat s-a arătat foarte ferm și a precizat că doamna a murit ieri seară. Nu puteți să vă închipuiți cît de nefericit sînt...

— Nu-i nimic, îi zice Lila cu un surîs larg. Era cu siguranță vorba de o altă doamnă Ellard.

Individul se dă înapoi clătinîndu-se și continuînd să bîlbîie cuvinte de scuze incoerente. Lila închide ușa și ne întoarcem în sufragerie.

— Cam macabră glumă, zice Lila.

— Nu știam că Rebecca se numește Ellard după căsătorie. Am cunoscut un Ellard într-o vreme. Roscoe Ellard.

— E în temniță; e fratele lui Dominic, spune ea cu dezinvoltură. Dar noi nu vorbim niciodată de el. Asta l-ar face pe Dominic să-și iasă din sărite.

Ne așezăm la masă. Friptura și salata sînt foarte apetisante.

— E vorba fără îndoială de un omonim, zic eu.

— Roscoe e oaia rîioasă a familiei. Numele lui nu trebuie nici măcar pomenit. Pentru Dominic, Roscoe e mort, cu m mare! Dar eu am vrut întotdeauna să-l cunosc. Poate că e interesant.

— Acel Roscoe pe care-l cunosc eu era respingător, respingător la culme.

Se aude un zgomot de pași și o clipă mai tîrziu Carl intră pe ușă.

— Haleală? Cu atît mai bine. Mi-e foame.

— Mergi în bucătărie și ia-ți singur, îi zice sec Lila.

Un zîmbet nesuferit se ivește pe chipul lui Carl.

— Întrerup o idilă?

— Numai digestia mea, răspunde fata. Am crampe numai cît te văd.

Două minute mai tîrziu Carl revine cu o farfurie cu salată și cu friptură. Iar conversația se stinge. O ajut pe Lila să spele vasele în timp ce Carl se duce din nou pe plajă la cartea lui. Lila iese în oraș după cumpărături. Eu mă instalez în salon și răsfoiesc ultimul număr din *Post*.

La ora șase sîntem cu toții în salon să drincuim ceva. Dominic în fotoliul său. Lila și cu mine ne-am așezat pe divan. Rebecca se află în fața lui Dominic iar Carl ocupă o poziție strategică în apropierea barului.

Dominic mă măsoară cu un aer vag interesat.

— Mai sînteți aici, domnule Cameron? Credeam că vă întoarceți în oraș în dimineața asta.

— M-am răzgîndit.

— E dreptul dumneavoastră, desigur, zice el, și-și ia din nou cartea pe care o deschide cu grijă la locul indicat de un semn.

Conversația lîncezește. Așezați la locurile noastre cu paharele în mînă facem schimburi de priviri. Dominic citește cu atenție. Carl a luat deja un pahar avans față de noi. Rebecca privește în gol. Lila e tolănită pe divan asemenea unei pisici îndopate cu cremă proaspătă. Aplecat înainte la celălalt capăt al divanului, fumez țigară de la țigară.

Rebecca se întoarce deodată spre mine.

— Ai petrecut bine, Bill?

— Excelent! Am înotat. Plaja voastră e nemaipomenită.

— Mai ales cînd sînt și eu, intervine Lila. În noul meu maiou de baie.

— Ah! așa îl numești? zice Rebecca pe un ton blazat. Credeam că e o marcă poștală.

— S-a întîmplat ceva foarte nostim la ora prînzului, zice Lila cu un aer neglijent. Păcat că n-ai fost aici. Am primit vizita unui cioclu.

Dominic își ridică privirea de pe carte.

— A cui?

— A unui cioclu. Bill s-a dus să-i deschidă. Un bonom foarte caraghios și foarte încurcat. În aparență cineva i-a telefonat și i-a zis că

doamna Ellard a murit ieri seară și a venit deci să te îngroape, draga mea. (Surîde spre Rebecca.) Să ți se facă părul măciucă, nu alta.

Rebecca lasă să-i scape printre degete paharul. O scrutează pe Lila.

— Glumeștil șoptește ea.

Lila dă din cap.

— Nu, e-adevărat. Întreabă-l pe Bill. A fost o greșeală stupidă, bineînțeles.

Rebecca se întoarce spre mine.

— S-a înșelat asupra doamnei Ellard, zic eu. E vorba de una dintre acele coincidențe care se produc o dată în viață.

Se crispează.

— Un cioclu!

— Antreprenor de pompe funebre, după cartea sa de vizită. (Încerc să zîmbesc.) Mai real decît natura.

— Sau prea real pentru a fi natural, comentează lent Dominic.

Iată încă o remarcă din cele mai ciudate.

Astea fiind zise ne așezăm la cină. Nu e ceea ce se cheamă un succes. Cu chiu cu vai o sfîrșim și ne întoarcem în salon. Carl oferă un rînd și împarte paharele. Apoi se retrage, cu un pahar și o sticlă, într-un colț al încăperii, iar privirea sa se pierde în noapte pe fereastră. Dacă vreodată cartea lui o să apară sper din toată inima să nu figurez în ea.

Dominic se duce la culcare; își ia cu el și cartea. Rebecca stă cu mîinile încleștate pe genunchi și are chipul cuiva care a văzut o fantomă. Lila se amețește imediat și se retrage la cîtva timp după Dominic.

După douăzeci de minute, dispare și Carl ducînd cu el sticla și paharul. N-am mai rămas deci decît eu și Rebecca în încăpere.

Mă îndrept spre bar și-mi torn ceva de băut. Încep să înțeleg punctul de vedere al lui Carl. În lipsa alcoolului care să susțină moralul, această clădire e absolut sinistră.

Rebecca aprinde o țigară.

— Istoria asta spusă de Lila... e adevărată? întreabă ea cu o voce nesigură.

— De-a fir a păr.

— Un nou episod, zice ea cu voce scăzută. Comedia asta o să mai dureze, bănuiesc, cincisprezece zile.

— Cincisprezece zile?

— Moartea mea e fixată pe data de 17 iulie, adică peste cincisprezece zile.

Îmi golesc paharul dintr-o sorbire și-mi mai torn unul.

— Continui să nu mai înțeleg nimic, zic eu. Nimic din toate astea nu stă în picioare. Atitudinea lui Dominic n-are nici o logică. Și-a văzut fratele de cînd a ieșit din închisoare?

Face ochii mari.

— Roscoe? Nu știam că i s-a dat drumul.

— De două zile. Eliberat pe cuvînt de onoare.

— Sînt sigură că Dominic habar n-are. Nici măcar nu vrea să vorbească de el; socotește că e o pată pe onoarea familiei.

— Dacă e vorba de o extorcare de bani, Roscoe e vîrît cu siguranță.

— Mai mult ca sigur.

— O extorcare? (Mă întorc pentru ca s-o văd mai bine.) Încă un aspect al problemei care n-are nici un sens. Care ar fi avantajul acestei metode? Să ne-nchipuim că cineva vrea într-adevăr să te omoare. E de crezut că persoana în chestiune va evita cu tot dinadinsul să anunțe povestea, s-o trîmbițeze și astfel să-ți ei măsuri de apărare.

Mă privește cu un aer îngrozit.

— Crezi că nu-mi dau seama, Bill? Mi-am petrecut nopți în șir gîndindu-mă, cu ochii ațintiți în tavan, întrebîndu-mă dacă într-adevăr cineva vrea să mă omoare sau numai să mă facă să-mi pierd mințile! Cîte nopți mi-am stors creierii? Nopți atît de lungi încît credeam că n-or să mai vină niciodată zorii. Fiecare zgomot care răsună te face să crezi că e pasul cuiva care vrea să-ți intre în cameră. Nu poți să-ți închipui ce-i asta, Bill! Această veșnicie în care stai întins, nemișcat, împietrit, pîndind pasul următor... Pe urmă aduni atîta curaj ca să aprinzi lumina. Bineînțeles, nu-i nimeni: atunci stingi. Și zgomotul reîncepe, din clipa în care ești din nou în întuneric. (Își îngroapă fața în mîini.) Nu mai pot suporta! Nu mai pot! Nu mai pot!

— Fă sonorul mai mic, zic eu.

Își ridică fruntea și mă privește uluită.

— Am mai văzut astfel de scene la Hollywood. Dar jucate mai bine.

S-a mai calmat.

— Mi-e teamă c-am devenit ridicolă.

— Ar trebui să bei un whisky dublu și să te duci la culcare.

Dă din cap.

— De acord.

Îi torn un pahar și, profitînd de ocazie, îmi mai pun și mie unul. N-am suportat niciodată să văd o femeie cum bea singură. Face o strîmbătură după prima înghițitură.

— O să-ți facă bine.

— Îmi va face ceva, în orice caz. (Se forțează să surîdă. Închide ochii și golește paharul dintr-o dată. Pe urmă se ridică și-și reprimă un frison.) Ce-ai pus înăuntru?

— Nu începe să mă bănuiești și pe mine. Viața o să-ți devină foarte complicată.

Izbucnește în rîs.

— Bine. Aș vrea să cred că era un whisky obișnuit, dar mai curînd mi-a făcut impresia că e vorba de o bombă atomică.

— Dacă-ți închipui asta, ai face mai bine să te duci la culcare cîtă vreme mai poți găsi încă scara.

Se duce la ușă.

— Mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți. Noapte bună, Bill!

— Noapte bună, Rebecca!

O văd ieșind și o aud în curînd cum urcă scările.

Mă așez la loc cu paharul în mînă. Îmi aprind o țigară și rămîn într-o liniște deplină.

Poate că asta se datorează prezenței sale sub același acoperiș cu mine. Poate că sînt influențat de aluziile sale la puterea ocultă pe care o posedă. Nu-mi dau seama din ce pricină anume, dar simt că în casă domnește o atmosferă malefică. Simt cum răul dă tîrcoale în jurul meu și se apropie tot mai mult. O treaptă scîrțîie undeva prin casă și tresar violent.

Îmi lichidez paharul și-mi spun că aș face mai bine să mă duc la culcare mai înainte ca să văd cum se plimbă fantomele.

Urc liniștit pînă în camera mea, deschid ușa și aprind lumina. Lila e culcată în patul meu. Poartă pe umeri o cămașă de noapte.

— Nu puteam să dorm, zice ea.

— Ai încercat cumva să închizi ochii?

Închid ușa în spatele meu și mă apropii de pat.

Lila se bosumflă.

— Nu fi grosolan, Bill. Te aștept de secole!

— Cînd naiba o să am dreptul să iau eu inițiativele?

— Cînd o să fiu sătulă de tine, dragul meu, răspunde ea în liniște. Dar pentru moment fierb de entuziasm.

— Dragostea nu e un simplu interludiu în mijlocul dunelor de nisip. Și ca să mă exprim ca în curierul inimilor, acum nu pot să fac nimic. Pricepi? Pentru moment, mă simt bătrîn, dezgustat și obosit. N-am starea necesară ca să fac dragoste. Du-te și lasă-mă să dorm!

Se ridică dintr-un salt și-și pune o rochie de casă.

— Va fi o plăcere, domnule Cameron! O plăcere!

Se repede la ușă, o deschide și rămîne o clipă în prag cu capul întors spre mine.

— Sper că o să-mi găsești sora mai ispititoare ca mine!

Pe urmă închide ușor ușa după ea.

Mă strîmb la mine în oglindă și încep să mă deschei la cămașă.

Ah! Femeile!

După ce mă dezbrac, sting lumina și merg s-arunc o privire pe fereastră. Ploaia bate în geamuri persistentă și un nor negru și amenințător vine dinspre mare. Totul anunță o noapte sinistră.

Mă vîr în pat gîndindu-mă că un astfel de week-end face șaptezeci și cinci de dolari pe zi. Ar fi bine poate să-i cer lui Kratz o creștere de 25 de dolari pe zi. Ce mutră ar face!

Poate că mi-ar propune în schimb mai curînd pe secretara lui. Aș accepta o astfel de ofertă fără nici o șovăire și fără să murmur, îmi zic eu evocînd generoasele rotunjimi ale acestei domnișoare.

E ultimul gînd coerent care îmi mai trece prin cap înainte de-a adormi.

Mă scol brusc; un ecou răsună încă în urechi. Rămîn o clipă nemișcat, ascult cum îmi bate inima întrebîndu-mă ce anume m-a trezit. Și din nou, zgomotul impregnat de teroare care mă face să sar din pat.

Un țipăt.

Mai mult decît un țipăt. Un urlet de animal hăituit, un sunet care n-are nimic omenesc. Și care se întrerupe la maximumul intensității sale. Care se stinge atunci cînd ar mai fi putut continua.

Liniștea care coboară e mai rea chiar decît însuși strigătul.

Sudoarea îmi curge pe frunte. Întind mîna, apăs pe comutator. Lumina mă mai liniștește. Nu prea mult.

Sar din pat, îmi pun un halat și ies pe culoar. Urletul mi-a părut că vine din aripa cealaltă a clădirii. Puțin mai încolo pe culoar o ușă se deschide și apare Carl. Își întoarce fața lui de cucuvea spre mine.

— Ai auzit? șoptește el.

— Ar fi trebuit să fiu dincolo de Hudson ca să n-aud!

— Pare să fi fost din camera Rebeccăi, zice el tremurînd. Dumnezeule! N-am auzit niciodată așa ceva!

— Hai!

Ne repezim spre capătul coridorului.

Ajungem în dreptul a două uși. Una e în fața noastră, cealaltă e într-o parte.

— La stînga e camera Rebeccăi, zice Carl. Cealaltă e a lui Dominic.

Deschid camera Rebeccăi. Încăperea e cufundată în întuneric și caut pe bîjbîite comutatorul. În sfîrșit îl găsesc și o lumină aurie inundă camera. În mijlocul încăperii se află un pat-canapea acoperit cu o pătură de mătase albastră. E murdar de pete roșii și o dîră subțire de aceeași culoare îl traversează în diagonală.

Trupul zace în mijlocul păturii, cu brațele și picioarele răsucite într-o poziție grotescă. Pumnii sînt crispați, neputincioși, ochii deschiși privesc în plafon, iar mînerul unui pumnal îi iese din piept. Rămîn pe loc.

— Cred c-am să vărs! zice Carl cu o voce înăbușită.

O rafală violentă de ploaie se abate asupra ferestrelor și ne face să tresărim. Îmi vin în fire și mă smulg din contemplarea spectacolului.

— Camera cealaltă, zic eu.

Încerc să apăs pe clanță, dar ușa e închisă cu cheia. Îmi iau avînt și mă arunc, cu umărul înainte, în ușă. Încuietoarea cedează, ușa se deschide brusc și în ultima clipă evit să nu mă întind pe dușumea cît sînt de lung.

Lumina e aprinsă iar Rebecca, așezată pe marginea patului, mă privește fix.

— Dumnezeule! A fost groaznic!

Mă întorc spre Carl.

— Du-te să vezi ce-i cu Lila.

Dă din cap. Tenul lui a devenit cenuşiu; se îndepărtează pe culoar. Mă apropii de pat.

— Cum merge?

— Acum e bine... murmură ea. Dar nu puteam să mă mişc... eram paralizată de teroare. Am simţit-o de cînd m-am dus la culcare... O forţă rea care devenea din ce în ce mai frenetică, apropiindu-se fără încetare de mine. M-am culcat dar n-am putut să dorm. Stăteam întinsă, aşteptam, mă simţeam neputincioasă şi nu puteam să reacţionez. (Mă scrutează cu atenţie.) E vorba de Dominic, nu-i aşa?

Dau din cap.

— E mort? întreabă ea.

— Mi-e teamă că da. A fost înjunghiat.

Suspină de ţi se rupe inima.

— Am priceput cînd am auzit strigătul ăla!

— Camera asta e a lui, nu-i aşa?

— Da, răspunde ea frecîndu-şi fruntea cu ambele mîini. Zicea cîteodată că îl oprima şi se culca în camera mea. Cînd am urcat aseară, am intrat la mine, am văzut că doarme şi atunci am venit dincoace.

— Mai ştia careva că din cînd în cînd schimbaţi camerele între voi?

Rebecca scutură din cap.

— Nu cred. De ce?

— Oh! mă întrebam doar aşa...

Se uită cu atenţie la mine şi o lumină plină de groază trece prin privirea sa.

— Ba da, bineînţeles! Se ştia că e camera mea şi se credea că sînt acolo eu, nu el! Asasinul s-a înşelat! L-a ucis pe Dominic în locul meu! E greşeala mea!

Vocea ei urcă puţin cîte puţin. Ascuţită şi întretăiată, ea anunţă o criză de nervi iminentă.

Nu şovăi să-i administrez tratamentul preconizat de manualul ad-hoc, ceea ce înseamnă o palmă atît de bine plasată încît e aproape gata să cadă din pat. Dar se linişteşte imediat, rămîne o clipă nemişcată şi pe urmă murmură:

— Iartă-mă.

— Nu face nimic!

Paşi răsună pe coridor şi Carl reapare însoţit de Lila. E albă la faţă ca o rufă proaspăt spălată şi buzele îi tremură.

— Carl mi-a spus ce s-a petrecut... (Izbucneşte în plîns.) Săracul Dominic!

— Am face bine să anunţăm poliţia, zic eu. (Mă întorc spre Carl.) Rămîi aici cu fetele. Eu mă duc să dau telefon.

— Bine.

Pare încîntat de ideea că nu trebuie să coboare singur.

Ajuns la mijlocul scării înţeleg de ce era atît de mulţumit: aş fi avut şi eu aceeaşi reacţie.

Aprind toate luminile rînd pe rînd. Totul pare exact la fel ca atunci cînd m-am dus să mă culc. Străbat salonul şi sala de mese, apoi intru în bucătărie.

Un singur amănunt nu e la locul lui aici. Uşa de serviciu e larg deschisă şi ploaia care cade oblic a şi făcut o băltoacă în dreptul pragului. Arunc o privire afară, dar nu disting nimic în obscuritatea umedă a nopţii. Nu se vede nici măcar marginea înspumată a fluxului pe nisip la mai puţin de cincizeci de metri.

Închid uşa şi revin în hol unde apuc receptorul telefonului. Formez numărul de la brigada criminalistică şi cer să vorbesc cu locotenentul Demus. Din fericire este tocmai de serviciu. Îl informez pe scurt de ceea ce s-a petrecut.

— Întotdeauna dai lovitura, nu-i aşa, Bill? Bine, sosesc cît pot de repede. Nu te atinge de nimic.

— Bătrîne, dacă ai vedea tot decorul ţi-ai da seama că sfatul ăsta e total inutil.

— Nu-i prea ispititor, nu-i aşa? mormăie el.

Închid şi mă duc din nou în salon. Pun o sticlă de coniac şi patru pahare pe o tavă şi o duc sus. Am impresia că toţi avem nevoie de aşa ceva.

III

Golim fiecare cîte două pahare şi îi conving şi pe ceilalţi să mă însoţească în salon. Pun radiatorul în priză şi începem să aşteptăm. Ceasul meu arată ora trei şi patruzeci şi cinci. Crima trebuie să fi avut loc pe la trei şi un sfert.

Coniacul îşi face efectul şi toţi încep să capete figuri mai omeneşti.

— Cînd vine poliţia? întreabă Carl.

— Peste o jumătate de oră.

— O să se vorbească în toate ziarele, zice el. Şi încă pe prima pagină.

Privirea i-a devenit luminoasă.

— Ce te face să te simţi aşa de bine? îl întreabă Lila.

Îşi înghite coniacul dintr-o sorbitură.

— E o porcărie pentru Dominic, mormăie el, dar cred că asta o să facă un fel de publicitate pentru cartea mea. Asta va fixa numele nostru în atenţia publicului, înţelegi.

— Te ştiam abject, dar nu în asemenea hal, zice rece Lila.

Carl încearcă să surîdă. Poate că ar fi mai bine să schimb subiectul de conversaţie.

— Uşile se închid noaptea cu cheia? întreb eu.

— Uşa de la intrare? răspunde Lila. Niciodată, după ştiinţa mea. Niciodată nu ne-am îngrijit de asta. De ce?

— Uşa de la bucătărie era larg deschisă cînd am coborît să dau telefon la poliţie. Mă întreb pur şi simplu dacă a fost închisă cu cheia.

— Crezi că asasinul?... începe fraza Rebecca.

— Da, sau atunci a deschis-o special ca să ne facă să credem asta, îi răspund eu.

Mă scrutează o clipă, apoi izbucneşte în rîs. Niciodată n-am auzit un asemenea rîs lipsit de bucurie.

— Vezi, zice ea, aproape că îți uitasem teoria. Dar cum! Concluzia se impune de la sine, nu-i așa?

— Nu știu încă.

— Tu ești un detectiv atît de dibaci, își continuă gîndul Rebecca. Sînt sigură că poliția se va interesa grozav de teoria ta.

Carl și Lila mă scrutează amîndoi deodată.

— E detectiv? întreabă Lila.

— Particular, răspund eu. Era firesc să rămînă un secret.

— Era nevoie de un detectiv? întreabă și Carl.

— E rîndul tău să răspunzi! îi zic Rebeccăi.

Se întorc amîndoi spre ea. S-a înroșit de contrariată ce e.

— Sînt o proastă c-am vorbit, dar am primit scrisori de amenințare în ultimul timp și Kratz a socotit că se impune o anchetă.

Carl o privește viclean.

— O anchetă? Aici?

— Nu era vorba să ancheteze aici, spune ea pe un ton sec. Domnul Cameron a venit ca să-și facă o idee despre locul unde trăiesc și despre felul în care îmi ajung aici scrisorile. Asta-i tot!

Lila mă scrutează cu un ochi critic.

— Din clipa în care o știi, asta se vede numaidecît. Se citește pe figură... toți anii aceștia petrecuți ca să-și vîre nasul în cutiile de gunoi și în resturi. Nasul i s-a borcănat fiindcă i s-a trîntit ușa în față iar ochii îi sînt roșii de curenții de aer în calea cărora a stat tot privind prin gaura cheii...

— Ți-ar fi foarte greu să plimbi ursul de-aici? o întreb eu.

Țîrîitul ploii e deodată acoperit de un zgomot de motoare. Ciulim cu toții urechea.

— Probabil că sînt sticleții, zic eu ridicîndu-mă. Mă duc să-i întîmpin.

Deschid ușa de la intrare chiar în clipa în care farurile primei mașini mătură aleea. Treizeci de secunde mai tîrziu, poliția intră în hol.

Joe Demus își scoate pălăria și scutură picăturile de ploaie.

— Ai ales bine noaptea ca să descoperi o crimă! zice el.

— Firma Cameron nu dă înapoi în fața nici unui sacrificiu, i-o întorc eu. Vrei să vezi cadavrul?

— Mda, aprobă el, mai înainte ca experții să fi umblat peste tot. (Se întoarce spre un individ slab, cu fața trudită, cu pălăria muiată de apă și cu un impermeabil mizerabil care se află chiar în spatele lui.) Fii bun, sergent, și ține-i în hol cît timp arunc o privire. (Tipul dă din cap în liniște). De fapt, continuă Joe, ți-l prezint pe Bill Cameron un detectiv particular, după cîte zice el. Bill, el e sergentul Mattoy.

Schimb o strîngere de mînă cu sergentul.

Pe urmă urc la etajul unu întovărășit de Joe și îl vîr în camera cu pricina.

Dominic nu s-a clintit.

Joe se apropie și începe să-l examineze cu atenție. Face încet înconjurul patului și revine lîngă mine la ușă.

— Nu-i prea drăguț de văzut, zice el.

— Așa e.

— Cine e?

— Dominic Ellard.

— Ellard? (Joe ridică din sprîncene.) Presupun că e vorba de o coincidență.

— Roscoe e fratele lui. N-am aflat-o decît în dimineața asta.

Joe fluieră ușor.

— Asta începe să fie interesant. Dă-mi amănunte, Bill.

Îi vorbesc despre cei din casă, îi explic cine e Rebecca și pentru ce m-a angajat. Îi spun despre vizita cioclului. Ascund însă interludiul dintre dunele de nisip și teoria pe care i-am expus-o Rebeccăi potrivit căreia toată istoria nu e decît o tentativă ca să scape de soțul ei.

Nu pentru c-aș fi renunțat la teoria asta, dar socotesc că ar fi nedrept s-o dezvălui înainte de-a avea vreo probă.

Cînd termin, Joe aprinde o țigară.

— Interesant, zice el. Ar fi bine să coborîm: să-i lăsăm pe experți să-și facă treaba.

Ajungem din nou în hol.

— Foarte bine, sergent, zice Joe lui Mattoy. Lasă-i să urce.

Mattoy schițează un soi de surîs și se întoarce către băieții care se înghesuie în spatele lui. Îl iau pe Joe în salon.

Trei perechi de ochi ne privesc cu atenție.

— Vi-l prezint pe locotenentul Demus, zic eu. Doamna Ellard, Lila și Carl.

Îmi dau seama deodată că nu le știu numele de familie.

— Santos, zice Lila care îi surîde larg lui Joe. Credeam că toți polițiștii sînt bătrîni și burtoși.

Joe o privește ca picat din nori.

— Vrei să bei un pahar, locotenente? întreabă Carl care închină pentru sfinții săi de unul singur.

— Nu, mulțumesc, răspunde Joe cu hotărîre. Îmi dau seama că tocmai ați trecut printr-o încercare teribilă, mai ales doamna Ellard, dar sînt din nefericire obligat să vă pun cîteva întrebări.

— Înțeleg, locotenente, zice Rebecca.

— Cadavrul a fost probabil descoperit de domnul Cameron și domnul Santos, zice Joe. Erați cu toții în camerele voastre cînd s-a auzit țipătul?

Aprobă cu toții. Joe se întoarce spre Rebecca.

— Erați în încăperea alăturată, mi se pare, doamnă Ellard. Înainte de urlet ați auzit ceva?

— Nimic. Pe urmă, frica m-a împiedicat să acționez. Am rămas împietrită iar apoi domnul Cameron a spart ușa.

— Iar dumneata? o întreabă Demus pe Lila.

— Am auzit urletul și m-am trezit. Dar mi-era prea frică să fac ceva. Asta-i rău, să dormi singur, nu găsești, locotenente? Te simți atît de neajutorat!

— Nu știu, răspunde Demus brusc. Sînt căsătorit.

— E atît de monoton, comentează rece Lila.

Joe are aerul de-a fi scos din minți. Se întoarce spre Carl.

— Și dumneata, domnule Santos?

— Țipetele m-au trezit și pe mine. M-am sculat din pat, mi-am pus un halat și am ieșit pe culoar unde l-am întîlnit pe domnul Cameron care ieșea din camera lui. Am ajuns împreună la camera Rebeccăi unde l-am găsit pe Dominic. Restul îl știți.

Joe încuviințează dînd din cap.

— Vede careva dintre dumneavoastră un mobil al acestei crime? Un ucigaș posibil?

Lila și Carl scutură din cap deodată. Rebecca își drege glasul.

— Dormea în camera mea, locotenente. Iar eu în a lui. De cîtva timp primesc niște scrisori aș zice mai curînd ciudate. E posibil, după părerea mea, să fi fost ucis în locul meu.

— Cine ar fi vrut să vă omoare? o întreabă Joe.

Ridică din umeri cu un gest de neputință.

— N-am nici o idee.

— Ați păstrat scrisorile acelea?

— Sînt sus, în camera mea.

— Mi-ar face plăcere să arunc mai tîrziu un ochi pe ele.

— E un amănunt pe care am uitat să ți-l spun, Joe, zic eu. Cînd am coborît să sun la poliție, ușa bucătăriei era larg deschisă. Se pare că ușile casei nu sînt niciodată închise cu cheia.

— Asta poate că are vreo importanță. Pe onoarea mea, nu văd ce mare lucru s-ar putea face acum. Trebuie să aștept ca experții mei să-mi spună concluziile lor. (Se întoarce spre Rebecca.) Nu vreau să vă inoportunez multă vreme, doamnă Ellard. Plec și vă las doi oameni de pază așa că veți fi în perfectă siguranță. O să revin fără îndoială în cursul zilei.

— Mulțumesc, zice Rebecca. Sînteți foarte amabil.

— Sînteți sigur că nu vreți să rămîneți, locotenente? întreabă Lila plină de speranță. E loc destul, să știți.

— Trebuie să mă-ntorc să-mi fac raportul, îi răspunde Joe cu gravitate. Mulțumesc.

— Păcat! zice ea.

Mă întorc spre Joe.

— Poți să mă iei și pe mine?

— Bineînțeles.

— N-are nici un rost să rămîn aici, îi zic Rebeccăi. Cei doi polițiști de pază or să-ți asigure protecția. Am cu siguranță mai multe de făcut în oraș.

— Am să te revăd? mă întreabă ea.

— Sigur. Dacă nu mîine, poimîine. (Mă întorc spre Lila.) La revedere.

— Vorba asta îmi place, zice ea ușor bosumflată. E atît de definitivă...

— La revedere, îi zic și lui Carl.

— Îmi pare rău că pleci, ai devenit interesant, zice el. Regret că nu mi-ai zis dinainte cu ce te ocupi. Poate că te-aș fi vîrît în cartea mea.

— E o soartă mai rea decît moartea! N-o merit!

Urc și-mi fac repede valiza. Joe mă așteaptă în hol pînă cînd cobor.

— De ce ești atît de grăbit să te întorci în oraș? îl întreb eu.

— Fiindcă vreau să știu unde era Roscoe Ellard în noaptea trecută, răspunde el cu un surîs. Cu puțin noroc lovim drept la țintă din prima lovitură.

Nu-i împărtășesc deloc optimismul.

Sîntem așezați pe bancheta din spate a unei mașini de patrulare pe care un polițist în uniformă o conduce cu dexteritate.

— Ce-i cu Lila asta? zice Joe. Ce i-au făcut? A fost ținută într-o cușcă timp de zece ani fără să i se arate un bărbat?

— Ți s-au aprins călcîiele după ea?

— Puțin, bătrîne!

Îmi aprind o țigară.

— Nostimă familie, nu-i așa?

— Mda, aprobă el. Cucoana te-a angajat?

— Impresarul ei, un oarecare Kratz. O forță în domeniul lui. Era înnebunit din pricina necazurilor Rebeccăi. Nu-i convine deloc ideea că zece la sută pe care îi încasează de pe urma ei sînt în pericol.

— O inimă generoasă, zice și Joe.

Începe să se lumineze. Plouă în continuare. Mergem pe șosea și mașina de patrulare înghite kilometrii rapid. Joe se sprijină de îmbrăcămintea din piele a banchetei.

— Ce vrei să mai faci? mă întreabă el.

— Nu prea știu. Cred c-am să mă duc la Kratz să văd cam ce se-ntîmplă. Va fi înnebunit că o crimă s-a comis în casa unde mă aflam. O să-mi spună cu siguranță că mă plătește tocmai ca să evit astfel de lucruri.

— Sînt lucruri care se întîmplă.

Ajungem în oraș fix la ora șase. De la Brigada de criminalistică iau pînă la mine un taxi. Îmi ofer două ore de somn, pe urmă mă scol, fac un duș, mă rad, mă îmbrac și-mi prepar micul dejun.

La ora nouă sînt în biroul lui Kratz. E acolo. Bănuiesc că mă aștepta.

Blonda îmi place și mai mult ca prima dată cînd am văzut-o. Poartă un sveter negru și o fustă gri.

— Salut, îi zic. Dacă Jane Russel te-ar vedea ar face hepatită de invidie.

— Mai sînteţi încă în viaţă, domnule Cameron? întreabă ea pe un ton îngheţat.

— Închide-te cu mine într-o încăpere pe întuneric, comoara mea, şi am să-ţi dau proba!

Apasă pe maneta interfonului şi îmi anunţă lui Kratz sosirea. Din bîlbîiala pe care o obţine ca răspuns, înţeleg că vrea să mă vadă. Intru deci în biroul lui.

Ţigara pe care o ţine în gură e îndreptată amenintător spre mine.

— Minunate lucruri se petrec atunci cînd ţi se-ncredinţează o afacere! mă mitraliază el. Dacă asta mă costă ochii din cap, e tocmai pentru a evita să se întîmple aşa ceva.

Mă aşez şi caut o ţigară în buzunar.

— Rebeccăi nu i s-a întîmplat nimic, îi răspund eu. Atunci de ce te plîngi?

— Nu i s-a întîmplat nimic! mormăie el, dar pentru cîtă vreme? Să ne închipuim că se afla în camera ei ieri noaptea!

— Nimeni nu ştie, remarc eu liniştit, în afară de asasin, dacă lui Dominic sau Rebeccăi îi era destinat acest pumnal.

— Poate că ai dreptate. (Se calmează puţin.) Dar asta dovedeşte în orice caz că e o problemă de viaţă şi de moarte!

— În privinţa asta sîntem de-acord.

Trage din ţigară. Aprind şi eu una.

— Ce naiba faci pe-aici? întreabă el. Te credeam acolo, gata să veghezi asupra Rebeccăi.

— Doi poliţişti zdraveni fac de pază. Am impresia că pot fi mai util în oraş. Sînt vreo două chestii pe care vreau să le lămuresc.

— Aha! (Mă scrutează.) Ce crezi despre familie?

— Toţi sînt nebuni.

— Asta cam aşa e! Sora cea mică — Lila o cheamă, nu-i aşa? Nu mai încetează să mă implore ca să-i găsesc un angajament. Mor de curiozitate la ideea că dacă i-aş permite să stea mai mult de cinci minute în biroul meu ar sfîrşi prin a mă seduce.

— Sînt sigur că secretara ar veghea să nu se întîmple asta.

E aproape gata să-şi înghită ţigara.

Îmi zic că e timpul să mă arăt un tip eficace.

— Ai mai auzit vorbindu-se de un individ cu numele Roscoe Ellard? îl întreb eu.

— Da.

— Ştiai că e fratele lui Dominic?

— Ştiam.

Privesc cum fumul ţigării mele urcă spre tavan în volute. Nu e decît clientul meu, dar ar trebui totuşi să coopereze mai mult.

— Roscoe nu e un tip prea cumsecade, zic eu.

— Nici Dominic nu era.

Mă ridic. Mă fulgeră cu privirea.

— Unde pleci?

— Am ce face în altă parte. Văd că te incomodez stînd în biroul dumitale.

— Aşază-te! îmi porunceşte el.

Îl ascult.

— Vreau să mă informez în legătură cu Roscoe, zic eu. Vreau să ştiu unde era noaptea trecută şi ce făcea de cînd a ieşit de la închisoare. Ar putea foarte bine să fie amestecat în această poveste. Mă bazam eventual pe sprijinul dumitale, dar eşti prea ocupat ca să joci rolul marilor oameni de afaceri!

Se înroşeşte la faţă.

— Cameron! Nu uita că eu sînt cel care te plăteşte!

— Dacă ai nevoie de un cretin care să zică amin la tot ce zici caută în altă parte. După week-end-ul pe care l-am petrecut la ţicniţii ăia, mi-ar face mare plăcere să-i uit pe toţi, cîţi or fi fiind. Şi printre ei eşti inclus şi dumneata!

Începe să rîdă dintr-o dată.

— Haida, haida, Cameron, linişteşte-te! Povestea asta a început să mă calce pe nervi.

— Dar pe mine!

Îşi striveşte restul de ţigară într-o scrumieră.

— În meseria asta întîlneşti tot soiul de oameni, zice el. Cei mai mulţi palavragii; fiindcă e vorba de o meserie de palavragiu. Dar din asta trăiesc şi cînd un ţicnit se înfiinţează în biroul meu mă gîndesc că pot să iau de pe urma lui zece la sută şi asta mă consolează.

— Sînt convins că istoria vieţii dumitale e una din cele mai interesante, mormăi eu. Dar de ce nu-ţi scrii autobiografia? Am să cumpăr cartea şi am s-o citesc.

— Rebecca nu-i o ţicnită, continuă el fără să-mi bage în seamă vorbele, şi de cînd îi sînt impresar mi-a devenit prietenă. Ea reprezintă mai mult decît zece la sută din comision. Viaţa a fost nedreaptă cu ea dar a luptat să se impună. Asta cere mult curaj.

— Vorbeam de Roscoe Ellard, îi amintesc eu.

Arborează un surîs amar.

— Dumneata vorbeai! Aş fi ajuns şi la el. Rebecca a făcut o greşeală îngrozitoare căsătorindu-se cu Dominic Ellard. A făcut-o din milă şi nu merita. Doar atunci am aflat de existenţa fratelui celuilalt, a lui Roscoe. Şase luni după căsătoria lor, Roscoe m-a căutat. Vroia să ştie cît cîştigă Rebecca. Mi-a insinuat mai mult sau mai puţin direct că din moment ce fratele lui a luat-o de nevastă, i s-ar părea firesc să profite şi el la rîndul lui. A lăsat să se-nţeleagă că în caz contrar, i-ar face viaţa imposibilă Rebeccăi dezvăluindu-i lucruri despre fratele lui. I-am răspuns că nu sînt decît impresarul ei şi că-l rog să plece. A plecat fără să mai discute, dar a precizat că-l va căuta pe Dominic şi că apoi va reveni. Dar n-a mai venit niciodată. Două săptămîni mai tîrziu, fura bijuteriile Demspter şi compania de asigurări a angajat un detectiv particular ca să-l aranjeze. O săptămînă după aceea detectivul l-a încolţit într-o clădire şi acolo s-au explicat cu ajutorul unor focuri de pistol. Roscoe a primit un glonte în

coapsă, s-a rostogolit trei etaje și a căzut drept în brațele polițiștilor sosiți la țanc. Și bineînțeles că detectivul era Bill Cameron.

— Ești foarte informat.

Surîde.

— Firește! De ce crezi că te-am ales pe dumneata?

— După părerea dumitale, Roscoe știa într-adevăr ceva despre Dominic sau era vorba doar de un simplu bluf?

Ridică din umeri.

— E greu de zis. Așa cum ți-am mai spus, poliția a pus mîna pe el mai înainte ca să aibă timp să acționeze.

Mă ridic pentru a doua oară.

— Cred c-o să am o discuție cu Roscoe. Locotenentul Demus conduce ancheta și îmi e prieten. O să știe unde să-l găsească pe Roscoe.

— Nu prea cred că te iubește ca pe-un frate, ținînd cont că l-ai împușcat în coapsă.

— Roscoe nu iubește pe nimeni. Asta ți-o spun doar dacă vrei să ai părerea mea. Nu cred nici că-și iubea măcar fratele. Ce-ai hotărît în legătură cu spectacolul?

— Am eliminat numărul Rebeccăi pînă vineri. Asta o să-i îngăduie cîteva zile de liniște după înmormîntare.

— Crima asta o să aibă vreun efect asupra încasărilor ei?

— Or să urce fulgerător, răspunde el cu un surîs cinic. Mereu e așa. Publicul adoră să vină să vadă o femeie al cărei bărbat tocmai a fost asasinat. Nu mă întreba de ce.

— Bine, n-am să te întreb. (Ajung la ușă.) Dacă descopăr ceva nou, am să-ți dau de știre.

— Mă bizui pe asta.

Trec în anticameră. Domnișoara Ames bate cu sîrguință la mașina de scris.

— Pe cînd prima noastră întîlnire? o întreb eu.

— La înmormîntarea dumitale, răspunde ea. Voi fi acolo... Am să aplaud din toată inima.

— Știi foarte bine că în realitate mă iubești. Numai timiditatea te reține să mi-o declari. Renunță la ea... și spune adevărul; mărturisește că ești moartă după mine.

Își ridică fruntea și-mi surîde.

— Ceea ce-mi place la dumneata, domnule Cameron, e modestia.

— E vina mea că am aceleași atuuri ca și Clark Gable? o întreb eu. Numai că le am de mai puțin timp.

— Ușa e în spatele dumneavoastră, îmi aduce ea aminte.

— Nu-i așa, o întreb eu, cu gravitate, că atunci cînd faci duș n-ai nevoie să folosești boilerul? Se pare că apa fierbe de una singură.

— N-am aruncat încă o mașină de scris în capul cuiva, declară ea gînditoare, dar îmi închipui că trebuie un început la toate.

— Am șters-o!

Părăsesc în grabă biroul. N-am chef de-un cucui făcut de-un Remington.

Mă întorc la biroul meu, deschid, string de pe jos corespondența care mi-a fost vîrîtă pe sub ușă și o trîntesc pe masa mea de lucru. Mă așez, aprind o țigară și arunc o privire rapidă prin scrisori. Nu e nimic interesant, în afară poate de o propunere din partea unei companii de asigurări. Un colier de diamante evaluat la douăzeci de mii de dolari trebuie să traverseze țara dintr-o parte în alta pentru a i se face anumite modificări. Compania vrea să mă însărcineze cu acest transport. E peste trei săptămîni și m-aș putea ocupa. Pun scrisoarea deoparte și le bag pe celelalte într-un sertar de sus.

Telefonul începe să sune. E Joe Demus.

— Nu pot să dau de Roscoe, anunță el necăjit. Parcă l-a înghițit pămîntul. Adresa pe care a dat-o la eliberare e falsă. Nimeni n-a auzit acolo vorbindu-se de el și asta nici măcar nu mă miră. Supărătoare chestie! Părerea mea e că atunci cînd tipul ne va pica în mînă vom avea răspuns la toate problemele.

— Tot ce se poate.

— Mă gîndeam că asta poate să te intereseze.

— Mulțumesc.

Două ore mai tîrziu, tocmai cînd mă gîndeam să merg să îmbuc ceva, la ușă se aude un ciocănit și o fătucă își face apariția.

E o blondă platinată, înaltă și avîntată și poartă un sveter alb și o fustă neagră, ciorapi negri și pantofi decupați cu barete în jurul gleznei. Ține în mînă o poșetă. Și-o pune pe cealaltă pe coapsă, rămîne nemișcată și întreabă:

— Dumneata ești Cameron?

— Da.

Înaintează în încăpere dînd din șolduri. Mișcarea e suplă însă puțin cam exagerată.

— Vreau să-ți vorbesc.

— Luați loc.

Se așază și își încrucișează încet picioarele. Fusta crăpată pe margini se dă la o parte și-mi dezvăluie cincisprezece sau douăzeci de centimetri de pulpă îmbrăcată în nailon. Dar asta n-o deranjează cîtuși de puțin.

— Sînt Merrillee Morgan, zice ea.

Iată un nume care nu-mi spune nimic. Ar fi trebuit să-mi spună? Ignoranța mea o decepționează.

— Fac strip-tease într-o bombă de pe Manx Street, mă lămurește ea. Mă gîndeam că poate ai avut ocazia să mă vezi vreodată.

— Nu încă, îi zic eu aruncîndu-i o privire binevoitoare, dar am să remediez chestia asta.

Un zîmbet îi urcă imediat pe buze.

— Vrei să mă vezi din punct de vedere profesional? o întreb eu. Cineva ți-a furat desuurile?

— Am nevoie de cineva care să mă apere, răspunde ea. Împotriva unui individ. (Își deschide poșeta, scoate un pachet de țigări, își aprinde una și trage cu sete din ea.) Eram colați, pe urmă el a făcut ce nu trebuie și a stat doi

ani la închisoare. În doi ani, punctul meu de vedere s-a schimbat; n-am chef să-l mai primesc înapoi. Dar el o ţine pe-a lui. Am încercat să-i fac paşaportul dar nu-i chip. Iar acum, s-a instalat în apartamentul meu şi nu mai reuşesc să-l scot de-acolo. (E cuprinsă de un frison.) Cred că încă nu s-a astîmpărat. Iar eu n-am nici un chef să mă vîr în astfel de treburi. Am fost întotdeauna în regulă cu sticleţii şi vreau să fiu în continuare.

Iau o ţigară din pachetul deschis pe birou şi o aprind.

— Poate e o întîmplare, desigur, dar nu cumva e vorba de Roscoe Ellard? întreb eu.

— Da, şi tocmai de asta te-am căutat. Mi-am adus aminte că ultima oară dumneata l-ai dat pe mîna poliţiei.

— Crezi că mai vreau să-l dau o dată?

— Poate că da. Nu ţii la el şi apoi o să plătesc. Nu mă interesează ce-o să-i faci din moment ce-o să mă scapi de el. Dau pentru chestia asta şi două sute de dolari!

Îi surîd cu toată gura.

— Nu cumva Roscoe e cel care te-a trimis la mine? Nu ţi-a zis cumva din întîmplare: îmbrobodeşte-l niţel pe prostălăul ăla şi apoi trimite-mi-l încoace ca să ţi-l aranjez eu?

— De-abia acum o faci pe prostălăul, răspunde ea pe un ton mai puţin sigur.

Mă ridic, îmi înconjur biroul şi mă apropii de ea.

— Roscoe e căutat de poliţie în legătură cu o crimă, o lămuresc eu. Ştii ce rişti dacă îl acoperi?

— Nu vreau decît să scap de el!

— Roscoe nu e prea şmecher dacă îşi închipuie c-am să năvălesc în apartamentul dumitale ca să mă poată dobori cu patul pistolului din clipa în care bag capul pe uşă.

— Nu ştie nimic, mă asigură ea.

— Cum se cheamă bomba unde dansezi?

— Globul.

Găsesc numărul în cartea de telefon şi apoi îl formez. Mă priveşte cu un aer rece. Îmi răspunde un tip. Îi zic că aş vrea să vorbesc cu domnişoara Merrillee Morgan. Îmi răspunde că nu ştie despre cine e vorba. Îl întreb dacă nu face strip-tease acolo iar el îmi precizează că persoana care face chestia asta acolo se numeşte Dolly La Verne. Mulţumesc şi închid.

Blonda are aerul din ce în ce mai rece.

— Dacă îi chem pe sticleţi şi le spun că ştii unde se află Roscoe, or să te vîre la închisoare cît ai clipi; n-o să ai timp nici să-ţi pui jartierele!

De data asta se nelinişteşte de-a binelea şi se ridică.

— Bine, las-o baltă, bătrîne.

O oblig să se-reaşeze.

— Una sau două întrebări mai întîi. Unde e apartamentul acela? (Îmi dă o adresă). Roscoe e acolo în clipa asta? (Încuviinţează împotriva dorinţei sale.) Dă-i un telefon şi spune-i că m-ai văzut şi că totul merge bine; o să fiu acolo după amiază, la trei fix.

— Ah! nu, nici vorbă! se opune ea. O să mă omoare dacă-i fac o astfel de figură.

— Foarte bine! zic eu întinzînd mîna spre aparat. O să chem poliţiştii.

— Nu! exclamă ea înspăimîntată. (Îşi muşcă buzele.) O să-i telefonez.

Împing aparatul spre ea. Formează un număr şi aşteaptă o clipă. Aud o voce de bărbat care răspunde.

— Roscoe? zice ea încetişor. Aici Merrillee. Ţi-am văzut prietenul. A înghiţit găluşca. Vine să te vadă după amiază la ora trei. Da, da totul a mers ca pe roate. Nu, puţin îi pasă de poliţie. Bine, rămîn în oraş pînă diseară. La revedere, dragă. (Pune jos receptorul şi ridică spre mine o privire furioasă). Bun, şi-acum ce mai urmează?

— Dă-mi cheia. (Întind mîna. Ea îşi deschide poşeta, scoate cheia şi mi-o întinde. O vîr în buzunar.) Acum, scoate-ţi ciorapii.

— Ce?

— Scoate-ţi ciorapii.

Dă din umeri, pe urmă îşi ridică fusta şi îşi desface jartierele. Două clipe mai tîrziu îmi întinde ciorapii.

— Sînt corectă cu dumneata, zice ea. Ce garanţie am că o să fii şi dumneata cu mine la fel?

— Nu vreau decît să-i vorbesc lui Roscoe. După aceea o să fii liberă ca pasărea cerului.

Îmi aduc aminte de o valiză pe care o am în dulap. O caut, îi scot curelele, mă apropii de fată care n-a mai făcut nici o mişcare.

— Pune-ţi mîinile la spatele scaunului, îi zic eu.

Mă priveşte cu aerul că-şi închipuie c-am înnebunit subit dar se supune. Îi leg încheieturile mîinilor, apoi îi leg şi gleznele de picioarele scaunului.

— Vreau să fiu sigur că n-o să-l chemi pe Roscoe după ce te părăsesc.

— Cît timp ai să mă laşi aşa?

— Mă duc să-l văd. Am să revin după aia imediat. Dacă mă înşel, n-ai nici o grijă, cel care face curat are o dublură la chei şi o să fie la birou către ora şase.

Confecţionez un căluş cu ajutorul ciorapilor ei, pe care i-l vîr în gură. Ea mîrîie ceva prin nailon dar nu înţeleg nimic din ce spune. Presupun că nu e vorba de ceva prea amabil.

Îmi scot pistolul meu calibrul 38 din sertar şi verific dacă e încărcat. Îl strecor în buzunarul pantalonului, ies şi închid uşa cu cheia.

Ceasul meu arată unu fără un sfert.

Dacă mă duc direct la apartamentul unde se ascunde Roscoe, care nu mă aşteaptă, o să fie luat prin surprindere.

Mă urc în maşină şi ajung la adresa pe care mi-a indicat-o blonda. Clădirea e situată într-un cartier de lux şi trag concluzia că Roscoe trebuie să fie plin de bani din moment ce s-a

instalat aici. Apartamentul e situat la etajul doi. Prefer să urc pe jos.

Scot cheia din buzunar în timp ce merg pe culoar dar apoi renunț s-o mai folosesc. Roscoe ar trebui să știe că am cheia. Merrillee i-a spus că va rămîne în oraș; dacă aude cheia mișcîndu-se în ușă, o să tragă concluzia că eu am sosit. Dacă bat la ușă, o să creadă poate că e vorba de un comis voiajor, în nici un caz Cameron — sau cel puțin așa sper.

N-am nevoie să bat. Văd o sonerie pe care apăs. Trebuie să apăs destulă vreme. Aud cum se apropie cineva de ușă și îmi pun pistolul în buzunarul de la vestă. Mai scot și piedica de siguranță.

Ușa se deschide și gura mea de asemenea. Mă trezesc nas în nas cu o femeie cumsecade. O tipă foarte bine, brunetă, îmbrăcată într-un capoțel transparent. E cît se poate de clar că nu mai are nimic pe dedesubt. Se uită la mine.

— Ai venit repede, îmi zice ea, deschizînd ușa larg. Vino, am să-ți arăt unde e. Nenorocitul ăsta de boiler se strică mereu. Tocmai făceam un duș cînd s-a paradit.

Se întoarce și se îndepărtează pe coridor.

Cu atît mai rău, la urma urmei. Poate că m-am înșelat de adresă sau poate că blonda s-a țicnit, dar e ușor de verificat. O urmez pe brunetă pe coridor.

Sau cel puțin asta mi-e intenția . N-am făcut mai mult de trei pași că ușa se trîntește în urma mea și un pistol se îngroapă în coastele mele.

— Dă-i drumul mai departe, amice, zice o voce aspră. Sosești la țanc.

Merg mai departe zicîndu-mi că mai devreme sau mai tîrziu o să am ocazia să-l păcălesc pe individ. Se pare că-mi ghicește intențiile. Nu-mi oferă nici măcar șansa să mă întorc. Fac un pas sau doi și apoi mă lovește în cap. Încetez imediat să mă mai interesez de ce se petrece pe lume.

IV

Roscoe nu s-a schimbat deloc în doi ani.

Aceeași chelie precoce, același nas coroiat, aceleași buze subțiri. Nu-i pot găsi nici cea mai mică asemănare cu Dominic. Ceea ce de altfel n-are nici o importanță.

Stau așezat pe un divan în fața lui. Îmi simt capul greu iar ceafa mă doare. Sprijinit de perete se află un mastodont care ține neglijent un pistol. E probabil individul care mă aștepta în spatele ușii.

Bruneta a dispărut.

Roscoe îmi surîde larg.

— Te cunosc ca pe buzunarul meu, Cameron. Ți-am trimis-o pe Merrillee cu o poveste cusută cu ață albă și știam că o să-ți dai seama că e vorba de o poveste cusută cu ață albă. Mi-am zis că o să vrei să faci pe grozavul și o să-ți încerci norocul. Ăsta-i necazul cu tine: te crezi șmecher. Vroiam doar să m-asigur că n-o să-i vîri pe sticleți în afacere. Doream să discutăm numai noi doi.

— Îmi convine de minune, zic eu.

— Ce-ți covine ție nu mă interesează. (Își apleacă ochii spre piciorul lui.) Îți datorez un glonte, amice, zice el cu un ton înghețat. Șchioapăt tot timpul din pricina ta. Și mi-am petrecut doi ani la ocnă tot din pricina ta. Nu știu dacă ai uitat asta sau nu. Eu n-am uitat.

— Pentru asta ai vrut să vin aici?

— Vroiam să-ți vorbesc puțin despre fratele meu Dominic. Tipul care a mierlit-o ieri noapte.

— Ce-i cu asta?

— Cum se face că te aflai acolo?

La urma urmei, îmi zic, nu-i nici un secret.

— Nevasta lui a primit scrisori de amenințare. Impresarul ei m-a angajat ca să încerc să descopăr expeditorul. M-a invitat la ea pentru week-end și m-am dus acolo. Dominic a fost omorît. Asta-i tot ce știu.

— Ai descoperit expeditorul?

Scutur din cap.

— N-am descoperit nimic în afară de faptul că familia Santos reprezintă cea mai frumoasă colecție de țicniți pe care am văzut-o vreodată.

— Aici ai dreptate, mormăie el. Dar de ce mă caută sticleții?

— Vor să afle unde te aflai noaptea trecută. Dominic e fratele tău, tu tocmai ai fost eliberat pe cuvînt de onoare, el a fost omorît... polițiștii au ajuns la concluzia că le-ar face plăcere să-ți vorbească.

— Cu un ciomag de cauciuc, zice el. Asta-i judecata polițistului. Îți smulg mărturisirile cu lovituri și pe urmă clasează cazul.

— S-ar putea să fie așa, zic eu.

— Eram chiar aici noaptea trecută, zice el din nou. Însă numai Merrillee ar putea să depună mărturie, adaugă el strîmbîndu-se. Poliția n-o să-i accepte niciodată mărturia.

— Probabil că ai dreptate.

Își aprinde o țigară.

— Crezi că eu l-am omorît?

— Nu cred nimic. Se afla în camera nevestei lui. Poate că a fost omorît din greșeală. Poate că l-o fi omorît ea. Nu știu nimic.

— S-ar zice că vrei să dai dovadă de tact, declară el cu un rînjet.

— Nu știu nimic și asta-i totul. Dar îmi ziceam că dacă ai vrea să faci cuiva felul ieșind din închisoare acela aș fi mai curînd eu.

— Da, dar polițiștii nu gîndesc la fel.

— Nu poți să știi niciodată cum gîndesc polițiștii.

Aud ușa de la intrare cum se deschide și pași răsună pe coridor. Puțin mai tîrziu, bruneta și cu Merrillee intră în încăpere. Bruneta izbucnește.

— A legat-o de scaun și i-a băgat în gură un călus făcut din ciorapi, îi anunță ea pe Roscoe. Trebuie să fie un dur ăsta!

— Doar își imaginează, comentează Roscoe.

Merrillee străbate încăperea și se postează în fața mea.

— Nu țin cont că ai luat plasă, zice ea, și luîndu-și elan mă pălmuiește cu atîta violență încît e gata să-și piardă echilibrul. Asta e pentru cele două ore pe care le-am petrecut legată de un scaun.

Obrazul parcă îmi ia foc. Roscoe începe să rîdă.

— Nu fi rea cu el, comoara mea! E o plăcere pe care mi-o păstrez pentru mine.

— Dacă ai nevoie de ajutor, răspunde ea, dă un strigăt și vin cu toată viteza.

Cele două fete ies din încăpere. Scot o țigară din buzunar, o aprind și trag cu sete din ea.

— Și acum, de-a ce ne jucăm? îl întreb pe Roscoe.

— Credeam că știi mai multe. Nu-mi slujești la mare lucru.

— Nici tu nu-mi servești la mare lucru, zic eu.

Mastodontul îi aruncă lui Roscoe o privire întrebătoare.

— Să-i dau una ca să-l învăț să fie politicos?

Roscoe scutură din cap.

— Nu încă. (Mă măsoară gînditor.) Am cîteva chestii de verificat și n-am chef să mi te-ncurci printre picioare în timp ce mă ocup de ele. Așa că o să stai aici o vreme, Cameron.

— Cu plăcere, zic eu.

— Nu. (Scutură din cap zîmbind.) Asta nu va fi o plăcere. (Se întoarce spre gras.) Fii atent la el, Louie, zice el și iese din cameră.

Grasul își îndreaptă pistolul spre mine.

— Numai să ai aerul că miști degetul cel mic, zice el, și te fac strecurătoare.

— De acord, gămane!

Se înfierbîntă.

— Mie îmi spui așa?

— Dacă ți se potrivește...

Roscoe se întoarce purtînd o seringă hipodermică. Îmi surîde larg.

— Nu-i mortală, Cameron, nu-ți face griji. Doar că te adoarme pe moment. Nu vrem s-avem necazuri din pricina ta.

— Doar n-o să mă-nțepi cu chestia asta! protestez eu.

— Pui pariu?

Mă ridic și în aceeași clipă tavanul îmi cade în cap. Mă prăbușesc grămadă pe divan. Am amețeli și o aud pe blondă zicînd în spatele meu:

— Îi mai dau una? Nu-i încă leșinat.

Îl simt pe gras cum m-apucă de braț și îmi ridică mîneca. Pe urmă simt o durere ascuțită cînd intră acul seringii. Îl mai aud pe Roscoe spunînd:

— Du-l în camera lui Merrillee.

Nu știu ce-au vîrît în mine, însă e eficace. Adorm aproape imediat.

Cînd îmi vin în fire îmi închipui pentru o clipă că sînt mort. Pe urmă chiar îmi doresc să fiu. Deschid ochii, văd un tavan necunoscut și îi închid la loc.

Rămîn întins, nemișcat și aud voci. Îmi zic că asta e primul semn de nebunie și că, nu peste mult timp, o să m-apuc să le răspund. Pe urmă, îmi dau seama că glasurile îmi sînt cunoscute. Merrillee și bruneta sînt în încăpere. Țin ochii închiși și ciulesc urechea.

— Louie e un tip ciudat, zice bruneta. Nu știi niciodată ce gîndește.

— La fel e și Roscoe, zice Merrillee.

Deschid cu băgare de seamă un ochi și întorc capul. Sînt întins pe un pat într-un colț al camerei. Bruneta stă cu spatele la mine; e îmbrăcată cu un taior gri și are aerul că e gata să plece. Merrillee e așezată la masa de toaletă și-și piaptănă părul. Nu are pe ea decît un slip și un sutien și e evident că n-are niciodată probleme ca să se angajeze să facă strip-tease. Închid din nou ochii.

Aud scăpărîndu-se un chibrit; bruneta își aprinde o țigară.

— E într-adevăr detectiv particular? întreabă ea. Nu-i oare vremea să-i facem din nou injecția?

Merrillee scoate un sunet ascuțit.

— Drace! Sîntem în întîrziere cu o oră. Roscoe ne-a zis să-i facem cîte una la nouă ore cel mai tîrziu.

Rămîn o clipă amîndouă tăcute.

— E bine, zice bruneta cu un aer ușurat. Nu și-a revenit încă. Îi putem face injecția fără măcar ca să-și dea seama.

— Va fi o plăcere pentru mine! zice Merrillee.

— E destul de arătos, zice bruneta pe un ton indiferent.

— Prefer totuși să-i fac injecția.

— Roscoe cînd a zis că vine?

— N-a zis nimic. (Merrillee pare demoralizată). A spus doar că are niște chestii de aranjat. Se frămîntă din pricina crimei ăleia.

— Bine, pe curînd, comoara mea, zice bruneta. Ai face bine să-i administrezi injecția nătărăului ăstuia; așa, o să poată dormi pînă mîine.

O aud cum străbate încăperea, pe urmă cum închide ușa. O clipă mai tîrziu, ușa de la intrare se trîntește.

O liniște adîncă se lasă în încăpere. Aud cum un scaun se tîrșîie pe parchet, pe urmă zgomotul picioarelor goale ale fetei care se apropie de pat. Degetele ei îmi apucă încheietura mîinii.

— Cu asta o să dormi mai bine, zice ea.

Deschid ochii. E aplecată deasupra mea, cu seringa în mînă.

— Nu sînt obosit, îi răspund eu.

Are o tresărire bruscă și deschide gura să strige. O apuc de încheietura mîinii drepte și i-o răsucesc pînă scapă seringa din mînă. Nu-i momentul să mă arăt curtenitor. O lovitură cu latul palmei îi transformă urletul în scîncet. Continui să-i răsucesc încheietura mîini atît de tare încît trebuie să se încovoaie cu totul.

Cade de-a latul patului și atunci mă arunc pe ea dîndu-i drumul la încheietura mîinii.

Ochii îi ies din orbite și se străduiește din răsputeri să-și recapete suflul ca să strige. Iau seringa și o apuc de încheietură în timp ce-i vîr seringa în venă.

— Noapte bună, bebe, îi zic eu cu un surîs larg și apăs pe piston.

Luptă cu frenezie timp de cîteva secunde, pe urmă dă ochii peste cap și adoarme. Mă ridic și pun seringa pe masa de toaletă. Merrillee sforăie ușor. Pun peste ea învelitoarea de pe pat. Va petrece cu siguranță o noapte de somn nemaipomenită.

Cu toate astea capul meu nu se simte mai bine. Ies pe culoar și descopăr baia. Îmi vîr capul sub un jet de apă rece timp de două minute, mă șterg apoi cu un prosop și mă întorc după aceea să mai arunc o ocheadă în cameră.

Merrillee sforăie mai departe în liniște.

Trec în salon. Pe masă, văd o sticlă de whisky și trei sau patru pahare murdare. Îi iau pe unul și-l spăl la bucătărie, pe urmă revin și-mi torn de băut. Asta îmi mai dă vigoare.

Trec la o scurtă percheziție a apartamentului și-mi regăsesc pistolul într-un sertar din al doilea dormitor, sub o grămadă de lenjerie feminină.

Eliberez apoi ringul și cobor cu ascensorul. Mașina îmi este tot în fața clădirii. Urc în ea și mă întorc la mine mergînd piano. Mă simt încă dărîmat.

La ora unsprezece fix intru în apartamentul meu. Îmi mai torn un pahar și apoi mă culc după ce am înghițit și două aspirine. Îmi vîr pistolul sub pernă.

La ora șapte dimineața reușesc să mă trezesc. Mă simt cu mult mai bine. Ceafa încă îmi mai este plină de vînătăi, dar durerea a dispărut. Fac un duș, mă rad, mă îmbrac, îmi pregătesc un mic dejun și-mi aduc aminte că înmormîntarea lui Dominic are loc azi. Ar fi poate bine să mă duc acolo.

Au organizat o înmormîntare discretă, la care participă numai rudele apropiate. Rebecca vrea să evite orice publicitate în ziare ca să nu atragă mulțimea de gură cască.

Plec de la mine la ora nouă și ajung la vila de pe plajă pe la ora zece. Un polițist în uniformă e în fața ușii. Mă prezint și mă lasă să intru numai după ce o anunță pe Rebecca.

Mă primește chiar la intrare.

Fața îi e palidă iar privirea obosită. Îmi spune că și Kratz o să vină la înmormîntare. Este singura persoană în afară de mine care participă la funeralii.

Mai e o jumătate de oră pînă la plecare. Intru în salon. Carl se află acolo cu un pahar în mînă.

— Bună, zice el. Bei ceva?

E genul de împrejurări la care beau cu plăcere. I-o spun și lui. Îmi oferă o cantitate generoasă de whisky.

— Tristă ceremonie, nu-i așa? (Face o strîmbătură.) Îmi pare rău, la o adică, de Dominic. Totuși, nu am ținut la el niciodată prea mult. Nu era genul meu. A fost însă interesant, ca material, pentru cartea mea.

— Cum merge lucrul? îl întreb eu politicos.

— Nu prea rău, răspunde el încruntînd din sprîncene. Dar e vorba de o muncă de durată. Însemnările mele continuă să se adune. Dar povestea asta m-a dat peste cap. Niciodată n-o să uit urletul ăla.

E cuprins de un fior.

În spatele nostru se aude zgomotul unor pași ușori. Mă întorc și o văd pe Lila cum intră în încăpere. E îmbrăcată într-o rochie neagră foarte sobră și poartă pălărie, iar această ținută îi dă aerul unei școlărițe fugite de la pension.

— Salut, băgărețule, îmi zice ea surîzînd. Ai găsit cine-i criminalul?

— N-am găsit nimic.

Și ăsta-i adevărul.

— Nici poliția se pare că n-a dat de urma lui, dac-ar fi să ne luăm după moaca locotenentului, reia ea. Chiar e însurat?

— Da.

Scoate un suspin.

— Cred că vreau să beau un pahar, Carl. Atmosfera asta sinistră îmi distruge moralul. (Se întoarce spre mine.) Nici unul dintre noi nu-l iubea pe Dominic. Nici măcar Rebecca, sînt sigură. Dar s-ar putea crede că ne-a fost cel mai bun prieten după mutrele pe care le avem. E oribil modul în care a fost omorît, sînt de acord cu asta, și totuși...

Sînt nebuni, îmi zic în sinea mea. E o familie de nebuni.

Carl își toarnă un alt pahar.

— E plin de polițiști pe-aici! Zi și noapte! De altfel, te simți așa în siguranță.

Rebecca intră în cameră.

— Mașina sosește din clipă în clipă, zice ea. Vii cu noi, Bill?

— Mai bine merg cu mașina mea.

— Vin cu tine! propune imediat Lila.

— Bine. Mă duc doar să-mi pun mănușile, zice Rebecca ieșind din încăpere.

Carl își toarnă rapid un pahar.

— Tare deprimante mai sînt înmormîntările astea, zice el. O să fiu mulțumit cînd totul va fi terminat.

— După asta, eu o să înot, spune Lila privind pe fereastră. Așa mă voi purifica.

Peste un sfert de oră, o mașină închiriată condusă de un șofer în uniformă apare pe alee. Rebecca și Carl sînt așezați pe bancheta din spate. Eu sînt în mașina mea împreună cu Lila. Kratz a dat telefon că sosește direct la cimitir.

— Ți-am lipsit? mă întreabă Lila în clipa cînd ajungem în stradă.

— Ai niște subiecte de conversație taman potrivite pentru o înmormîntare...

— Ți-am lipsit? întreabă ea din nou.

— Ca o gaură în cap.

— Nu-i prea măgulitor ce spui, spune ea rece. Sub fereastra mea era noaptea trecută un polițist minunat și nici măcar nu i-am vorbit pentru că mă gîndeam la tine. Micuța Lila e credincioasă. Și ție puțin îți pasă!

— Era probabil vorba de un bărbat însurat și tată a trei copii.

Rîde batjocoritor.

— Asta n-avea importanță. Nu și-a adus cu el copiii noaptea trecută.

— Ești incorigibilă!

— E un viciu nostim? întreabă ea interesată.

Nu mai zic nimic.

Înmormîntarea se termină repede. Kratz asistă și el, ca de altfel și Joe Demus. M-am întrebat pentru o clipă dacă Roscoe o să apară, dar mi-am dat seama rapid că ar fi fost o nebunie din partea lui ținînd cont de faptul că locul mișună de polițiști.

După înmormîntare, ne risipim cu toții. Joe merge alături de mine.

— Roscoe încă mai hălăduiește prin natură, îmi zice el posomorît. Nu poate fi găsit nicăieri.

— O să se arate pînă la urmă.

— Încep să mă întreb dacă așa va fi,..., își reia el vorba dînd cu piciorul într-o pietricică. Am pus atîtea întrebări ieri că aș putea scrie o enciclopedie. Dar tot nu știu nimic. (Scutură din cap uimit.) N-am mai întîlnit oameni ca ăștia.

— E o familie rarisimă. De altfel, din fericire.

— Am vorbit și cu Kratz. Nu mi-a spus prea multe lucruri. Mi-a povestit că Roscoe l-a căutat și că l-a lăsat să înțeleagă că o are la mînă pe Rebecca. Personal eu am impresia că Roscoe vroia să profite de banii ei, ca și fratele lui. N-am mai întîlnit un caz mai idiot! încheie el pe un ton furios.

Ajungem la mașina mea. Lila mă așteaptă înăuntru.

— N-am să ridic încă paza casei, zice Joe. Experții n-au descoperit nimic important. Singurele amprente care s-au găsit au fost cele ale membrilor familiei. Pe cuțit nu s-a descoperit nici o urmă, cum de altfel mă și așteptam. Îți mai spun în treacăt că dacă ați auzit acel urlet e pentru că asasinul a trebuit să lovească de două ori. Prima oară a dat greș fiindcă pumnalul a alunecat. De-abia a doua lovitură a fost bună.

— Asta elimină ipoteza că asasinul a crezut că o atacă pe Rebecca și nu pe Dominic, zic eu. Și-a putut da seama de acest lucru după prima lovitură de cuțit.

— Dar dacă Dominic l-a recunoscut, îmi răspunde Joe, asasinul a fost obligat să-l omoare ca să-l împiedice să vorbească.

— Exact.

— Nu știu de ce mă înverșunez să zic „el". Ar putea fi la fel de bine o „ea".

— Pînă la urmă o să găsim o urmă.

— Să sperăm. Șeful meu nu e deloc mulțumit. În primul rînd, nu ajung la nici un rezultat, iar în al doilea rînd, nu putem pune mîna pe Roscoe Ellard. A început deja să se enerveze. Dacă nu sînt atent, pot să mă trezesc dirijînd circulația pe stradă.

— O să te tapez de o jumătate de dolar pentru o cafea cînd o să te întorci la circulație, zic eu deschizînd portiera.

— La revedere, Bill.

— Își ridică pălăria ca s-o salute pe Lila. Ea îl scrutează cu interes.

— Cum stai cu amorul, locotenente? întreabă ea.

Joe scoate un sunet înăbușit.

Noi o pornim.

— Nu mergem acasă, zice Lila. Ia-o la dreapta.

Mă supun și în curînd drumul se îngustează pînă cînd ajunge un drumeag prăpădit și nisipos care dă drept la dune. Opresc mașina.

— Și acum?

— Am să-ți arăt.

O urmez și tăiem de-a lungul dunelor; după vreun kilometru, ele dispar brusc și ajungem la o platformă stîncoasă. Înconjurăm un pinten și ajungem după aceea la o piscină naturală, a cărei apă e împrospătată mereu printr-un canal strîmt aflat în rocă. Plin cu o apă cristalină, bazinul ăsta are vreo trei metri pe cinci și cam doi metri cincizeci adîncime.

— Nu-i așa că-i minunată? exclamă Lila cu entuziasm. E numai a mea; am descoperit-o acum trei luni. Nu mai vine nimeni aici.

— Într-adevăr, e minunată. Acum mergem?

— Nu, prostule. O să facem baie.

— Dacă măcar mi-ai fi spus, mi-aș fi luat slipul cu mine.

Începe să rîdă.

— Nu fi îngrijorat! Ți-am spus doar că nimeni nu vine aici.

Cu un gest brusc, își scoate rochia neagră. Zece secunde mai tîrziu își face vînt de pe marginea bazinului și se aruncă în apă. Corpul său atinge apa fără să împroaște stropi și o văd cum alunecă pe sub valul limpede ca să ajungă în partea cealaltă. Mă privește rîzînd.

— Apa e nemaipomenită! îmi strigă ea.

La urma urmei, ce-o fi o fi! Crăp de cald, sînt plin de transpirație. Soarele care se prăbușește pe stînci mă arde ca pe-un pui în frigare. Mă dezbrac repede și mă arunc și eu în apă. E nemaipomenit de răcoroasă, înotăm vreo zece minute, pe urmă ea iese și se așază pe stîncile de pe marginea bazinului. Un minut mai tîrziu o urmez și eu, îmi caut țigările, aprind două și îi întind una.

Se lasă pe spate, își pune un braț sub ceafă. Mă așez lîngă ea. Rîde încetișor.

— Ești un tip al dracului, domnule Cameron.

— Ce te face să crezi asta?

— Îți aduci aminte de noaptea cînd am intrat în camera ta și tu m-ai trimis la plimbare?

— Sigur că da.

— Despre asta îți vorbeam. O să mă trimiți și acum la plimbare?

— Vrăjitoareo!

Celălalt braț al său mi-l pune pe ceafă și mă trage spre ea. Își aruncă țigara care continuă să ardă pe stînca lată și goală. Cu un bobîrnac o azvîrl la rîndul meu pe a mea.

Mai încolo, înotăm din nou. Pe urmă ne uscăm la soare, ne îmbrăcăm și plecăm, ținîndu-ne de mînă, spre mașină.

Și-a aruncat pălăria în mare și părul îi flutură în vînt. Niciodată n-aș fi crezut că o să pic în cap cu adevărat pentru o ființă, mai ales pentru una țicnită ca Lila. Dar în dimineața asta, mergînd pe stînci, îi simt mîna cum o strînge pe a mea și-mi zic că dragostea nu e prea departe.

Și ea simte asta.

E fericită, sincer fericită și eu n-am mai văzut-o niciodată așa.

— Cînd Rebecca o să-și reia munca, și Dominic o să fie uitat, am să părăsesc casa.

— Și ce-ai să faci?

— Vreau să mă mut în oraș și să găsesc o slujbă. N-ai nevoie de o secretară, Bill?

— Dacă te-aș avea ca secretară, n-aș mai face nimic toată ziua.

Îmi strînge mîna.

— Dar ne-am simți bine, nu-i așa Bill?

— Da, răspund eu cu o voce nesigură, ne-am simți bine.

Ajungem la mașină și ne urcăm.

— Cred că trebuie să mă-ntorc, zice ea. Dar n-am nici un chef.

— Ce-i cu părinții tăi?

— Au murit cînd eram mică.

— Și de atunci ai trăit doar cu Carl și Rebecca?

— Și cu Dominic după ce Rebecca s-a măritat.

Dau drumu la motor și o pornim spre casă.

— Cînd o să vii în oraș am să-ți găsesc o slujbă chiar dacă n-ai să fii secretara mea.

— Mi-e egal dacă sînt sau nu secretara ta. Am putea totuși să ne vedem din cînd în cînd.

— O să ne vedem des.

Îmi pune brațele în jurul gîtului.

— Te iubesc, Bill! Te iubesc atît de mult!

— Fac pariu că zici asta la toți bărbații, îi răspund eu.

Ajungem la vilă.

Carl a coborît pe plajă ținînd în mînă carnetul său de însemnări. E probabil foarte ocupat să descrie experiența pe care a trăit-o participînd la o înmormîntare. Rebecca și cu Kratz sînt în salon. Rebecca se uită la Lila, apoi la mine. Înțelege. Simt cum roșesc.

Kratz e nerăbdător.

— L-ai găsit pe Roscoe Ellard? mă întreabă el deodată.

— L-am văzut.

— Ah! Da! (Pare foarte interesat.) Și?

— Nimic. Roscoe e înnebunit. Crede că poliția vrea să-i pună în circă moartea lui Dominic fără să se intereseze prea mult să verifice dacă el a făcut-o sau nu. Ar putea de altfel ca el să aibă dreptate.

— Poate că joacă teatru, își dă cu părerea Kratz.

— Tot ce se poate, dar eu n-am impresia asta. De altfel poate că mă-nșel.

— Am mai primit o scrisoare, mă anunță Rebecca.

— Și ce spune? întreb eu.

Își mușcă buza.

— C-am avut noroc. Moartea lui Dominic a fost un accident. Eu trebuia să mor. Dar va veni și rîndul meu. În curînd. (Își întoarce capul.) De azi într-o săptămînă. O coroană a sosit azi dimineață, dar nu era pentru Dominic. Pe panglică stătea scris numele meu.

— Ai dat scrisoarea la poliție? o întreb eu.

— Încă nu, răspunde ea cu oboseală. Locotenentul Demus trebuie să se întoarcă după amiază. Am să i-o dau atunci.

— Aici nu riști nimic. Demus a lăsat polițiști de pază.

— E absolut exact, draga mea, întărește Kratz viol. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Îmi aprind o țigară și mă întorc spre Kratz.

— Ce vrei să fac?

— Să continui ancheta, răspunde el imediat. Poate că o să obții rezultate mai bune decît poliția.

— Vrei să rămîn aici sau să încerc să obțin informații despre Roscoe în oraș?

Se aude soneria ascuțită a telefonului.

Rebecca se duce să răspundă în hol și se întoarce peste o clipă.

— E pentru tine, îmi zice.

Iau receptorul.

— Aici e Joe Demus, Bill, mă anunță o voce la capătul celălalt al firului. Roscoe Ellard s-a prezentat la Brigada de criminalistică acum o jumătate de oră. E înspăimîntat de gîndul că poliția vrea să-l acuze de crimă pentru că a ieșit din închisoare și că defunctul i-a fost frate. A adus cu el două femei și un bărbat care să-i dovedească alibiul. Au jucat poker în apartamentul tipului în noaptea crimei și nu s-au despărțit decît la ora trei dimineața.

— Ce crezi despre asta?

— Nimic grozav, răspunde Joe dezgustat. Dar pare foarte sigur pe el. Îl strîngem nițel cu ușa, dar Mattoy îmi spune că individului ăsta nu-i face nici o impresie. De altfel, alibiul lui e inatacabil. Trei martori independenți. Chiar dacă o s-ajungem să scuipe ce-are pe suflet, asta n-o să servească nimic. Vezi deci ce efect ar avea chestia în fața tribunalului. E destul să spună că poliția i-a smuls mărturisirile prin violență pentru că era un deținut eliberat pe cuvînt și întreg juriul o să izbucnească în plîns. (Trage furios o înjurătură.) Ce facem?

— Nu știu ce faci tu, îi răspund eu. Dar eu o să beau imediat un pahar.

— Bea unul și pentru mine, zice el supărat.

Pun receptorul în furcă și mă întorc în salon. Povestesc lui Kratz și Rebeccăi ce s-a întîmplat. Mă ascultă amîndoi într-o liniște profundă.

— Dar dacă nu e Roscoe... începe Rebecca pe un ton gînditor, cine poate fi atunci....?

— Asta-i o întrebare de o sută de puncte! îi răspund eu. Dar mi-ar face plăcere să știu de ce Roscoe a devenit atît de sigur de el dintr-o dată. Cînd l-am văzut ieri fierbea de îngrijorare. Azi — e plin de siguranță. Cam ciudat!

— Într-adevăr, nu mai înțeleg nimic, comentează Kratz clătinînd din cap.

— Ceea ce ne aduce la întrebarea pe care ți-am pus-o cînd a sunat telefonul. Vrei să rămîn aici?

— Cred că da. (Kratz o consultă pe Rebecca din ochi.) L-am angajat pe Cameron ca să te protejeze, draga mea, și e mai bine după părerea mea să rămînă aici.

— Cu cît vor fi mai mulți oameni în jurul meu, cu atît va fi mai bine, zice Rebecca încercînd să rîdă.

— Trebuie să plec să-mi iau niște lucruri. Am să mă duc în oraș ca să-mi pregătesc o valiză și o să revin diseară.

— Și eu trebuie să mă întorc în oraș, suspină Kratz. Afacerile.

— Trebuie să-ți aperi investițiile, zice Rebecca pe un ton acru.

— Dar bineînțeles, răspunde el cu o vioiciune un pic cam forțată.

Mă întreb în sinea mea cam despre ce vorbesc cei doi.

Lila apare îmbrăcată cu o cămașă de mătase și cu unul din faimoasele ei șorturi. Îi surîde amabilă lui Kratz.

— Ei, mi-ați găsit angajamentul acela uluitor?

— Trebuie să plec, vă asigur, declară deodată grăbit Kratz. Pe curînd, draga mea. Reîncepi vineri?

— Da, răspunde Rebecca posomorîtă.

— Perfect. (Își freacă mîinile.) E cel mai minunat număr de magie care s-a văzut vreodată.

Îl las să-și murmure satisfacția. Lila mă însoțește la mașină.

— Cînd am să te văd din nou?

— Diseară. O să dorm aici.

— Minunat! O să las o lumînare aprinsă la fereastră!

— Să nu tragi decît atunci cînd o să-mi vezi albul ochilor! îi zic eu.

V

E cu puțin trecut de ora două după amiaza cînd ajung în oraș. Trec mai întîi pe la birou să văd dacă s-a întîmplat ceva nou. În fața ușii mă așteaptă cu răbdare o blondă îmbrăcată într-o trăznitoare rochie de mătase.

— E-te-te!, Merrillee, zic eu. Ce surpriză plăcută!

Îmi zîmbește.

— Pot să te văd o clipă?

— Desigur. (Deschid ușa biroului.) Dacă ești cuminte, îți promit că n-o să te leg de vreun scaun.

Începe să tușească.

— Nici să-mi faci vreo injecție?

— Nu.

Intrăm amîndoi în birou. Mă strecor în spatele mesei mele de lucru iar ea se așază în fața mea.

— Roscoe mi-a cerut să vin să vă văd și să cer iertare în numele lui.

— Ce?

— Zice că-i pare rău de ce s-a întîmplat; e vorba de o greșeală.

— S-a lovit cu capul de vreun zid de spune așa ceva?

Zîmbește din nou.

— Mi-a spus să-ți dau asta.

Pune un plic pe birou. Îl deschid. Găsesc acolo bancnote cu totul și cu totul noi. Le număr. Două mii cinci sute de dolari.

— Pentru ce? întreb eu.

— Roscoe a zis că e pentru cazul în care te-a supărat.

Pun banii la loc în plic și i-l întind.

— Spune-i că singurul lucru care mă deranjează e că mai este în viață. Și că nădăjduiesc să remediez situația asta.

Gura ei se face mică.

— Lui Roscoe n-o să-i placă asta.

— Cu atît mai bine. Acum însă te rog să mă ierți, am de lucru.

Se ridică în picioare.

— Aș vrea să iei totuși banii ăștia, zice ea. Roscoe va fi furios pe mine cînd o să-i spun că i-ai refuzat.

— Nu te neliniști. N-ai decît să-ți faci o injecție și-ai să uiți de toate necazurile.

Îmi face onoarea să-mi zîmbească strîmb.

— Cînd mi-ai făcut injecția practic n-aveam nimic pe mine. M-am întrebat ce efect o fi avut asupra ta să mă vezi așa!

— Efectul obișnuit! Sînt din carne și eu.

Îmi înconjoară biroul, se așază pe el și încrucișează picioarele încetișor ca eu să nu pierd nimic din ceea ce face, chiar dac-aș încerca. De altfel, nici nu se pune problema.

— Aș putea fi foarte drăguță cu tine. Cred chiar că aș putea avea chef de tine dacă ai accepta banii.

— Aș fi fericit dacă m-ai dori, dar n-am nevoie de banii ăștia. Roscoe n-are decît să se ducă la naiba!

Se ridică deodată.

— Foarte bine, zice ea printre dinți. Nu ești cu adevărat un dur, domnule Cameron. Și Roscoe o să-ți demonstreze asta într-una din zilele următoare!

— Ultima oară cînd a încercat, s-a ales cu un glonte, îi amintesc eu amabil.

Iese în viteză și trîntește ușa în urma ei. Plec și eu din birou la rîndul meu ca să mănînc în grabă, pe urmă trec pe la mine ca să-mi pregătesc o valiză pentru plecare.

Tocmai cînd termin sună telefonul.

— Domnul Cameron? întreabă o voce joasă, impersonală. Domnul Kratz vrea să vă vorbească.

— Nu cumva la telefon e domnișoara Ames, femeia visurilor mele? Mărturisește că îți lipsesc enorm.

— Ca o durere de dinți, răspunde ea binevoitoare.

Aud un scurt țăcănit, pe urmă vocea lui Kratz:

— Cameron, zice el scurt, m-am mai gîndit. Nu e nevoie să te mai ocupi de cazul ăsta fiindcă poliția veghează acum asupra Rebeccăi în permanență. Aș arunca degeaba bani pe fereastră.

— Cum?

— Da, urmează el. E bine să renunți. Trimite-mi nota de plată, chiar astăzi totul va fi achitat.

— Ce te-a putut face să-ți schimbi hotărîrea atît de brusc?

— Pur și simplu m-am mai gîndit. E zadarnic să te duci acolo în seara asta. Îți mulțumesc pentru colaborare. O să te recomand celor care au nevoie de un detectiv particular. La revedere!

— La dracu! îi strig eu.

Dar deja a închis.

Pun receptorul în furcă, aprind o țigară și încep să mă gîndesc.

Singurul lucru pe care-l pot spune e că totul pare ciudat.

Trebuie s-o previn pe Lila. Aflu de la interurban numărul casei. Aștept zece minute așa că mai am timp să mai aprind o altă țigară mai înainte ca să fiu sunat.

Îmi răspunde Carl. Îl întreb dacă pot să vorbesc cu Lila.

Peste două minute ea vine la aparat.

— Da, Bill?

— Kratz mi-a luat cazul.

— De ce?

— Nu știu. Zice că poliția o să se ocupe de tot

— Și ce înseamnă asta?...

— Că n-o să vin în seara asta.

— Bill?

— O să-mi lipsești, dragă.

— Cînd am să te mai văd?

— Cît de curînd. Mă iubești?

— O știi bine!

— Am să-ți caut slujba aia de secretară.

— Grăbește-te.

— De acord. Te rog s-o anunți pe Rebecca.

— Bineînțeles.

— La revedere.

— La revedere.

Mă așez, îmi torn un pahar și încep să mă gîndesc. Asta mi-a cerut întotdeauna un mare efort, dar cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît găsesc totul mai murdar.

E ora patru și cîteva minute. Îmi zic că trebuie să acționez.

Cobor mă așez la volanul mașinii și ajung în centrul orașului. Parchez în apropiere de biroul lui Kratz. Și mă pun pe așteptat.

Îl văd cum iese,peste cinci minute se urcă în mașină și se îndepărtează. Traversez vioi trotuarul și urc.

E tocmai gata să facă ordine pe masa ei de lucru cînd intru.

— Salut, o, Venus!

Își ridică fruntea și surîde.

— Mi-e teamă că domnul Kratz n-a ajuns încă la el acasă. Iar aici nu mai revine azi.

— Știu că a plecat. Am stat la pîndă.

— Cum? zice ea ridicînd ușor din sprîncene.

— Pe tine vroiam să te văd. (Scoate un suspin) Vreau să-ți fac o propunere. Acordă-mi o întîlnire, ieși cu mine în această seară și dacă tot n-o să mă suporți să mă vezi, încetez să te mai deranjez.

— Nu mă deranjezi, răspunde ea binevoitoare, mă calci pe nervi.

— Atunci n-am să te mai calc pe nervi.

Studiază o clipă problema.

— Dacă ieșim, întreabă ea, o să mîncăm?

— Sigur că da!

— Mi-e foame, zice ea pe un ton gînditor. Bine, merg.

— În regulă. Închide prăvălia și s-o ștergem.

E gata peste zece minute. Pentru începutul serii o duc într-un bar pe care îl cunosc și pe al cărui barman îl cunosc de asemenea. Beau cîte un whisky simplu mic de fiecare dată cînd ea bea unul dublu, dar ea nu se prinde de chestia asta.

După aceea mîncăm și continuăm să bem. Am grijă ca paharul ei să fie mereu plin în timp ce eu nu beau prea mult. Helen — după al treilea pahar am început să ne spunem pe numele mic — începe să fie în formă.

E o companie deosebit de plăcută. Încep să înțeleg foarte bine ce a găsit Kratz la ea. Dacă n-aș fi atît de absorbit de treabă și de Lila, i-aș arăta fără îndoială mult mai mult interes.

Mai bem două pahare la barul unde am fost la început, pe urmă o duc la ea. Ne oprim în fața uneia din cele mai luxoase clădiri ale orașului.

— Ar trebui să urci să bei un pahar, Bill, propune ea. Ești atît de departe de casă...

Apartamentul e la ultimul etaj. Ceea ce, practic, e mai bine. Mobilierul e modern și somptuos. Dacă ea reușește să plătească toată povestea asta cu salariul ei de secretară, am să-mi iau și eu o slujbă de secretar.

Deschide barul.

— Servește-te singur, Bill, și toarnă-mi și mie un pahar.

Zicînd astea, dispare în dormitor.

Îi torn un pahar plin de scotch iar mie îmi pun cîțiva stropi înainte de a-l umple cu sifon.

Se întoarce în încăpere peste cinci minute. Și-a scos rochia și poartă acum un capot de nailon. Nu ascunde nimic din anatomia sa. De altfel, nici nu e destinată pentru asta. Îi întind paharul. Îl golește dintr-o dată și se cutremură ușor. I-l umplu din nou.

— Știi, șoptește ea, cred că m-am amețit nițel. (Începe să tușească.) E cam dezgustător, nu-i așa?

— Iată-ți paharul.

— Mulțumesc. (Îl ia și încruntă din sprîncene cu un aer perplex.) Aș fi jurat că tocmai l-am băut! (Ridică din umeri.) În sfîrșit...

Îl bea dintr-o suflare. Pe urmă mă prinde de mînă și mă trage spre divan.

— Stai jos. Fă-te comod. (Ne așezăm pe divan și ea se lipește atît de strîns de mine încît aproape că ne sudăm unul de altul.) Mi-am schimbat părerea despre tine, Bill! îmi spune ea solemn. Îmi placi. Îmi placi tare mult! Ești un tip formidabil. (Îmi strînge brațul.) Și pe deasupra, și cu mușchi. Kratz, de pildă... (Cu un gest larg îl lichidează cu dispreț.) În fond, trebuie să trăim bine, nu-i așa? Dar tu, tu ești un plicticos!

Se dă brusc pe spate pe divan și capoțelul i se desface.

— Strînge-mă în brațe, șoptește ea.

Mă aplec peste ea zîmbind.

— Mai vrei un pahar?

Încruntă din sprîncene.

— Ești un tip ciudat. Îi zic să mă sărute și el răspunde: Mai vrei un pahar! În sfîrșit! (Scutură din cap cu un aer resemnat.) Dacă asta e maniera ta de a face dragoste, Romeo, hai să încercăm!

Îi mai torn un pahar și i-l întind. Se ridică, golește paharul și mi-l dă înapoi.

— Să știi, zice ea, vîrîndu-mi un deget sub nas, dacă tu încerci să mă îmbeți fiindcă ai planuri cu mine, e zadarnic! (Se așază din nou pe spate.) Unde am rămas? (Fața ei se luminează.) Ah! da, tocmai vroiai să mă săruți.

Mă aplec peste ea. Deodată cască ochii.

— Hei, băieți, cîți sînteți?

— Cum?

— E foarte drăguț din partea voastră, dar nu puteți să mă îmbrățișați cu toții odată... Pe rînd! (Numără pe degete.) Un, doi, trei, patru, cinci, șase,... (Un surîs de satisfacție se citește pe buzele ei.) Numeroase fete s-au plimbat cu gemeni, dar aș pune pariu că sînt prima care a ieșit cu șase inși care seamănă atît de bine. Ați face prăpăd la circ, nu credeți? (Împunge cu degetul la douăzeci de centimetri de urechea mea stîngă.) Ia zi, tu, numărul trei!

— Ochii tăi sînt de vină. Ai vedenii!

Se ridică indignată.

— Lasă-mă să-ți spun că nimeni nu vede mai bine prin locurile astea. (Din nou se prăbușește pe spate.) Știți să cîntați, băieți? Cred că formați un cor drăguț.

— A venit cineva să-l vadă pe bătrînul Kratz astăzi? o întreb cu dulceață. Un tip care n-avea nici o legătură cu teatrul?

— Da, răspunde ea. Un vagabond, un tip care se vedea de la o poștă că e rău. (Scoate limba.) Oribil.

— Îi știi numele?

— Numele? (Se concentrează o clipă.) Zombie! Dracula! Oribil!

— Cum îl chema? întreb eu răbdător.

— Wellard... nu. (Scutură din cap cu vigoare.) Frellard? Nu! Ellard! Asta e, Ellard!

— Mulțumesc, zic eu respirînd adînc.

Mă privește cu neliniște.

— Hei! Băieți! Sînteți mai grozavi decît amoebele! Cum vă puteți multiplica atît de repede?

Începe din nou să numere și cînd ajunge la nouă ochii i se închid. La zece, încetează să numere. Două minute mai tîrziu, doarme adînc.

Îmi dau seama că sînt un ticălos, dar nu văd prin ce alt procedeu aș fi putut să obțin ceea ce doream. Trec în dormitor și îi ochesc poșeta. O deschid și zăresc trusa de chei pe care o fac să alunece în buzunarul meu. Pe urmă părăsesc apartamentul închizînd ușa încet în urma mea.

Pe Helen o s-o cam doară capul mîine dimineață.

Parchez mașina puțin mai încolo de clădirea unde se află biroul lui Kratz și mă întorc pe jos pînă la ușa de la intrare. O deschid cu una din cheile luate de la Helen și urc scara, dar pașii mei răsună în toată clădirea. Sau cel puțin asta e impresia mea.

Cu a doua cheie de pe inel deschid ușa agenției Kratz. Intru, aprind lumina, traversez sala de așteptare și intru în birou.

Încep să caut mai întîi pe masa lui de lucru dar nu găsesc nimic interesant, cum de altfel mă și așteptam. Vîrît în zid se află un mic seif pe care îl deschid cu o altă cheie, dar el nu conține nimic din ceea ce mă interesează. Încep să mă ocup atunci de dosare. Sînt clasate în ordine alfabetică și la litera „R" descopăr rapid numele Rebeccăi. Se află aici dublurile contractelor, dublurile scrisorilor oficiale unde Kratz își nota cursul cîștigurilor sale. Răsfoiesc mașinal și deodată o frază îmi reține atenția. „Termenii acestui contract sînt cei mai avantajoși posibili și un comision de cincizeci la sută va fi bineînțeles luat din onorariile dumneavoastră ca de obicei."

Cincizeci la sută!

Mă uit și la celelalte scrisori, sînt toate concepute în aceeași manieră. Cincizeci la sută comision pentru Kratz în toate contractele Rebeccăi. Mă întreb dacă citesc bine, dacă nu sînt nebun. Mă uit în dosarul altui artist. Contractele sînt concepute în același fel, dar comisionul este de zece la sută, în loc de cincizeci.

Rebecca îi plătește deci lui Kratz de cinci ori mai mult decît comisionul normal al unui impresar! Se pare că n-am pierdut timpul. Și totuși n-am descoperit ceea ce căutam în realitate. Și probabil că nu în biroul lui Kratz am să găsesc.

Pun lucrurile în ordine, dar păstrez o dublură a unei scrisori referitoare la cei cincizeci la sută pe care Kratz și-a pus inițialele. Nu-i mare lucru, ca probă, dar tot e mai bine decît nimic.

Sting toate luminile, închid ușa de la intrare cu grijă și las cheile în broască. Nădăjduiesc că Helen o să aibă un cap atît de mare dimineața încît o să-și spună că le-a uitat.

Ceasul arată unu și zece cînd ies pe trotuar și trîntesc poarta în spatele meu. Mă simt brusc obosit. Urc în mașină și mă întorc acasă. Mă gîndesc că dacă nu muncesc pentru nimeni, n-o să mă scol mîine de dimineață. Asta nu înseamnă, de altfel, că mă scol prea devreme dimineața, chiar și cînd muncesc.

De-abia ajung la mine că telefonul sună. Mă întreb dacă Helen și-a și venit deja în fire și și-a dat seama de dispariția cheilor. Ridic receptorul fără entuziasm.

— Domnul Cameron?

— El însuși.

— Aici e sergentul Mattoy. Tocmai am primit un apel urgent de la locotenentul Demus. Mi-a zis să trec să vă iau și să vă duc cît se poate de repede la vila Ellard.

— De ce? Ce s-a întîmplat?

— Nu știu. (Pare că se scuză.) Nu mi-a zis. Pot să trec să vă iau în cinci minute?

— Desigur.

Închid și încep să-mi rod unghiile pînă la carne. De ce Joe n-a zis ce s-a întîmplat? Îmi torn un pahar și-l beau dintr-o înghițitură. Aprind o țigară și o arunc după primul fum. Pe urmă cobor și încep să aștept la marginea trotuarului. Mașina de patrulare sosește. Mattoy e așezat în spate. Urc alături de el. Mașina o pornește în trombă.

Mattoy și-a lăsat pălăria pe ochi și și-a ridicat gulerul impermeabilului. De-abia îi disting fața.

— Poliție secretă? îl întreb eu.

— Eu? îmi răspunde el rece. Nu sînt decît un nenorocit de sergent care-a fost scos din patul său în toiul nopții fără măcar să i se explice de ce.

— Ei bine, strînge-te puțin, bătrîne. Fă-i loc unui nenorocit de detectiv particular căruia i s-a întîmplat exact același lucru.

Nu mai spunem nici un cuvînt pînă la capătul drumului.

Lumina farurilor mătură în sfîrșit portalul și observ că alte două mașini ale poliției se află deja aici. Inima mi se strînge. Aceste mașini îmi anunță griji serioase. Nu se trimit două mașini cu polițiști decît în caz de răzmeriță sau de crimă.

Oprim alături de una din ele. Sărim din mașină. Intrăm în clădire.

Joe tocmai coboară scara. Aproape că începe să alerge cînd mă vede.

— Ei, domnule misterios? îl întreb eu cu un aer furios. Ce se întîmplă?

M-apucă de cot și mă duce în salon.

— Pe-aici, Bill, zice el. Du-te la etajul unu, sergent, îi ordonă peste umăr lui Mattoy.

Intrăm în salon. Joe închide ușa după noi.

— Ei, și ce-i cu asta? zic eu. Nu sînt pe-aici microfoane ascunse, din cîte știu. Ce s-a întîmplat?

— Fii calm, băiete. (Se îndreaptă spre bar și umple două pahare. Pe urmă se întoarce spre mine și-mi întinde unul.) Îmi pare rău, Bill. Nu știu cum să-ți spun asta...

— Dar... pentru numele lui Dumnezeu... urlu eu.

— S-a mai comis o crimă. (Se întoarce și începe să privească fix mocheta.) Lila a fost asasinată acum două ore.

Paharul îmi scapă din mîini. O băltoacă se formează pe covor.

— Lila! (Îl scrutez cu atenție.) Glumești, Joe! În orice caz, nu Lila... Ce-a făcut ca să fie...? Glumești, nu-i așa, Joe? E un banc idiot!

— Bill! (Mă privește fix.) Crezi c-aș putea glumi cu așa ceva?

Mă uit la el cu stupoare.

— Nu, îi răspund eu încet. Presupun că nu.

Caut mașinal o țigară. Joe îmi întinde paharul lui.

— Bea asta!

Mă supun. Alcoolul nu împrăștie impresia de amorțire care m-a cuprins. Pescuiesc o țigară și o aprind. Îmi dau seama că Joe vorbește și încerc să-l ascult.

— Nenorociții ăștia — zice Joe cu furie. L-am pus pe unul la ușa de la intrare iar pe celălalt la cea de serviciu. Tipul care era în spate — spre plajă — a auzit o împușcătură. Atunci a tras în aer în semn de avertizare și iată-l dînd năvală să vadă despre ce e vorba. Cel care era în față, după instrucțiunile lui, trebuia să cheme de urgență comisariatul local și să rămînă la postul său. Dar în schimb ce face? Își scoate pușcociul, înconjoară casa și dă de celălalt polițist. Nu găsesc nimic, ceea ce le ia douăzeci de minute, și în tot acest timp casa rămîne fără supraveghere. Și în timp ce se joacă de-a v-ați ascunselea printre dune, aud un strigăt.

Era Lila care urla, sfîrșește el cu oboseală în glas.

Îmi umezesc buzele care-mi sînt uscate și arse.

— Același procedeu ca și în cazul lui Dominic?

— Același, Bill, același. Și în plus s-a intrat în vechea cameră a lui Dominic. A fost forțată

încuietoarea unui birou și s-a căutat printre hîrtii. Nu știu dacă a fost luat ceva.

Eu însă știu. S-a luat ceea ce căutam eu în biroul lui Kratz. Am căutat unde nu trebuie. Mă cuprinde un val de furie rece. Dacă Kratz nu m-ar fi concediat, aș fi fost în seara asta aici și n-aș fi mers la vînătoare pe plajă auzind o împușcătură. Și ucigașul poate c-ar fi fost mort iar Lila în viață.

Îmi ridic privirea spre Joe.

— Vreau s-o văd, îi zic.

Șovăie.

— Ești sigur, Bill? Nu arată prea bine, să știi...

— Vreau totuși s-o văd! Pentru numele lui Dumnezeu, sînt destul de mare ca să știu ce vreau, nu crezi?

— Da, sigur că da, Bill, răspunde el liniștit. O să urcăm acolo.

Ieșim pe culoar, urcăm scara și ajungem în camera Lilei. Mai mulți oameni sînt aici — experții — mînuind pensule și recipiente, praful pentru amprente, aparatele foto.

— Ieșiți o clipă, băieți! zice Joe cu jumătate de voce.

Ne privesc cu curiozitate, dar ies fără să spună nimic. Mattoy trece prin fața mea și mă apucă de braț.

— Îmi pare rău, zice el. Sincer îmi pare rău.

Mă apropii de pat ca s-o privesc. E răsturnată pe spate, cu brațele în cruce, cu cuțitul înfipt în pieptul gol.

Pumnii îi sînt strînși și gura deschisă larg, încremenită în acel ultim și teribil strigăt.

O privesc, pe urmă mă întorc. Nu știu bine cum, dar mă găsesc jos cu un pahar în mînă. Mattoy e pe punctul să-mi vorbească pe un ton liniștitor:

— Bea asta, bătrîne, ai să te simți mai bine.

Golesc paharul dintr-o înghițitură și căldura alcoolului îmi cuprinde stomacul. Îi privesc pe Mattoy și pe Joe Demus. Le e milă de mine ceea ce mi se pare indecent.

Dar e prea tîrziu să fiu copleșit, îmi zic. Numai răzbunarea mă mai interesează.

— Rebecca și Carl se simt bine?

Joe aprobă cu un semn din cap.

— Totul e-n regulă, în afară bineînțeles de șocul pe care l-au simțit. Rebecca e la ea în cameră. Am chemat o infirmieră. Carl și-a luat în cameră o sticlă de coniac. (Un rictus îi schimonosește fața.) Cred că o să-și vină în fire.

— Nu știi ce-a fost luat din dulăpior?

Scutură din cap.

— În orice caz, s-a știut unde să se caute. E acolo un sertăraș secret, minuscul, dar foarte ingenios. E primul lucru pe care l-a deschis. După părerea mea, respectivul nu l-ar fi descoperit dacă n-ar fi știut de existența lui.

Aprob cu un semn din cap. Mă simt deodată foarte bătrîn și foarte obosit.

— Bill, reia vorba încetișor Joe, știm că e o lovitură groaznică dar pentru moment nu putem face nimic. Nici tu. Una dintre mașini pleacă în oraș peste cinci minute. De ce nu te-ai întoarce cu ea? Ce să faci aici?

— Ai dreptate. Bine, o să mă întorc în oraș. Îți mulțumesc, Joe.

Iau loc pe bancheta din spate. Oriunde privesc, nu o văd decît pe Lila. Expresia feței ei în dimineața cînd înotam în piscina din mijlocul stîncilor. Îi aud din nou vocea și rîsul.

Întors în apartament, mă uit din oglindă de unde mă privește un bărbat bătrîn și cu privirea rătăcită. Un tip cu ochii încercănați și ficși, cu buze de cenușă. Un scăpat de la morgă. Sau un tip care ar dori să fie așa.

VI

Pe masă e o sticlă pe trei sferturi goală iar scrumiera e plină de mucuri.

Lumina zilei se strecoară prin perdelele de la bucătărie. Deodată mi se face frig. Mă uit la ceas. E aproape opt. S-a făcut ziuă de multă vreme.

Mă ridic și mă întind. Mă duc la baie și deschid robinetul de la duș. Pe urmă mă dezbrac și stau un sfert de oră sub jetul apei fierbinți. Mușchii mei se dezmorțesc. Mă simt perfect lucid.

Mă rad, mă spăl pe dinți și mă îmbrac. Îmi iau hamul de piele și mi-l pun peste cămașă. În el îmi vîr pistolul.

E ora opt și patruzeci și cinci.

Beau o ceașcă de cafea, mai fumez o țigară; acum e ora nouă. Îmi spun că trebuie să-i las încă un sfert de oră pînă cînd ajunge la birou. Mai fumez o țigară, mai beau o ceașcă de cafea.

Nouă și un sfert.

Formez numărul. Helen n-are în glas vioiciunea sa obișnuită.

— E acolo? o întreb.

— Domnul Kratz tocmai a sosit, zice ea pe un ton destul de rece. Tu ești, Bill?

— Da.

— Cum te simți?

— Nu prea bine.

— E îngrozitor. Ce s-a petrecut ieri seară? M-am trezit pe divan foarte puțin îmbrăcată. Sper că n-ai profitat de somnul meu.

— Nu-mi plac tipele care sforăie.

— Oh! (Pare descumpănită.) Vrei să vorbești cu domnul Kratz?

— Cam așa ceva.

Nu vreau s-o jignesc, dar nu pot să mă-mpiedic să fiu țîfnos. Aud un declic. Aștept. Helen se aude din nou la capătul firului.

— Îmi pare rău, Bill. Nu e liber în clipa asta.

— Ei bine, să se facă liber. Altfel vin acolo și-i arunc o grenadă pe fereastră.

— Te asigur că e ocupat.

— Anunță-l! mormăi eu.

Din nou se aude declicul și din nou aștept. Pe urmă aud vocea iritată a lui Kratz.

— Ei, Cameron? Ce naiba vrei?

— Știi ce s-a întîmplat cu Lila noaptea trecută?

— Da. (Glasul îi e șovăitor.) E groaznic, într-adevăr. Oribil.

— Dacă nu mi-ai fi făcut vînt, zic eu rece, aș fi fost acolo noaptea trecută și nu s-ar mai fi întîmplat nimic.

— Ei, nu poți fi sigur.

— Sînt absolut sigur. Eu nu sînt un nenorocit de polițist și nu m-aș fi apucat să alerg în plină noapte din pricina unei împușcături. Aș fi rămas în casă.

— Ce vrei, astea sînt lucruri care se întîmplă, reia Kratz pe un ton împăciuitor. Nu-ți ajută cu nimic dacă îți reproșezi moartea Lilei.

— Nu pe mine mă socotesc responsabil, ci pe dumneata!

Se așterne deodată liniștea.

— Lila reprezenta mult pentru mine, zic eu în continuare. Nu mi-am dat seama decît după moartea ei. Și consider că moralmente ești vinovat. Asta-i prima la mînă. A doua la mînă...

— Ascultă, Cameron, mi-o retează el furios, nu poți să...

— Gura! Al doilea la mînă, e o întrebare pe care vreau să ți-o pun. De cînd impresarii iau cincizeci la sută drept comision?

— Ce spui?

— Știi prea bine ce spun. De ce Rebecca îți dă cincizeci la sută din cîștigurile sale în timp ce toți ceilalți îți dau doar zece la sută?

— E vorba de o înțelegere particulară.

Degetele mi se strîng pe receptor.

— Ascultă-mă bine, Kratz, și n-o lua prea ușor! Am poftă de sînge și puțin îmi pasă cine va sîngera! Roscoe Ellard te-a căutat ieri și dumneata ai acceptat să-mi retragi cazul. Dominic păstra copia contractului într-un sertar secret și cineva a pus mîna pe el noaptea trecută, dumneata sau Roscoe. Puțin îmi pasă, de altfel. O să le vorbesc polițiștilor de voi doi, dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva? repetă el cu glas aspru.

— Dacă nu cumva o să fii la biroul meu la ora 11, cu o declarație semnată în care să expui toate faptele. (Încep să rîd.) De altfel mi-e egal dacă n-o să vii; asta o să-mi ofere un excelent motiv ca să te împușc; o să mă descurc eu cu polițiștii. Știi că mă am bine cu polițiștii.

— Așteaptă o clipă. (Îi aud răsuflarea precipitată la celălalt capăt al firului.) Să nu ne enervăm, Cameron, reia el pe un ton conciliant. Dacă am discuta liniștiți? De pildă, dacă mi-ai cita o cifră — să zicem cincisprezece la sută din onorarii — ceea ce reprezintă o sumă frumușică, crede-mă, sînt sigur că am putea să ne înțelegem.

— Poți să te gîndești la asta pînă la unsprezece, îi zic eu și-i închid telefonul în nas.

Îmi mai fac o ceașcă de cafea. Dacă mi s-ar străpunge burta în clipa asta sînt sigur c-ar țîșni destulă cafea și destul whisky ca să facă să mărșăluiască un regiment timp de 48 de ore.

Mă duc la biroul meu. La ora zece și zece mă așez la masa de lucru. Kratz mai are timp încă cincizeci de minute; dacă nu vine, o să mă duc eu după el. Cu un pistol în mînă.

Acul mare al ceasului înaintează cu viteza unei broaște țestoase. Cele cincizeci de minute îmi par să dureze ore. La ora unsprezece și zece încă nu e nici o urmă de Kratz. Bine... Cobor, mă urc în mașină și ajung la biroul lui.

Cînd intru, o văd pe Helen care și-a sprijinit fruntea de mașina de scris. O ridică încet cînd mă aude venind.

— Ia te uită, zice ea cu amărăciune, însuși Don Juan. Ce-ai pus în paharele pe care le-am băut? Dinamită?

— Patronul e aici?

Ridică din sprîncene.

— Aha! Nu mai sînt acum decît o biată funcționară? Vă rog să aveți puțină răbdare, domnule Cameron. Am să vă anunț.

— Nu te deranja. Mă anunț singur.

Și mă îndrept spre ușa lui Kratz.

— Nu poți să... încearcă ea să se opună, dar se întrerupe brusc văzînd cum deschid ușa cu o lovitură puternică de picior.

Kratz e așezat la masa lui de lucru și e palid. E flancat de Louie care îndreaptă spre el un pistol și de Roscoe care e și el înarmat.

E prea tîrziu să-mi scot și eu arma. Rămîn nemișcat și-i privesc pe toți trei.

— Ai totdeauna darul să-ți bagi nasul unde nu trebuie, zice ușurel Roscoe. Dar de data asta o să rezolvăm problema și încă într-un fel definitiv.

Îl privesc pe Kratz.

— Nu ești decît un intermediar, nu-i așa? îl întreb eu. Aș pune chiar pariu că nici măcar nu-i vezi cei cincizeci la sută.

— Gura! zice grăsanul.

— Asta s-o închizi tu! Un grăsan ca tine nu poate să sperie nici măcar o pipiță.

Se îndepărtează de zidul de care se sprijinise și face un pas spre mine. Privirea i-a devenit rea.

— Am să-ți arăt... eu...

— Liniște! (Roscoe începe să rîdă încetișor.) Louie, totuși ar trebui să știi asta! E un truc atît de vechi și tu te lași păcălit! Te-ar lăsa să te apropii și să te așezi între mine și el ca să mă împiedice să trag. După aceea, nu s-ar ocupa decît de tine. Rămîi lîngă zid!

Louie se oprește, pe urmă se dă înapoi cu părere de rău.

— Foarte bine. Așa o să-ți scapi pielea, îmi strigă el cu arțag.

— În schimb tu ai să ți-o pierzi. Noroc că-i cald. N-o să dîrdîi.

Roscoe își aprinde o țigară.

— Mereu glumeț, ai? Cît am stat la mititica m-am gîndit la bancurile pe care mi le-ai spus și crăpam de rîs. Mi-am făcut multe planuri în legătură cu tine. Dar mi-am zis că încă nu-i momentul să le pun în aplicare. Dar tu ți-ai mai băgat încă o dată nasul unde nu-ți fierbe oala. N-am încotro și trebuie să mă ocup de tine. De altfel, va fi o plăcere.

Kratz se ridică deodată de pe scaun.

— Fata! (Arată cu capul spre sala de așteptare.) Nimeni nu s-a gîndit să închidă nenorocita aia de ușă! Fata n-a pierdut nici un cuvînt din cîte s-au spus aici.

Asta și speram. Din pricina asta am încercat să-i înfurii; vroiam ca Helen să-nțeleagă despre ce e vorba.

Roscoe reacționează imediat. Se mișcă rapid în ciuda infirmității sale. O ajunge pe Helen chiar în clipa în care ea punea mîna pe clanța ușii și o aduce în biroul lui Kratz. Helen se dă înapoi spre zid și se oprește alături de mine cu ochii largi de uimire.

— Se poate avea încredere în ea? îl întreabă Roscoe pe Kratz.

Kratz o privește lung pe Helen. Pe urmă clatină din cap.

— Nu în asemenea măsură, zice el cu un suspin. Îi plătesc chiria apartamentului dar are tendința de a fi cinstită.

— Nu știe despre ce vorbești, îi zic eu lui Roscoe.

— Nu-mi pot permite nici un risc. În nici un caz în asemenea afaceri. E prea periculos.

Are un aer descumpănit.

— Spune-mi un lucru, îl întreb eu. De ce ai omorît-o pe Lila?

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Ce să spun! Ai forțat sertarul lui Dominic?

— Cam așa ceva, răspunde el liniștit. Fratele meu mi-a scris o scrisoare pe care a încredințat-o avocatului său; ea trebuia să-mi fie dată imediat după moartea lui. Foarte drăguț din partea lui Dominic să-mi încredințeze mie afacerea pe care el și cu Kratz au exploatat-o cu atît succes, ani la rîndul. (Izbucnește într-un rîs cinic.) La drept vorbind, nu chiar din bunătate a făcut-o, ci pur și simplu fiindcă își ura soția chiar mai mult decît pe mine. Făcîndu-mi un serviciu, a găsit cel mai bun mijloc să se răzbune pe nevastă-sa.

— Ce avea împotriva ei?

Roscoe surîde și clatină din cap.

— Pui prea multe întrebări. Pierdem timpul de pomană.

Înaintează cu un pas, o apucă pe Helen de încheietura mîinii și o trage spre el atît de brutal încît ea e gata să cadă. Pe urmă îi întoarce brațul ceea ce o obligă pe Helen să se răsucească și să-și întoarcă fața spre el. Cu cealaltă mînă îndreaptă pistolul spre fruntea ei.

— Ai un pistol, băiete, îmi zice el. Știi să-l folosești; îmi aduc aminte. Scoate-l încetișor și aruncă-i-l lui Louie. Dacă încerci să faci vreo șmecherie, fac să-i sară creierii acestei fătuci.

Nu glumește deloc. Îl cunosc prea bine pe Roscoe pentru ca să mă îndoiesc. Așa că îmi scot liniștit pistolul și i-l arunc lui Louie care-l prinde cu îndemînare.

— Am încercat chiar să te și cumpăr, zice din nou Roscoe. Dar te-ai înverșunat să iscodești în continuare. (Îi face un semn lui Louie.) O să-i ducem în apartamentul nostru.

Kratz își ridică ochii spre el.

— Ce-o să faceți cu fata? întreabă el cu o umbră de regret în voce.

— Nu știu încă, răspunde Roscoe. E drăguță. Aș putea să scot pe ea un preț bun. E ușor atunci cînd știi unde să te adresezi.

Kratz își umezește buzele.

— N-aș vrea să i se întîmple ceva rău, zice el.

— N-o să aibă parte de același tratament ca și Cameron, dacă asta te neliniștește. În orice caz, va fi ținută la păstrare o vreme. Merrillee o să fie bucuroasă că o să i se spele de către cineva vesela! Deși nu prea apreciază concurența. (Își întoarce ochii spre mine.) Mașina e parcată în fața clădirii. O să coborîm. Nu ești un client prea comod, ești întotdeauna în stare să faci vreo trăsnaie. Dacă faci însă vreo mișcare, drăguța ta se curăță. Să-ți aduci bine aminte asta.

— O să-mi aduc aminte, îi zic eu. Sînt foarte multe lucruri de care trebuie să-mi aduc aminte.

— Dacă o să ajungi bătrîn.

Ieșim din birou, coborîm scara și ajungem la ușa de la intrare. Roscoe și cu Louie o încadrează pe Helen și o țin fiecare de un braț. Eu merg înainte. Nu pot să fac nimic. Și e vina mea fiindcă Helen a intrat în bucluc.

Ajungem la mașină. Roscoe îmi poruncește să urc la volan. Ei se așază cu toții în spate.

Drumul pînă la apartament nu-mi oferă nici o ocazie ca să acționez. Sun și Merrillee vine să deschidă. Se uită la mine din cap pînă-n picioare.

— Haida de! Pe cuvîntul meu, e moaca aia de vită! Hei! Mamie! strigă ea.

Bruna țîșnește în culoar.

— Ah! Iată-te, zice ea. De data asta o să fim atenți ca să-ți iei injecția la timp.

Merrillee se întoarce spre Helen.

— Știi să faci cafea?

— Desigur.

— Atunci du-te în bucătărie și ocupă-te de asta!

Merrillee, ca să-și dovedească puterea, îi dă un brînci; Helen de-abia reușește să se mai țină pe picioare. Se uită la Merrillee o clipă, apoi dispare în bucătărie.

Pescuiesc o țigară și o aprind. Roscoe se așază în fața mea. Îmi dau seama că oboseala a brăzdat riduri pe fața lui. Louie se clatină de pe-un picior pe altul.

— Cînd scăpăm de putregaiul ăsta, Roscoe? întreabă el.

Roscoe dă din umeri.

— Trebuie să găsim o chestie extra. Nenorocirea e că dacă i se întîmplă ceva sticleţii or să zică imediat: Roscoe Ellard a făcut-o. Trebuie să găsim ceva care să mă scoată pe mine din cauză.

Louie pare să aibă greutăţi în urmărirea raţionamentului său.

— Iar tipa?

— Nu ştie prea mult. Dacă am spus că aş putea obţine un preţ bun, a fost numai ca să-i fac plăcere lui Kratz. E tipa lui şi se pare că mai şi ţine la ea. Am totuşi impresia că trebuie să-i facem felul, ca şi lui Cameron.

Fetele se întorc în încăpere.

— Servitoarea aduce cafeaua peste o clipă, anunţă Merrillee arborînd un aer distins. Cred că se pricepe foarte bine. (Pe urmă îşi reia vocea normală.) Dacă te apuci să-i faci ochi dulci, îţi scot ochii!

— Nici o grijă, zice liniştit Roscoe. N-o să fie prea mult timp pentru asta. (Se întoarce spre Louie.) Du-te şi adu seringa, spune el. O să-l adormim pe plăvanul ăsta. Aşa n-o să mai fim obligaţi să-l supraveghem.

— Pot să-i fac eu injecţia? întreabă Merrillee. Data trecută mi-a făcut figura şi aş vrea să-i înapoiez ce-i datorez cu vîrf şi îndesat.

— De ce nu? zice Roscoe. Ad-o pe tipă. Asta o să-l oblige pe Cameron să stea liniştit.

— Nu depăşi măsura, Roscoe, zic eu. Sau o să-ncep să mă gîndesc mai întîi la mine înainte de a mă gîndi la fată.

— S-o vedem şi pe asta.

Louie reapare înarmat cu o seringă deja plină.

Merrillee se întoarce însoţită de Helen. Helen pune un platou pe masă şi aruncă o privire prin cameră. Ochii îi cresc în orbite cînd vede seringa.

— Nu te speria, zice Roscoe. Nu-i pentru tine, dacă stai cuminte.

Merrillee ia seringa din mîna lui Louie şi se întoarce spre mine.

— Am chef să m-amuzi spune ea aţîţată.

Roscoe străbate încăperea şi o apucă pe Helen de talie. O răstoarnă pe spate, o pune pe genunchi şi ia o ceaşcă de cafea.

— Miroase bine, zice el. Şi e şi fierbinte. Laşi să ţi se facă injecţia, Cameron? Sau vrei să-ţi opăresc tipa cu cafeaua?

Îmi ridic mîneca de la cămaşă. Merrillee se apropie.

— Vise plăcute, gîngureşte ea.

Acul îmi străpunge pielea şi Merrillee apasă pe pistonul seringii.

Văd deodată faţa Lilei care îmi surîde şi mă aplec spre ea ca s-o sărut. Pe urmă cobor într-un hău fără fund.

Pentru o clipă e neantul. Pe urmă mi se pare că sînt în piscina dintre stînci. Sînt culcat pe fundul piscinei şi privesc suprafaţa apei liniştită şi întinsă. Şi deodată ceva cade în apă, o agită puternic, pe urmă se linişteşte. Recunosc atunci chipul lui Dominic, care coboară încet spre mine. Pe urmă acelaşi lucru se petrece şi cu Lila.

A treia oară o văd pe Rebecca. Urlu că asta nu-i posibil, dar vorbele mele se pierd în apă. Încerc cu disperare să urc la suprafaţa apei, dar picioarele îmi sînt prinse sub stînci şi nu pot să mă smulg din strînsoarea lor. Încerc în mai multe rînduri şi cînd mi-am pierdut orice speranţă picioarele mi se eliberează şi urc precum un dop spre suprafaţa apei, întinzînd braţele s-o salvez pe Rebecca.

Deschid ochii. Merrillee e aplecată deasupra mea.

— Ai avut probabil coşmaruri de-ai urlat aşa. Mi-ai spart timpanele.

Încerc să mişc braţele şi-mi dau seama că nu pot.

— Bărbaţii au plecat, zice ea. Te-au legat mai înainte de-a ieşi. Nu pot să mai rişte să repeţi figura de ieri. (Îmi surîde.) Ţi-e sete? (Aprob în linişte.) Am să-ţi aduc ceva de băut.

Vine împreună cu Helen care îmi aduce un pahar cu apă. Mă întreb zadarnic cînd am băut ultima oară un pahar cu apă, dar ea mi-l apropie de buze şi cînd sorb din el lichidul ăsta nu mi se pare prea rău la gust.

— Poate că vreţi să vă vorbiţi. Am să m-aşez în cealaltă încăpere, dar n-am să vă pierd din ochi. Nu încerca să-l dezlegi, comoara mea, îi zice Merrillee lui Helen.

Iese din încăpere. Helen mă priveşte şi se străduieşte să surîdă.

— Îmi pare rău. Din pricina mea ai dat de belea.

— Cred că mai curînd datorită mie. Am făcut-o pe proasta cu Kratz...

— Cine e în apartament?

— Cele două fete. Mamie are un pistol. Bărbaţii se vor întoarce în curînd. E trecut de ora opt.

— Deci am zăcut în nesimţire aproape nouă ore.

Încuviinţează dînd din cap.

— Ce-ai făcut? întreb eu.

— Am muncit, răspunde ea surîzînd. Am pregătit dejunul şi am servit masa. Am făcut curat în apartament şi am spălat rufele fetelor. Ca o micuţă menajeră model.

— Cum s-au purtat cu tine?

— Nu prea rău, la urma urmei. Merrillee a devenit foarte drăguţă din clipa în care şi-a dat seama că nu-i fac curte lui Roscoe. (Îşi reprimă un fior.) N-am văzut niciodată un tip mai îngrozitor.

— N-ai o ţigară?

— Nu, îmi pare rău.

— Caută în buzunarul meu de la vestă.

Îşi vîră mîna în buzunar.

— Hei! (Merrillee apare în prag cu un pistol în mînă.) Ce se întîmplă?

— Mi-a cerut o ţigară, asta-i tot, răspunde Helen.

— Da? (Merrillee surîde.) Bine, dă-i.

Dar nu se mişcă din loc. Helen aprinde ţigara şi mi-o vîră între buze. Merrillee se duce după aceea să se aşeze pe scaunul ei.

Helen se aşază foarte aproape de mine şi îşi apleacă faţa spre obrazul meu. E plăcută de privit; chiar minunată.

— Sînt multe legături? o întreb eu.

— Nu prea. Dar sînt rezistente.

— Aprinde-ţi o ţigară.

Scoate una din pachet şi o aprinde.

— Trage un fum, pe urmă pune-i capătul aprins pe frînghie, la capătul patului; Merrillee n-o să se prindă.

Trage din ţigară pe urmă lasă să-i cadă mîna de-a lungul coapsei cu un gest firesc. După o clipă încep să simt mirosul frînghiei care arde. Încep să pufăi în viteză ca să neutralizez mirosul de ars.

— Mai trage un fum, ca să nu înţeleagă schema, îi zic eu.

Face întocmai. Trage din ţigară şi îşi încreţeşte nasul, fiindcă tutunul a prins miros de la frînghie.

— Nu-i nimic, e pentru o cauză dreaptă. Vorbeşte în continuare, nu mai avea aerul că eşti absorbită de ceva în mod deosebit.

Începem să facem conversaţie. Vorbim despre filme care ne-au plăcut, de programele noastre favorite de la televizor. Vorbim despre un milion de lucruri. Helen fumează dezlănţuită. Deodată se opreşte brusc din vorbă.

— Răsuceşte-ţi încheietura, sugerează ea.

Îmi înţepenesc încheietura şi trag. Frînghia se rupe şi braţul meu stîng se eliberează. Îmi dau seama că pot să-mi eliberez şi celălalt braţ.

— Pleacă peste o clipă, zic eu. Şi încearcă să tragi uşa după tine. Poate că n-o să observe.

— Ce-o să facem?

Îi surîd.

— Nu mă întreba, nici eu nu ştiu. Dar m-am cam săturat să-l mai aştept pe Roscoe cu aerele lui de dur.

Se ridică de pe pat.

— Noroc.

Şi iese din încăpere. În trecere închide uşa după ea.

Aştept o clipă cu urechea ciulită la orice zgomot. Le aud vorbind dincolo.

Cîteva minute mai tîrziu braţele şi picioarele mele au scăpat de strînsoarea legăturilor. Mă aşez o clipă pe marginea patului şi îmi frec încheieturile şi gleznele pentru ca circulaţia sîngelui să-şi reia ritmul normal după care fac din frînghie un laţ.

Nu e chiar arma perfectă dar tot e ceva decît nimic. Aud cum se deschide uşa de la intrare, pe urmă zgomotul unor paşi grei înaintează pe coridor. În vîrful picioarelor mă aşez astfel încît atunci cînd se va deschide uşa să nu fiu văzut.

— Cum îi merge? întreabă Roscoe.

— Bine, răspunde Merrillee, E treaz de o jumătate de oră. Ce-o să faci cu el?

— Mi-a venit o idee, răspunde Roscoe batjocoritor. Nu-i aşa, Louie?

— Da, îi răspunde acesta. Şi încă una clasa întîi!

Roscoe dă un ordin.

— Du-te la bucătărie şi stai acolo pînă cînd îţi spun eu.

— Bine, zice Helen.

O aud cum străbate încăperea, pe urmă cum închide uşa bucătăriei după ea.

Louie începe să rîdă.

— Hai, povesteşte, Roscoe.

— Ei bine, iată cum stăm, începe Roscoe. Kratz plătea chiria fetei. Dar Kratz şi-a ieşit din minţi. Nu se mai poate avea încredere în el. Aşa că o să-i ducem pe Kratz, pe Cameron şi pe fată în apartamentul ei şi o să organizăm cu grijă totul. Cînd o să vină acolo poliţiştii o să li se pară că domnul Kratz a năvălit în apartament şi l-a surprins pe Cameron cu fata. Nebun de furie, a scos pistolul şi i-a omorît pe amîndoi. Dar detectivul a avut timp să-şi scoată şi el pistolul şi l-a doborît pe Kratz. Iar poliţiştii îi găsesc pe toţi trei buni de pus în pardesiu de scînduri.

Se aşterne liniştea.

— Ce ziceţi? întreabă Roscoe.

— Ascultă, dragă, începe Merrillee, nu-l cunosc pe Kratz şi bănuiesc că detectivul îşi merită soarta, dar ce-ai cu fata?

— Şi ce-ai vrea să fac cu ea?

— Ai putea să faci în aşa fel încît să tacă, sugerează Merrillee.

— Singurul fel în care poţi fi sigur că o tipă îşi ţine gura e să i-o închizi definitiv, zice Roscoe pe un ton rece.

Aud pasul tîrşît al lui Louie care se îndreaptă spre uşă. Îmi verific laţul şi mă pregătesc.

Uşa se deschide şi mă dau după ea. Louie face doi paşi în încăpere. Văd mai întîi pistolul şi apoi îl văd şi pe el.

— Drace... porneşte el să spună văzînd patul gol.

Îi trec rapid laţul pe după gît, mă îndepărtez de el şi trag cu toate puterile de capătul frînghiei.

Laţul i se strînge în jurul gîtului şi-i taie deodată vorbele. Se dezechilibrează şi cade pe podea. Pistolul îi ajunge la picioarele mele. Louie se răsuceşte pe jos cu mîinile încleştate în jurul gîtului. Încearcă zadarnic să desfacă laţul care i-a intrat adînc în carne.

Nodul e aşa de strîns încît Louie n-o să-l mai desfacă niciodată şi chiar îmi pare rău pentru el.

Pun mîna pe pistol şi trag un glonte în becul plafonierei. Se face ţăndări şi încăperea se

cufundă în beznă. Îl aud pe Louie cum geme ca un animal sălbatic, apoi se liniștește.

Fetele se agită pe coridor. Roscoe începe să înjure și-l cheamă pe Louie.

Mi-ar fi drag să expediez cîteva gloanțe prin ușă dar mi-e teamă să nu ating pe vreuna din fete.

Mă îndrept pe bîjbîite spre fereastră, o deschid larg, apoi o închid cu zgomot. După care mă strecor sub pat.

Roscoe urlă:

— Hei! Am fata! Predă-te! (Nu răspund. Zgomotul unei palme magistral administrate răsună și Helen strigă de durere.) Asta nu-i decît un început! urlă din nou Roscoe. Te predai?

Coboară iarăși liniște. Probabil că toți ciulesc urechile.

Roscoe înjură din nou.

— Louie e acolo! urlă Mamie cu o voce isterică. Vreau să intru să văd ce se petrece! Nu pot să rămîn aici în timp ce el poate că e gata să crape.

— Gura! îi zice Roscoe. Ascultă! Îndreaptă pistolul ăsta spre fată. Am să intru și am să pun un bec. Dacă îl auzi pe detectiv făcînd vreo mișcare, împușc-o. Ai înțeles? Să tragi în ea! (Ridică vocea.) Ai auzit, Puicuța ta o mierlește dacă nu ieși de-acolo!

Din nou se așterne liniștea. Presupun că s-a dus să caute un bec. Pe urmă un con de lumină se lungește pe podea cînd deschide ușa. Intră cu precauție. Îi aud suflarea grea și surîd în întuneric. Se pare că situația nu-i place deloc lui Roscoe.

Înaintează spre pat și se cațără pe el ca să pună becul. Lumina năvălește deodată în încăpere.

— A tulit-o, zice el. (Pe urmă pare să-l observe pe Louie pe podea.) Dumnezeule! exclamă el cu o voce întretăiată. Ce i s-a întîmplat lui Louie?

Fetele se reped în încăpere. Mamie se aruncă pe trupul lui Louie, hohotind de plîns. Merrillee îngenunchează alături de ea iar pistolul îi atîrnă în mînă. Roscoe stă cu spatele la mine în picioare. Cele două fete plîng pe cadavrul lui Louie.

Un tablou cît se poate de drăguț.

Mă ridic și încerc fără succes să găsesc o vorbă de spirit.

— Bună seara, zic eu politicos.

La drept vorbind, oricare alt cuvînt ar fi provocat aceeași reacție. Par toți trei paralizați deodată. Roscoe rămîne pe loc. Cele două fete încetează brusc să mai bocească și își întorc încet capul spre mine.

— Lasă pistolul ăla, îi poruncesc lui Merrillee.

Arma îi cade pe podea.

Mă uit la spatele lui Roscoe. Am să-l ucid pe Roscoe. Ar fi trebuit să-l împușc de acum doi ani în loc să-l sfredelesc doar în coapsă. Dar dacă trebuie să-l dobor, prefer totuși să aibă un pistol în mînă.

— Am auzit ce-aveai de gînd să faci cu mine, Roscoe. Era o idee genială. Din păcate nu mai poți s-o pui în practică. În zece secunde vei sta întins lîngă Louie. Unde vrei să trag, Roscoe? În spate? Ai destul curaj ca să te-ntorci?

Începe să se răsucească încetișor.

— Am să-ți zic alt lucru, Roscoe. Ai un pistol în mînă și speri al dracului că o să poți trage înaintea mea. Dar n-o să reușești.

Continuă să se întoarcă încetișor. În clipa asta e în profil. Pe urmă e pe trei sferturi întors spre mine.

— Prea tîrziu, Roscoe, zic eu încet. Acum e rîndul tău s-o ștergi pe lumea cealaltă.

Se întoarce deodată complet spre mine și, nebun de frică, apasă pe trăgaci în aceeași clipă. Glontele trece la un metru de mine și se înfige în perete în spatele meu.

Îi trimit atunci trei boabe în ghiozdan gîndindu-mă că de fapt i-am acordat o șansă pe care el nu mi-ar fi lăsat-o.

Genunchii i se înmoaie deodată și cade la pămînt mort.

Fetele stau tot în genunchi și mă privesc îngrozite. Iau revolverul pe care Merrillee l-a lăsat să cadă, de teamă să nu-i vină chef să-l folosească.

— Vă dau cinci minute ca s-o ștergeți. Polițiștii n-or să știe niciodată că ați fost aici.

Se ridică în picioare.

— Mulțumim, domnule! zice Merrillee.

— Cărați-vă pînă cînd nu mă răzgîndesc.

Mă duc în salon. Helen se apropie de mine clătinîndu-se.

— N-am îndrăznit nici măcar să mă rog, spune ea aruncîndu-mi-se în brațe.

O strîng la piept.

— Acum totul e bine, zic eu. S-a sfîrșit. O să-l vizităm pe Kratz ca să-i facem o surpriză. Dar mai întîi trebuie să găsesc un lucru care se află aici.

Mă reîntorc în cealaltă încăpere și îngenunchez lîngă Roscoe ca să-i cotrobăiesc prin buzunare. Găsesc ceea ce caut în portofelul lui. Tăieturi din ziare îngălbenite, fotografia și toate celelalte.

Vîr totul în propriul meu portofel și revin lîngă Helen.

— Aș bea ceva, îi zic. Dar nu apă.

Merrillee și cu Mamie ies din dormitor. Au în mîini valize.

— Plecăm, domnule, anunță Merrillee. Sînteți sigur că n-o să spuneți nimic polițiștilor?

— Nu. Dar ștergeți-o fără să vă opriți. Spre vest. Oriunde vreți.

— De asta puteți fi sigur.

Ușa de la intrare se trîntește în urma lor. Helen reapare cu două pahare în mînă.

— Știi unde locuiește Kratz? o întreb eu.

Roșește ușor.

— Are o garsonieră nu prea departe de mine.

— Hai s-o vedem.

Îmi verific pistolul şi îl pun la loc în ham. Pe urmă sun la poliţie şi îi cer pe locotenentul Demus. Încerc să-i explic ce s-a întîmplat dar nu-i vine să creadă.

— N-ai decît să vii aici şi să arunci o privire. Am să te văd mai tîrziu, acum am puţină treabă.

— Aşteaptă-mă acolo! strigă Joe în receptor.

— Am să te caut mai tîrziu, repet eu şi închid.

Ne suim în maşină. E clar că Roscoe şi cu Louie n-or să mai aibă nevoie de ea. Helen se sprijină de mine cînd pornesc motorul.

— Eşti un tip grozav, Bill.

— Ba sînt un prost. Dacă aş fi fost ceva mai isteţ, o groază de oameni ar mai fi fost în viaţă.

Parchez maşina în faţa clădirii unde locuieşte Kratz. Suim cu ascensorul pînă la etajul unde îşi are garsoniera, pe urmă o luăm de-a lungul unui coridor. Apăs pe sonerie. Nici o mişcare. Apăs din nou. Acelaşi rezultat.

— O fi plecat, zice Helen.

— Unde?

— Poate că la mine, zice ea. De fapt, acolo e tot la el.

— Hai s-aruncăm o privire.

Ne urcăm din nou în maşină şi mergem la ea. Am senzaţia că-mi petrec viaţa numai în ascensoare. Apăs pe sonerie şi dinăuntru se aud paşi furişaţi dar nimeni nu răspunde. Mă sprijin cu cotul de butonul soneriei ceea ce declanşează o sonerie precum sirena unei nave.

Iar se aude zgomot de paşi.

Pe urmă uşa se deschide. O roşcovană un pic cam prea dezvoltată apare în prag. E îmbrăcată într-o pijama de mătase.

— Ce-i? întreabă ea dîndu-şi aere.

— Vrem să-l vedem pe domnul Kratz.

— Domnul Kratz nu-i aici, răspunde ea încercînd să închidă la loc uşa.

Împing uşa cu piciorul.

— Cine eşti dumneata? Sora lui? o întreb eu.

Roşeşte.

— V-am mai spus că nu-i aici. Ştergeţi-o că altfel chem poliţia.

Mă întorc surîzător spre Helen.

— Auzi! Cheamă poliţia! Ce distracţie ar fi!

O dau la o parte pe roşcovană şi intru în hol. Helen mă urmează iar roşcovana se păstrează în ariergardă protestînd cu energie.

Intrăm în salon. Kratz e aşezat pe canapea. E îmbrăcat într-un halat de culoare violetă şi poartă o pijama de satin. În mînă ţine un pistol pe care-l agită cu nervozitate.

— De ce nu laşi deoparte jucăria aia? Riscă să se descarce singură şi să te omoare.

— Dacă mai faci un singur pas, Cameron, te dobor, bîiguie el.

— Ştii pe care parte iese glontele? Haide, n-o mai face pe clovnul. Aventura s-a terminat. Roscoe şi amicul lui sînt morţi şi apartamentul lor e plin de poliţişti.

— Nu cred, zice Kratz.

Roşcovana se repede la mine.

— Dacă nu plecaţi imediat şi nu-l lăsaţi în pace, chem poliţia.

— Cheamă-l pe locotenentul Demus, îi răspund eu. Telefonul e în colţul acela.

Mă priveşte uluită. Kratz se întoarce spre ea cu ochii plîngăcioşi.

— Şterge-o!

— Ce?

— Îmbracă-te şi şterge-o!

— Haida de! În viaţa mea n-am fost atît de jignită!

— Numai ultima oară, nu-i aşa? îi zic eu.

Se duce în dormitor clocotind de indignare.

Caut prin buzunare şi descopăr un pachet de ţigări. Aprind una uitîndu-mă atent la Kratz.

— Am informaţiile despre Rebecca, îi zic eu, tăieturile din ziar şi tot restul. Nu mai ai decît o singură şansă, bătrîne, aceea de a scuipa tot ce ai de zis.

— Nu vreau să apar în faţa unui tribunal, mormăie el. Mai întîi am să te omor.

— Ascultă, n-ai putea nimeri nici clădirea O.N.U. de la cinci metri, atît de tare îţi tremură mîinile. Totuşi încearcă! N-am să uit că Lila a fost omorîtă din greşeala dumitale. Aşa că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să te ucid. Alege deci: ori laşi pistolul ori apasă pe trăgaci. Dar dacă tragi, fii atent la lămpi, fiindcă altfel te împroşti cu cioburi.

Roşcovana iese din dormitor în viteză. Acum e îmbrăcată şi are în mînă un mic sac de voiaj. Trecînd prin faţa mea îşi aruncă capul pe spate cu dispreţ.

— Să nu faci asta prea des, o sfătuiesc eu. Altfel or să te ducă la curse de gloabe.

Trînteşte uşa de la intrare atît de violent încît mă mir că zidurile nu se prăbuşesc. Mă reîntorc spre Kratz.

— Îţi dau cinci secunde, îi zic eu. M-am săturat să aştept.

Încep să număr cu voce tare. Cînd am ajuns la cinci îmi aruncă la picioare pistolul ca şi cum ar fi vorba de un peşte stricat.

Îl culeg de pe jos şi mi-l pun în buzunar.

— Habar n-ai ce norocos eşti, îi zic eu. Şi nu glumesc deloc.

— Ce să fac acum? bîiguie el.

— Ai să mergi cu mine să-l vedem pe locotenentul Demus. Şi o să-ncepi să cînţi ca şi cum ai fi la operă. Poate că te alegi numai cu cinci ani.

Kratz se ridică şi îşi şterge fruntea cu o batistă din mătase.

— Mă îmbrac, ne vesteşte el cu o voce înăbuşită.

Clatin din cap.

— Nu-i timp, îi zic eu. Haidem.

— Dar sînt caraghios în ţinuta asta, protestează el.

— Pari caraghios indiferent în ce ţinută ai fi. Haidem.

Ajungem la mașină. Îi zic lui Kratz să urce la volan și îi indic adresa. Helen și cu mine ne-așezăm în spate. El e atît de nervos încît calează de două ori motorul mai înainte de a porni.

Helen își strecoară mîna în mîna mea.

Kratz trece fără să șovăiască pe un stop roșu.

— Hei, ce faci? Vrei să te sinucizi?

— Sînt nervos.

— Vezi că e o chestie molipsitoare.

Îmi mai aprind o țigară.

— Joe Demus o să fie nebun de furie cînd o să te vadă. O să fie furios fiindcă n-a participat la ultimul act. Dar nu putem face altfel, nu-i așa?

Cînd ajungem la apartamentul lui Roscoe, e plin de polițiști prin împrejurimi. Unul dintre ei își vîră capul în mașină.

— Unul dintre voi e Bill Cameron? întreabă el.

— Eu sînt.

Îi trage un fluierat.

— Locotenentul vă așteaptă... și încă cum!

Coborîm din mașină și traversăm trotuarul. Un sergent se uită la halatul violet al lui Kratz și fluieră admirativ.

— Ai văzut cine-a venit? zice el.

— Moș Crăciun... cu patru luni mai înainte.

Umerii lui Kratz tresar cînd trece prin dreptul sergentului. Mă întreb dacă își aduce aminte că numai ieri era cel mai mare impresar de music-hall și plătea chiria pentru apartamentul unei secretare blonde.

Mă uit la Helen și mă întreb dacă își aduce aminte că pînă ieri fusese o secretară blondă și că patronul ei era Kratz care îi era și amant. După expresia feței, își aduce aminte.

Intrăm în apartament. Mattoy ne primește la ușă. Îmi face cinstea să-mi zîmbească strîmb.

— Dumneata ai făcut prăpădul ăsta de aici? întreabă el.

— Din cînd în cînd i se mai întîmplă și cîte unui biet detectiv particular să-și iasă din minți.

Joe Demus năvălește la intrare.

— Ah! te-ai hotărît pînă la urmă să apari. Foarte gentil din partea ta. (Se întoarce spre Kratz, se uită lung la el, pe urmă se întoarce spre mine.) Cine-i ăsta?

— Poate că nu pare, dar e unul dintre cei mai remarcabili tenori care-au fost vreodată. Sau măcar are șanse să devină.

— Ce-ar fi dacă am intra ca să-mi povestești ce naiba s-a întîmplat? propune Demus resemnat.

— Cu plăcere, dacă dai de băut.

Intrăm în salon. Joe îi scoate pe toți, în afară de Mattoy, în timp ce eu torn de băut la cei de față. Îi dau chiar și lui Kratz un pahar.

Acesta se lasă să cadă într-un fotoliu. Mă așez pe divan iar Helen vine alături de mine. Joe se așază în fața mea iar Mattoy se sprijină de perete supraveghindu-l pe Kratz cu coada ochiului.

Îmi golesc mai întîi paharul.

— Rebecca Ellard e o femeie cu trecut. Ăsta e elementul esențial al istoriei. La vîrsta de nouăsprezece ani a fost amestecată într-o spargere și condamnată la cinci ani de închisoare în Nebraska. A făcut însă numai zece luni din pedeapsă fiindcă a evadat. Ce-a făcut pînă cînd a devenit o artistă de renume, nu știu, dar cert e c-a reușit. A devenit Rebecca, marea magiciană. Cîștiga mai mulți bani decît însuși președintele. Era celebră.

Acum să vorbim de frații Ellard. Dacă s-ar căuta în trecutul lui Dominic cu siguranță că s-ar dovedi că e la fel de încărcat ca și al lui Roscoe. Rebecca mi-a povestit că fusese avocat și că a fost rănit în timpul războiului și că infirmitatea i-a provocat o nevroză ce-l împiedica să lucreze. E o gogoriță. De fapt, Dominic a descoperit că Rebecca magiciana și Rebecca Santos, care mai avea patru ani de închisoare de ispășit în statul Nebraska, sînt una și aceeași persoană. Cum a aflat-o n-o să mai știm niciodată. Dar avea toate tăieturile din presă, ca și fotografia ei de-atunci și date despre trecutul ei. Și s-a servit de ele ca s-o șantajeze.

Totul era foarte simplu. A șantajat-o pe Rebecca să-l ia de bărbat. Putea acum să trăiască din veniturile ei pînă la adînci bătrîneți. Dar asta nu i-a ajuns. După un timp, ambițiile lui au crescut. Și-a zis că poate să stoarcă mai mulți bani soției lui. S-a dus atunci la Kratz, impresarul Rebeccăi, și i-a transmis informațiile, l-a propus o afacere din care să iasă bani. În loc de zece la sută din comisionul obișnuit l-a pus să-i ceară cincizeci la sută și să stipuleze această clauză în toate contractele. Jumătate din cîștig îi revenea lui Dominic.

— O treime, intervine Kratz morocănos.

— Mă rog, să zicem că-și împărțeau beneficiile. Totul mergea ca pe roate pînă cînd Roscoe, fratele lui Dominic, a mirosit ceva. Roscoe era fără îndoială și mai lipsit de scrupule ca fratele său. Cînd l-a găsit însurat cu Rebecca și-a dat seama că e vorba de un șantaj. Își știa fără îndoială prea bine fratele ca să-și dea seama că nici o femeie, mai ales o femeie atît de frumoasă și atît de bogată ca Rebecca, nu l-ar fi luat de bărbat doar pentru ochii lui frumoși. N-o să știm niciodată pe cîți i-or fi șantajat frații Ellard în tinerețea lor.

Cert e că Roscoe s-a dus la Kratz și i-a insinuat că a descoperit șantajul. Dar mai înainte ca să se apuce serios de chestia asta, a hotărît să dea o lovitură la o bijuterie și cu ocazia asta am făcut cunoștință cu el. A încasat doi ani de ocnă.

Helen îmi aduce un alt pahar. Îl beau dintr-o înghițitură și îmi urmez povestirea.

— La ocnă Roscoe a avut timp să se gîndească. Cred că turba de furie gîndindu-se la viața frumoasă pe care o ducea fratele lui. Cînd a fost eliberat s-a hotărît să acționeze.

Prima lui grijă, după ce-a ieșit de la ocnă, a fost aceea de a-l căuta pe Dominic și a-l face

să-i spună totul. Cum a făcut-o, nu știu. Apoi, Roscoe și-a dat seama că sînt prea mulți vîrîți în combinația asta. De Kratz nu-i păsa. Știa că oricînd și-ar putea lua partea leului fără ca impresarul să murmure. Însă cu Dominic era altceva. Deci trebuia să-l elimine.

Îi surîd larg lui Joe.

— Îmi pare rău că mă exprim ca într-un foileton polițist, dar încerc să concentrez.

— Zi-i mai departe, spune Joe. Te descurci foarte bine.

— Roscoe s-a arătat extrem de subtil. S-a apucat să trimită scrisori de amenințare Rebeccăi. Ceea ce l-a neliniștit și pe Dominic și pe Kratz. Dominic credea că însăși Rebecca a montat chestia asta ca să-l poată omorî și afirmînd că ea a acționat în legitimă apărare pentru că el era autorul amenințărilor.

Kratz nu știa ce să creadă, dar nu voia să-și piardă sursa de cîștiguri. Așa că m-a angajat ca să aflu ce se pune la cale.

— Dar primele scrisori de amenințare au sosit mai înainte ca Roscoe să iasă de la ocnă.

— De acord. Nu le-a trimis el însuși, dar le-a putut ticlui. Fără îndoială că Louie era cel care le expedia. Rebecca își pierde aproape mințile, atît de înfricoșată este. Kratz își face sînge rău de teamă să nu piardă un cîștig gras, iar Roscoe, care trage sforile, așteaptă ocazia ca să-l omoare pe Dominic.

Pînă la urmă a făcut-o. A intrat în casă pe ușa de serviciu și a plecat tot pe-acolo. Trebuie că știa obiceiurile lui Dominic și că acesta dormea uneori în camera soției lui.

Dominic e deci eliminat. Are nevoie după aceea să pună mîna pe tăieturile din presă și pe fotografiile Rebeccăi. Roscoe știa că sînt ascunse într-un sertar secret al unui dulăpior al lui Dominic. Face în așa fel încît îi îndepărtează pe polițiști de casă ca să poată intra. Dar Roscoe nu numai că a luat documentele rîvnite dar a omorît-o și pe Lila. De ce, nu-mi dau seama. Poate bănuia faptul că sora ei e victima unui șantaj. Nu știu, și nimeni nu va ști niciodată.

Îmi aprind o țigară și mă sprijin de pernele de pe divan. Singurul lucru pe care îl doresc cu adevărat este să dorm opt zile la rînd.

— Cum ai aflat toate astea? mă întreabă Joe.

Îi explic că brusc Kratz mi-a retras cazul. A hotărît că nu mai are nevoie de un detectiv particular. Mi s-a părut curios ca tocmai în ziua aceea să-l caute Roscoe. Asta dovedea că Kratz m-a eliminat din porunca lui Roscoe ceea ce făcea din ei doi asociați. Cotrobăind prin biroul lui Kratz, am descoperit dublurile contractelor care stipulau că impresarul lua comision cincizeci la sută. Am făcut apropierea cu faptul că dulăpiorul fusese forțat în noaptea cînd a murit Lila. Altfel zis, Roscoe pusese mîna pe documentele compromițătoare.

— Kratz ar putea preciza ce rol a jucat în această poveste. I-am zis că singura lui șansă e să vorbească. O s-o facă.

Îi arunc o privire lui Kratz care dă din cap obosit.

— Dar în seara asta ce s-a mai petrecut? întreabă Joe. Ce-i cu cadavrele astea pe care ni le-ai lăsat în brațe?

Îi povestesc întreaga tărășenie. Cînd sfîrșesc își dă cu părerea cu un aer întunecat pe chip.

— Sper să n-ai necazuri. Habar n-ai ce noroc ai Bill!

— Asta numești tu noroc! sar eu. Am fost drogat, mi s-a dat la cap de cel puțin patru ori, pentru ca pînă la urmă să-mi dau clientul pe mîna poliției și să nu mai pup nici un onorariu. Asta zici tu că-i noroc?

Joe se întoarce spre Mattoy.

— Ia-l pe Kratz și închide-l.

Kratz se ridică greoi și iese însoțit de polițist.

— Joe, îi zic eu, mi-ar face plăcere să-i faci un serviciu, dacă se poate. E vorba de Rebecca. Femeia asta a suferit destul. Nu poți să intervii în legătură cu pedeapsa din statul Nebraska?

— Ar fi o idee, zice el. Am să mă informez.

— Mă duc la mine. Vreau să dorm.

Mă sui în mașină împreună cu Helen.

— Te conduc, îi spun eu.

Străzile sînt pustii. Nu scoatem nici o vorbă pînă cînd ajungem la Helen.

— Noapte bună, Helen.

— Noapte bună, Bill. (Pare tristă și neliniștită.) Am să te mai văd?

— Sigur. O să-ți dau un telefon.

— Drăguț fel de a trimite o fată la plimbare. O să-ți dau un telefon. Dar n-ai s-o faci niciodată. Crezi că te sună săptămîna viitoare, apoi mai lași să treacă o săptămînă și încă una.

— De ce nu scrii o carte?

Deschide portiera.

— Ce-ai să faci? o întreb eu.

— Am să părăsesc de mîine apartamentul. Am ceva bani. Destul ca să rezist un timp. Cînd o să găsesc alt apartament am să-mi caut o slujbă, dar niciodată ca secretară particulară. Ce mi s-a întîmplat mi-a servit de lecție.

Îmi aduc aminte deodată de o fată care dorea și ea o slujbă de secretară. Îi revăd chipul, îi aud vocea însuflețită cu care îmi vorbea.

— Noapte bună, Helen, zic eu deodată.

De-abia apucă să închidă portiera că o și pornesc.

Dorm pînă la prînz. Nici că m-aș fi trezit dacă nu suna telefonul. E Joe Demus.

— Lucrurile se precipită, zice el. Ai face bine să treci pe la comisariat după amiază ca să dai o declarație. În ceea ce privește povestea cu închisoarea din Nebraska, se pare că se va aranja.

— Mulțumesc, bătrîne.

Și mai dorm două ore.

Două zile mai tîrziu Joe e informat oficial că autoritățile din Nebraska privesc cu deosebită indulgență problema celor patru ani de închisoare pe care o oarecare Rebecca Santos îi mai are de ispășit.

Joe îmi dă voie s-o vestesc pe Rebecca.

VII

Nu s-a schimbat nimic în decor. Doar că în jurul casei nu mai sînt polițiști. Îmi parchez mașina în spatele elegantei Aston Martin și străbat aleea pe jos.

Apăs pe butonul soneriei și ușa se deschide. Rebecca mă întîmpină surîzînd. E îmbrăcată în negru și îmi aduc aminte că poartă doliu după soțul ei și Lila.

— Bill! exclamă ea. Ce surpriză plăcută!

Se dă înapoi ca să mă lase să trec.

Intrăm în salon. Îmi toarnă un pahar cu whisky.

— Ce te aduce aici? mă întreabă ea.

— Am să-ți dau o veste bună. Dar ești la curent cu ce i s-a întîmplat lui Roscoe?

— E groaznic, într-adevăr, dar mulțumesc lui Dumnezeu că s-a sfîrșit așa. Fără tine, aș fi primit cu siguranță în continuare scrisori de amenințare. Asta era vestea bună pe care vroiai să mi-o aduci?

— Nu mai trebuie să-ți faci griji în legătură cu pedeapsa din statul Nebraska.

Fața i se luminează.

— Bill! Nu faci o glumă proastă?

— Cum aș putea? Locotenentul Demus a avut o întîlnire oficială cu autoritățile. S-a ajuns la concluzia că ele nu se mai interesează de ce-a făcut o oarecare Rebecca Santos. Nu trebuie să-ți mai fie teamă de nimic.

— E minunat. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, Bill. Dar mă gîndeam chiar înainte de sosirea ta, cît de nedreaptă a fost soarta cu tine. Doar datorită ție am scăpat de necazuri. Iar tu l-ai avut drept client pe Kratz. Așa că n-ai să pui mîna nici măcar pe-un cent. Dă-mi voie să-ți plătesc eu onorariul. Te rog. Nici nu știi ce plăcere mi-ar face.

Îmi aprind o țigară.

— E drăguț din partea ta, Rebecca. Dar nu vreau bani. Poate că e prostesc, dar nu vreau. Fiindcă mă simt responsabil de moartea Lilei. (Ridic ochii spre ea.) O iubeam mult pe Lila; pare ciudat, n-o știam decît de opt zile, dar asta e. Am înțeles prea tîrziu ce însemna ea pentru mine.

Se apleacă și-și pune o mînă pe mîna mea.

— Sărmanul Bill!

— Înțelegi deci că nu vreau ca din acest caz să scot bani. Fericirea ta răscumpără într-un fel soarta sorei tale.

Rămînem o clipă tăcuți.

— Cred că o să vînd casa, zice ea.

— De ce?

— Nu știu, răspunde ea cuprinsă de-un fior. Poate pentru că s-au petrecut aici prea multe lucruri îngrozitoare. Continuă să plutească aici o atmosferă malefică. Simt asta. Vreau să plec.

Îi zîmbesc.

— Îți mai aduci aminte de prima noastră întîlnire? Mi-ai spus că nu folosești oglinzi pentru numărul tău.

— Așa e, zice ea zîmbind la rîndul ei.

— Asta mă frămîntă și azi. Spune-mi adevărul.

Izbucnește în rîs.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. Orgoliul meu era în joc. Încercam să înconjur trucurile mele de mister. Între noi fie vorba, Bill, tot numărul se bazează pe oglinzi. (Fața i se întunecă.) Dar atmosfera malefică din această casă e reală. O simt în orice ungher.

— Vinde casa și o să ai pace. Iar eu pot să-ți admir de acum numărul cu inima liniștită. (Îmi beau paharul.) Cînd reîncepi lucrul?

— La sfîrșitul săptămînii viitoare. Acum am un nou impresar care nu-mi ia decît zece la sută comision.

Îmi aduc brusc aminte de celălalt frate.

— Cum se simte Carl?

— Foarte bine dacă ținem seama de tot ce s-a întîmplat. În clipa asta e pe plajă, cu caietul lui de însemnări. Lucrează la acel minunat roman pe care n-o să-l termine niciodată. Dar așa are o ocupație.

— E esențial.

Deodată simt nevoia să părăsesc această casă. Amintirea Lilei e aici prea copleșitoare. Rebecca are dreptate. Casa e cufundată într-o atmosferă grea, înăbușitoare.

Mă ridic.

— Îmi pare bine că te-am revăzut.

— Nu pleca așa de repede. Rămîi la noi la prînz. Lui Carl o să-i pară rău dacă află că ai fost pe-aici și nu v-ați întîlnit.

Încerc să refuz, dar nici nu vrea să audă. Pînă la urmă n-am încotro și îi accept invitația.

— Mă duc să mă schimb, îmi spune ea. Toarnă-ți un pahar și simte-te ca la tine acasă. Nu lipsesc mult.

— Poți să zăbovești cît vrei. Sticla mi se pare destul de plină.

După ce pleacă îmi torn un pahar și mă așez într-un fotoliu. Cinci minute mai tîrziu apare Carl, cu carnetul său de însemnări sub braț.

— A! Domnul detectiv! Ce mai faci?

— Foarte bine.

Străbate încăperea și își ia ceva de băut cu mișcări precise, ceea ce dovedește o îndelungată obișnuință.

— Sînt invitat la masă, îi zic eu. Rebecca s-a dus să se schimbe.

— Foarte bine, răspunde el ducîndu-și paharul la gură. Asta o să ne lase vreme să tragem o dușcă.

— Cum merge romanul?

— Destul de bine. Dar e vorba de o muncă de lungă durată.

— O să fac tot posibilul să-l cumpăr atunci cînd o să apară.

Își mai pune în pahar.

— Am citit în ziare felul cum te-ai descurcat cu Roscoe. Ești tare dibaci.

— Mda! Acum totul s-a sfîrșit.

— Da. S-a sfîrșit. Dar nu pot să mă împiedic să mă gîndesc la nenorocitul acela de Dominic și la Lila.

Clatină încet din cap.

Mă frămînt în fotoliu. Dacă trebuie să rămîn la masă, nu vreau să mi se amintească de Lila.

— Rebecca îmi zicea că nu-i place atmosfera din casă, schimb eu subiectul discuției.

— Atmosfera din casă, repetă el încruntînd din sprîncene. De ce?

— Zice că e stranie și malefică. S-au petrecut aici prea multe lucruri îngrozitoare. Iar casa le-a păstrat urma.

Își bea și al doilea pahar și își mai toarnă încă unul.

— Prostii de femeie isterică! rîde el batjocoritor. N-am auzit niciodată așa ceva. Casa asta e minunată.

— În orice caz, cînd o s-o vîndă nici n-o să-i mai pese.

Își ridică uimit capul.

— Cînd o să facă ce?

Începe să-mi pară rău că am adus vorba de așa ceva.

— Mi-a zis că vrea să vîndă casa.

— S-a țicnit?

Îi zîmbesc.

— Nu-i atît de dramatic. Casa asta n-are nimic deosebit.

— Nimic deosebit! ridică el glasul. E o casă minunată pentru un scriitor, casa ideală. N-aș schimba la ea nici o țiglă. O ador! O să trăiesc aici pînă la sfîrșitul zilelor!

— Bine, bine, îl liniștesc eu.

Dă pe gît și al treilea pahar. A căpătat un aer întunecat.

— Nu cred că vorbește serios, mormăie el. Nu se poate gîndi s-o vîndă. Își pune paharul, alături de caietul negru. Trebuie să-i vorbesc, zice el pe un ton neliniștit, mai înainte ca ideea asta tîmpită să se pună în aplicare. (Se îndepărtează doi pași, pe urmă se întoarce spre mine.) Iartă-mă, dispar puțin, și iese în grabă.

Îl privesc cum urcă scara. E timpul să-mi mai torn și eu un pahar. Mă ridic și mi-l umplu cu generozitate. Pe urmă îmi dau seama că și-a uitat prețiosul său caiet pe masă.

Ispita e prea mare. M-am întrebat deseori dacă scrie cu adevărat în caietul ăsta nenorocit. Îl poartă peste tot. Mă întreb dacă nu-l ia cu el și cînd face duș!

Înșfac caietul, mă așez din nou în fotoliu și încep să răsfoiesc la întîmplare. Prima parte e plină de citate din autori celebri. De unii dintre ei am auzit, de alții nu. Încep să cred că însemnările astea nu sînt atît de interesante pe cît speram.

Sar atunci la paginile din mijloc, scrise cu cerneală roșie. Carl probabil că le consideră importante așa că încep să le citesc.

E acolo un titlu caligrafiat cu grijă: *Măreția meseriei de scriitor*. Îmi zic că asta poate că merită să fie citită.

Experiența este singurul lucru care contează. Nici un autor nu poate să aspire să ajungă la grandoare dacă n-a cunoscut el însuși marile tragedii ale vieții. Cum poate să scrie despre dragoste dacă n-a iubit? Cum poate să urască dacă n-a urît niciodată?

Ca să fii cu adevărat un mare autor, un autor care să rămînă peste veacuri, trebuie să străbați experiența tuturor pasiunilor omenești.

Dragostea este în general o emoție lipsită de valoare.

Ura e cu mult mai puternică.

Furia e și mai puternică decît ele.

Scriitorul trebuie deci să lase frîu liber emoțiilor sale, să aibă experiența tuturor viciilor și tuturor pasiunilor, dacă vrea să aibă puterea să le descrie.

Cea mai mare emoție dintre toate e prilejuită de o crimă. Devii pentru o clipă un Dumnezeu printre oameni, legat de destin și de eternitate.

A ucide e o pasiune nobilă. A-ți ucide pe cei care ți se află mai aproape reprezintă un rafinament al acestei pasiuni nobile. Matricid, paricid, fratricid. Acestea sînt cele mai înalte culmi ale pasiunii.

Acest apogeu nu trebuie atins decît cu mare grijă. Poate numai o dată, sau, în caz extrem, de două ori în cursul unei existențe. Cea mai mare parte dintre oameni nu va cunoaște niciodată această experiență. Dar scriitorul care are o responsabilitate față de omenire, aceea de a traduce toate pasiunile nobile și murdare în termeni lesne de înțeles, trebuie să considere aceste experiențe ca pe o datorie sacră.

Toată aiureala asta se oprește aici.

Încep să cred că domnul Carl e mai complicat decît credeam. Mai dau cîteva pagini. Spre sfîrșitul caietului sînt alte rînduri scrise cu cerneală roșie.

Casele nu sînt făcute doar din mortar și din piatră. Ele păstrează gîndurile și faptele celor care trăiesc în ele. Dacă respectivele fapte sînt cu adevărat mari, casa le va păstra atîta timp cît va exista oricît ar ruina-o timpul.

O casă care a cunoscut cea mai mare dintre toate pasiunile este o casă neprețuită.

Mă îndrept brusc în fotoliu. Două pagini mai încolo găsesc un alt pasaj scris cu cerneală roșie.

Cuțitul este un mare purificator. E un simbol al frumuseții iar lama sa de oțel strălucitor e bună pentru a distruge și a șterge.

S-ar zice că o sonerie de alarmă răsună în creierul meu. Totul în acest caiet e mai evident decît o mărturisire.

Matricid, paricid, fratricid. Omorîrea părinților, a fraților, a surorilor.

Surori?

Mă ridic brusc și caietul alunecă la pămînt.

Cuvintele pe care tocmai le-am citit îmi dau frisoane. Am auzit de acest soi de nebunie, am citit articole în legătură cu astfel de cazuri.

Paranoia.

Bolnavul suferă de nebunia grandorii, dovedește o trufie și o ură sălbatice cultivate sistematic. Sfîrșește prin a se crede atotputernic.

E clar. Mai clar decît la Roscoe.

Îmi aprind o țigară. Totul se explică acum, după un raționament lipsit de greș.

Carl e ucigașul.

Îmi închid ochii și îl revăd în noaptea în care Dominic a fost asasinat. Am alergat pe coridor după ce am auzit urletul și Carl a apărut în pragul ușii sale. Ai auzit? m-a întrebat el.

I-a fost atît de ușor. I-a fost de-ajuns să ajungă la camera Rebeccăi să-l ucidă pe Dominic și să se reîntoarcă. Urletul lui Dominic i-a stricat toate planurile, dar a avut totuși destul timp să se întoarcă la el în cameră. Ceilalți din casă, treziți de strigăt, le-au trebuit cel puțin două minute ca să se dezmeticească. Două minute ca să se trezească, să înțeleagă cauza trezirii lor, să se dea jos din pat și să-și tragă pe ei un halat.

Mă gîndesc la Lila și mă cuprinde un val de greață. Poliția a fost îndepărtată de împușcăturile lui Louie. Roscoe a pătruns în cameră și a forțat dulăpiorul. O ocazie unică pentru Carl ca să ajungă în cameră la Lila, s-o ucidă, pe urmă să se întoarcă în propria lui cameră.

Asta explică neliniștea lui Roscoe după moartea fratelui său; n-avea nici un amestec în povestea respectivă. Omorîrea lui Dominic nu făcea parte din planurile lui Roscoe.

Multe lucruri se lămuresc așa.

Țigara îmi arde între degete. Casa asta fetiș. Casa asta din care vrea să facă un monument al propriei lui vanități. E templul, altarul crimelor sale. Aici unde și-a omorît cumnatul și sora.

Încep să pricep de ce a ajuns în asemenea hal cînd i-am zis că Rebecca vrea să vîndă casa.

Rebecca!

Îmi aduc aminte că e la primul etaj și că fratele ei s-a dus ca s-o convingă să nu vîndă casa. Sînt singuri, sus. Mă îndrept spre scară căutîndu-mi cu un gest mașinal pistolul, dar nu-l am asupra mea.

O aud pe Rebecca urlînd.

Urc în goană și o apuc pe coridor spre camera ei. Ușa e încuiată.

Mă dau înapoi doi pași și mă reped cu umărul înainte în tăblia ușii. Ușa se sparge. Îmi mai fac o dată vînt și iată-mă înăuntru.

Rebecca s-a refugiat într-un colț. Probabil că tocmai se îmbrăca atunci cînd a intrat Carl. Poartă un combinezon dar n-are nici ciorapi și nici pantofi. Părul îi e în dezordine, iar paloarea feței îi este accentuată de lipsa machiajului.

Carl agită un cuțit. Nici măcar nu-și întoarce capul spre mine.

— N-ai să vinzi casa! țipă el. Ai auzit? În nici un caz n-ai s-o vinzi atîta timp cît sînt eu în viață.

— Nu, Carl, geme Rebecca, ridicîndu-și mîinile ca să se apere. Nu, repetă ea, n-am s-o vînd.

— Carl! îl strig eu.

Se întoarce încet spre mine. În ochii lui măriți în orbite pupilele îi strălucesc straniu.

— Șterge-o, zice el liniștit.

Și se uită din nou la Rebecca.

Continui să-i vorbesc pe un ton potolit.

— Carl, lasă cuțitul.

— Ți-am spus s-o ștergi!

Mi-a răspuns fără să mă privească și acum a ajuns chiar lîngă Rebecca. N-am nici o șansă să-l împiedic să-și ucidă sora.

— Carl! strigă ea pierdută! N-am să vînd casa. Am să ți-o las ție. Ți-o dau cadou. Cheamă un notar și o să facem hîrtiile imediat.

Clatină din cap ușor.

— E zadarnic. Vrei să mă duci de nas. Crezi că ai putea să scapi dacă aș accepta. E prea tîrziu.

Carl ridică cuțitul. Rebecca urlă îngrozită.

Ochesc două imitații de urne grecești care sînt așezate pe un șemineu. Pun mîna pe una din ele și o arunc cu mai multă forță decît un jucător de base-ball.

Îl lovește drept în ceafă și se face cioburi. Carl se clatină, își pierde echilibrul, scapă cuțitul, se lovește de zid și cade în genunchi.

Iau rapid cuțitul de pe jos. Rebecca se îndreaptă clătinîndu-se spre pat și se lasă să cadă pe el, își pune capul în mîini și începe să plîngă.

Carl se ridică gemînd de durere.

— M-ai lovit! zice el uimit. M-ai lovit! Sînt plin de sînge.

— Ești nebun!

Mă privește cu un aer rătăcit.

— Nu înțelegi? Casa asta reprezintă opera întregii mele vieți. Nu pot s-o pierd. E ca și cum m-aș vinde pe mine însumi. De aceea trebuia s-o omor, arată el spre Rebecca. Fiindcă vroia s-o vîndă. Nu pot să-mi permit o asemenea crimă. Își vînd oare credincioșii templul lor?

Nu mai suport să-l ascult.

— Rebecca, îi zic eu, cheamă-l pe locotenentul Demus. Spune-i să vină imediat.

Își înalță capul.

— Bine, răspunde ea cu oboseală în glas, se ridică de pe pat și iese pe ușă.

Carl mă spionează printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ce vrei să faci?

— Ascultă, ești bolnav. Ai nevoie de liniște și de odihnă. Ai lucrat prea mult la cartea ta

și ai obosit. Locotenentul Demus o să te ducă într-un loc plăcut unde poți să te odihnești. O să aibă un doctor grijă de tine.

O strîmbătură îi schimonosește fața.

— Vrei să mă păcălești, Cameron, dar sînt prea deștept ca să cad în capcană. Vrei să mă iei de-aici și să mă-nchizi! Într-un loc unde sînt gratii la ferestre și cămăși de forță pentru cei care nu suportă gratiile. Ei bine, n-am să merg acolo! (Vocea îi devine ascuțită.) N-am să merg, ai înțeles?

— Te înșeli, Carl. În orice caz, ai să stai aici pînă cînd vine locotenentul.

Se apleacă deodată ca să-și frece piciorul.

— Mă doare piciorul. M-am lovit cînd am căzut.

Sînt cu ochii pe el, fiindcă mă aștept să mă atace. Cînd își pune planul în aplicare totul se petrece atît de iute încît își ratează doar cu puțin lovitura. Sare asupra mea ținînd unul din fragmentele urnei ca pe un pumnal. Bucata de ceramică îmi zgîrie pielea mai înainte ca să apuc să întorc capul.

Lovitura mea, dată orbește, nu e prea eficace. Mi-am pierdut echilibrul cînd m-am ferit și pumnul meu nu-l izbește cît ar trebui de tare. Se dă totuși doi pași înapoi și scapă pumnalul improvizat.

Își recapătă echilibrul, scuipă spre mine și se repede la ușă. Îmi trebuie mai bine de două secunde ca s-o pornesc după el.

Coboară scara în goană și iese pe ușa care dă spre plajă. Fuge ca un apucat și nici vorbă să-l mai pot ajunge, chiar dacă aș alerga la fel de iute ca el. Trecem peste dune pînă ajungem la stînci.

Alerg cu pași mari și încetul cu încetul mă apropii de el. Privește o dată sau de două ori pe deasupra umărului și îi aud răsuflarea gîfîitoare.

Nu va mai rezista mult timp. Carl n-a fost niciodată un atlet. Nu l-am văzut înotînd și nu mergea la plajă decît ca să lucreze la roman. În afară de asta, bea ca un spart, ceea ce nu-i deloc în avantajul lui.

Ajunge acum la piscina naturală unde m-am scăldat cu Lila. Marginile bazinului sînt acoperite cu alge vîscoase și lunecoase. El continuă să gonească fără să țină seama de nimic.

— Atenție! urlu eu.

Alunecă pe o grămadă de alge. Bate aerul disperat cu brațele ca să-și recapete echilibrul. Pe urmă se prăbușește.

Craniul lui izbește marginea piscinei cu un zgomot pe care îl aud de la cincizeci de metri. Urmează un pleoscăit cînd atinge apa. După aceea nu se mai aude nimic.

Fug pe ultimii metri cît pot de tare și mă opresc la marginea piscinei. Corpul lui Carl coboară spre fundul bazinului. În jurul capului său apa se colorează imediat în roșu și un peștișor uimit se îndepărtează în grabă. Îmi scot haina, îmi umplu plămînii cu aer și mă arunc în apă. Reușesc să-l apuc de revere și cu o puternică lovitură de picioare, revin la suprafață.

Am impresia că plămînii mei vor exploda cînd ies în sfîrșit la lumina zilei. Ajung la marginea bazinului și îl urc pe Carl pe stîncă. E o povară inertă și greu de manevrat. Arată îngrozitor. Are o rană urîtă la tîmplă de unde sîngele continuă să curgă. Îi caut inima sub hainele ude. Îmi dau atunci seama că l-aș fi putut lăsa foarte bine pe fundul apei.

Zădărnicia eforturilor mele mă copleșește pentru o clipă. Rămîn întins alături de el, așteptînd să-mi recapăt puterile. Îmi aduc aminte că în acest bazin am înotat cu Lila. Era atunci minunată și plină de viață și îndrăgostită de mine. Apa limpede strălucea în soare.

Mă ridic încet și mă scutur de amintiri. Îmi iau haina de pe jos și mă îndepărtez ca să ajung la casă.

Soarele coboară la orizont și transformă într-un covor roz marea înspumată. Din hainele mele cad pe nisip picături de apă. Scot din buzunar un pachet de țigări care nu mai e decît o masă informă de tutun și de hîrtie. Îl arunc. Aș bea ceva. Zece centimetri de whisky într-un pahar mare. Mă gîndesc la asta cu multă plăcere.

Pe urmă prin minte îmi trece un alt gînd. Pentru Rebecca s-au sfîrșit spaimele. Rebecca e în sfîrșit liberă și în siguranță.

Dominic și cu Kratz n-au s-o mai sîcîie. Groaza care i-o provoca episodul acela din tinerețe s-a dus și ea. Poate din nou să înfrunte viața cu fruntea sus. Ultimul act al tragediei a măturat amenințările cu moartea.

Apropiindu-mă de casă, o văd pe Rebecca. Ridic brațul că totul e în regulă și ea îmi răspunde la gestul meu. Măresc pasul.

Mă întreabă din priviri ce s-a întîmplat.

— A murit. Dar nu eu l-am omorît. A alunecat pe alge, a căzut în piscină și s-a lovit la cap. L-am scos din apă dar murise.

E cuprinsă brusc de frisoane.

— Săracul Carl! Dar poate că e mai bine așa.

— Fără doar și poate. L-ai chemat pe Demus?

— Vine îndată.

Intrăm în casă. Înșfac o sticlă și-mi torn cei zece centimetri de whisky pe care îi rîvnesc. Rebecca n-are chef să bea.

— Vezi, zice ea pe un ton ușurat, cu tot ce i s-a întîmplat lui Carl, nu pot să mă-mpiedic să nu fiu fericită. Pentru prima oară în viața mea mă simt liberă.

— Ești liberă. Să nu uiți asta. Nimeni nu-ți mai poate face nici un rău.

Îmi zîmbește cu căldură. Pe urmă se uită la ținuta ei.

— Ia te uită! Zice ea speriată. (E tot în combinezon și cu picioarele goale.) Trebuie să mă duc să mă îmbrac mai înainte ca să vină locotenentul.

Urcă repede scara.

Îmi mai torn un pahar, ochesc un pachet de țigări de pe masă și îmi aprind una. Pe urmă, cu paharul în mînă, mă îndrept spre fereastră ca să privesc marea.

Nu simt nici o amărăciune în clipa asta. Mă gîndesc la familia Santos și la frații Ellard. Cînd am zis că nu sînt oameni întregi eram încă blînd! O să-mi aduc aminte de Lila cît voi trăi dar durerea din suflet mi s-a stins pentru totdeauna.

Cu excepția ei, toți ceilalți erau niște țicniți. Gata. De-acum pot să mă gîndesc și la oamenii obișnuiți.

Oameni ca Joe Demus, sergentul Mattoy. Ca Helen Ames.

Mă întreb dacă o fi găsit un alt apartament. Mă întreb dacă o fi găsit un post de secretară.

Eu însumi aș avea nevoie de o secretară.

Mă întreb dacă o fi la fel de frumoasă, cînd bea sau nu, și-mi dau seama că pot să lămuresc acest mister invitînd-o diseară să luăm masa împreună.

Am să-i dau un telefon.

Sigur că da!

Versiune în limba română de G. ARION
Ilustrație de ȘAȘA MEREȚ

SOLUȚIILE PROBLEMELOR PUBLICATE ÎN CUPRINSUL ALMANAHULUI

Pagina 113

Persoana suspectă este BĂRBATUL, întrucît dacă ar fi intrat în camera sa, nu ar fi avut nici un rost să mai bată la ușă.

Pagina 189

În marea majoritate a cărților, paginile fără soț se află pe dreapta, iar cele cu soț, pe stînga. Comisarul a răsfoit dicționarul să vadă dacă această convenție este respectată și în acest caz, deci era imposibil ca Nobby să fi plasat bancnota între paginile 123 și 124.

Pagina 244

1. **Telly Savalas**, Kojak din serialul TV
   Joe Ashow, om de afaceri texan
2. **Margaret Thatcher**, premierul Marii Britanii
   Janet Brown, actriță londoneză
3. **Barbara Streisand**, stea de cinema
   Joan Glasser, psiholog din Los Angeles
4. **Charles Bronson**, omul dur din westernuri
   Nick Mc Nichols, paznic de construcții din San Diego
5. **Liz Taylor**, actrița neîmblînzită din filme
   Jaki Frank, casnică din New York
6. **Sophia Loren**, stea de cinema
   Elaine Stahl, vînzătoare de pizza din Londra
7. **Clark Gable**, omul după care bat inimile femeilor
   Gary Colvard, fotomodel din Los Angeles
8. **Victoria Principal** din serialul „Dallas"
   Jacky Johnson, fotomodel din Londra